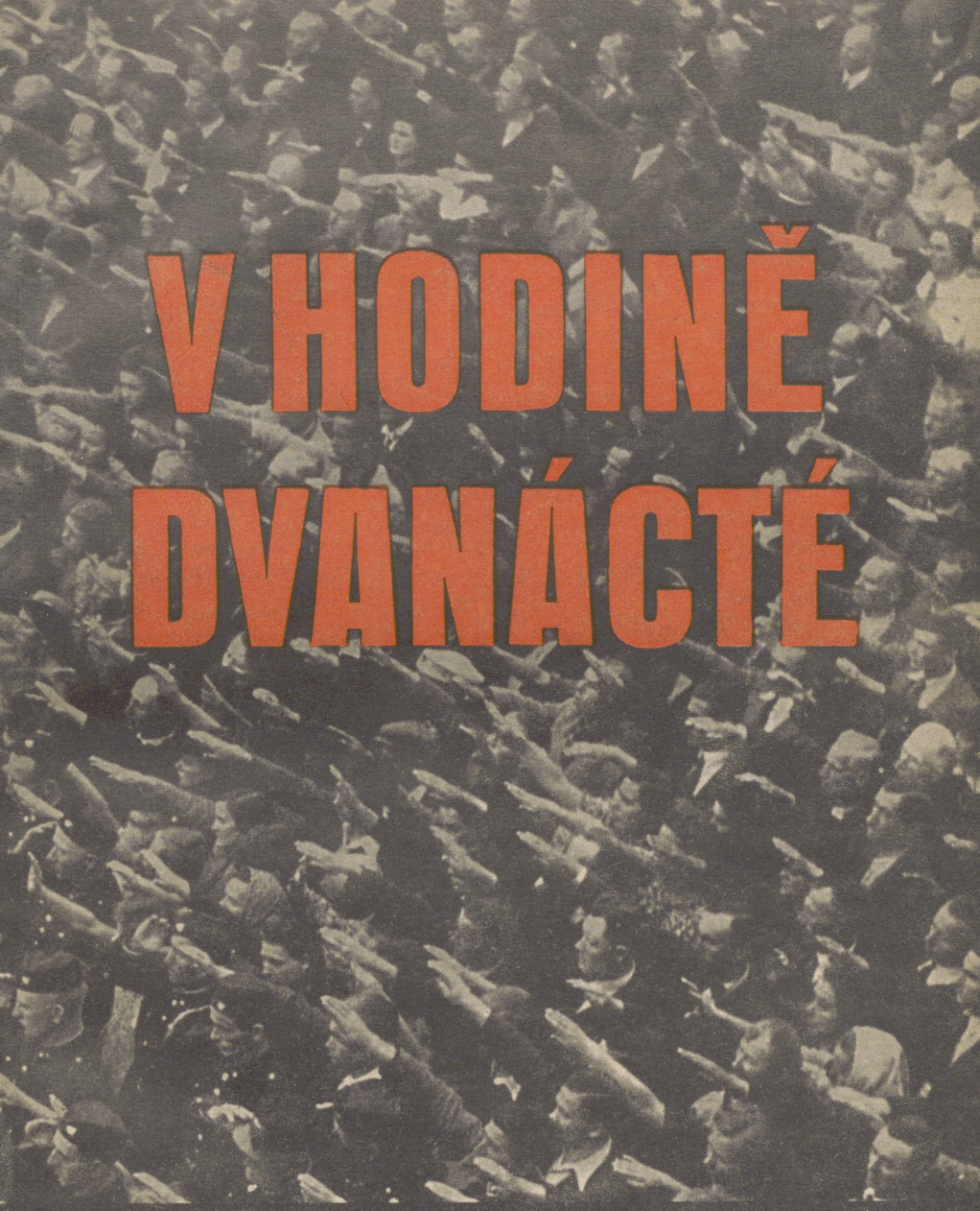

V HODINĚ DVANÁCTÉ

Soubor projevů státního presidenta a členů vlády Protektorátu Čechy a Morava po 27. květnu 1942

Knižnice ministerstva lidové osvěty

V hodině dvanácté

SOUBOR PROJEVŮ

STÁTNÍHO PRESIDENTA A ČLENŮ VLÁDY

PROTEKTORÁTU ČECHY A MORAVA

PO 27. KVĚTNU 1942

1942

ORBIS - PRAHA

NÁRODNÍ KNIHOVNA
1002091853

54 g 19375

I. vydání v srpnu 1942
II. „ v srpnu 1942
III. „ v září 1942
IV. „ v září 1942
V. „ v říjnu 1942
VI. „ v říjnu 1942
Copyright 1942 by Orbis, Prague

3035 I–5.11.42

Skupina emigrantů kolem Beneše, vydržovaná Anglií a světovým Židovstvem, omezovala se v této válce po dlouhou dobu pouze na to, že s pomocí rozhlasu a šeptané propagandy snažila se příslušníky našeho národa popuzovat proti naší Velkoněmecké říši různými povídačkami, které nebyly nebezpečné ani Říši ani českému národu, poněvadž události je obyčejně velmi záhy vyvrátily a ze lži usvědčily.

Kdyby nebylo bývalo velezrádné nečinnosti vlády Ing. Eliáše, který vědomě bránil všemu, co mělo českému lidu ukázat pravý stav věcí a co mu mělo řádně vysvětlit jeho povinnosti k Říši i práva, jež nám Říše za plnění povinností zajistila, nemuselo dojít k smutným událostem na podzim roku 1939 a na podzim roku 1941. Dnes je jisté, že Eliáš se svými spřeženci zde u nás vědomě kryl všechno, co podporovalo akce emigrace po stránce propagační. Když byl Eliáš zatčen a pro velezradu odsouzen, v Londýně viděli, že ztratili spojence, který se dá těžko nahradit. Proto za souhlasu britské vlády Beneš poslal do našich zemí v zimě a později na jaře britskými letadly celou řadu svých agentů, kteří měli připravit povstání.

Dnešní vláda v Čechách a na Moravě, která nastoupila svůj úřad 19. ledna, postavila se nekompromisně a jasně za svého presidenta doktora Emila Háchu a slavnostně přislíbila věrnost naší Velkoněmecké říši. Od té chvíle vláda Čech a Moravy zahájila také v českých řadách neúprosný boj s nepřátelskou propagandou, který jsem nazval bojem o českou duši. Byl to boj ostrý, v němž nepřítel za pomoci Beneše sáhl nakonec k vraždě, jíž padla za oběť nejvýznačnější osobnost, kterou k nám náš Vůdce Adolf Hitler vyslal jako plnomocníka v osobě Zastupujícího říš-

ského protektora SS-Obergruppenführera Reinharda Heydricha. Už se zdálo, že plán nepřítele se blíží k splnění a že se mu podaří vrazit ostrý klín nedůvěry mezi naši Velkoněmeckou říši a český národ. Máme ještě v dobré paměti události, které jsme prožili mezi 27. květnem a 3. červencem, kdy byl zrušen výjimečný stav nad našimi zeměmi.

V této kritické době všichni členové vlády se rozhodli jít mezi lid a ukázat českému myslícímu a pracujícímu člověku skutečnost, která se týká dalšího života a celé budoucnosti českého národa. Tvrdím-li zde za celou vládu našich zemí, které vydatně přispěl na pomoc svým slovem také náš pan státní president, že jsme udělali, co bylo v našich silách, nejde o chloubu, nýbrž jen o povzdech pracovníků, kteří si po těžkém vypětí sil utírají pot s čela.

Dnes mohu, myslím, s dobrým svědomím prohlásit, že více než pětiměsíční boj o duši českého člověka, který vede tato vláda s londýnskými a moskevskými zločinci, skončil plnou porážkou nepřítele, porážkou, která se důstojně řadí k těm, jež utržila nepřátelská vojska pod údery naší skvělé říšské branné moci na Východě a v Africe. Jsme si dobře vědomi toho, že nemůžeme odpočívat ani dnes, kdy hlavní nebezpečí pro český národ je zažehnáno, nýbrž že bude nutno, třeba nepřítel pole vyklidil, přilbu znovu přitáhnout a připravit se, kdyby hlavu zvedl, novým úderem poslat jej tam, kam patří — do propasti minulosti.

Ministerstvo lidové osvěty vydává úmyslně soubor všech projevů členů vlády z pohnuté poslední doby nejen proto, aby ukázalo, co vykonala vláda Háchova, která je v těchto prostorech také vládou Hitlerovou, nýbrž proto, aby tyto projevy pana státního presidenta i jeho ministrů byly znovu českým lidem čteny, a aby tento dobrý lid, který si zaslouží tu nejlepší budoucnost, znovu a znovu nad nimi uvažoval.

V Praze, 12. července 1942.

EMANUEL MORAVEC,
ministr lidové osvěty.

Když dne 27. května v odpoledních hodinách rozšířila se po Čechách a Moravě strašlivá zpráva, že byl spáchán atentát na Zastupujícího říšského protektora SS-Obergruppenführera a generála policie Reinharda Heydricha a že v důsledku toho bylo nutno vyhlásiti civilní výjimečný stav, většina českého obyvatelstva cítila, že český národní vývoj dospěl k osudnému přelomu a s hlubokou úzkostí v srdci čekala na rozhodná slova své vlády. Jako se nenadále rozplynulo domnění, že český život Vůdcovým výnosem ze dne 7. května 1942 vstoupil do šťastného údobí, jež slibovalo býti ještě klidnějším než dosavadní vývoj, tak brzy zhasla i jiskra naděje, že těžce raněného Zastupujícího říšského protektora podaří se zachovati při životě a zdraví. Reinhard Heydrich podlehl po osmidenním zápase se smrtí vážnému zranění, které mu bylo způsobeno při zákeřném atentátu. Tato tragická událost však ještě více vyburcovala české mysli a postavila všem poctivým Čechům před oči neskreslenou skutečnost českého života a naučila je jako dosud nikdy naslouchati do posledního slůvka výstrahám a radám svého státního presidenta a říditi se příkazy své jediné zákonné vlády. Soubor těchto projevů jest obsažen v časovém pořádku, jak byly proneseny, v této dokumentární publikaci.

BENEŠ, VEŘEJNÝ NEPŘÍTEL ČESKÉHO NÁRODA Č. 1

PROJEV STÁTNÍHO PRESIDENTA DR. EMILA HÁCHY

Státní president dr. EMIL HÁCHA pronesl v sobotu 30. května o 19. hodině do českého rozhlasu tento projev:

Občané!

Pokládám za svou povinnost v této vážné chvíli připomenout vám některé skutečnosti. Když pan Beneš tak žalostně politicky selhal, byl jsem na sklonku roku 1938 zvolen řádně podle ústavy třetím presidentem. Český národ stál tu všemi opuštěn, Anglií a sovětským Ruskem zrazen. Tento stav zavinila politika dr. Beneše, který vždy stavěl zájmy demokraticko-židovského kapitalismu před potřeby naší národní budoucnosti.

Když nakonec naše země byly ohroženy Polskem a Sloven-

sko se prohlásilo samostatným, rozhodl jsem se naše země zrádnými spojenci opuštěné dát pod ochranu Velkoněmecké říše. To se stalo v dohodě a v souhlasu se zákonnou českou vládou. Tehdy pan Beneš byl v cizině zcela zapomenutým soukromníkem.

Pro mne a pro všechny myslící Čechy bylo zřejmé, že Anglie po vyhlášení války Velkoněmecké říši podnikne všechno, aby Velkoněmecké říši škodila. Nebylo proto pro mne jako zákonného a jediného státního presidenta žádným překvapením, že v tomto okamžiku pan Beneš se objeví na politické scéně jako britský agent. Jeho ctižádost učinila jej totiž zcela bezcitným k českému národu.

Kdo dosud plnil své povinnosti a soustředil se v práci, ten také dnes klidně pracuje ve svém povolání a tomu nebyl zkřiven jediný vlas na hlavě. Kdo však poslechl pana Beneše, ten doplatil na jeho rady už v roce 1938 a ten na ně doplácí také nyní. Všechna česká krev, dosud prolitá, mohla být ušetřena, kdyby se nebyl vynořil znovu pan Beneš společně s uprchlíky, kteří opustili vlast, aby se věnoval novým politickým obchodům. Jestliže dnes prohlásím lžipresidenta Beneše za veřejného nepřítele českého národa číslo jedna, zjišťuji jen skutečnost. Kdyby nebylo štvaní pana Beneše, jeho lidí v cizině a jeho tajných přisluhovačů v našich zemích, naše vlast by byla nejpožehnanější a nejklidnější končinou v Evropě. Všechna tvrdá opatření Velkoněmecké říše, která nás dosud postihla, byla vyvolána nesmyslnými pokusy o politický odpor, podněcovanými z ciziny panem Benešem. Také za odporným útokem vražedným na pana Zastupujícího říšského protektora generála Heydricha zřetelně se rýsuje jako strůjce žoldnéř nepřátelských mocností pan Beneš. A tak padá na hlavu jeho i těch, kteří mu pomáhají, kletba oněch českých rodin, které svým zločinem uvrhl do nového neštěstí.

Český národ má jen jednu zákonnou vládu a ta je zde

v naší vlasti. Češi, kteří se řídí pokyny své zákonné vlády, nemají se čeho obávat — ti budou dále spokojeně žít. Ti však, co neuposlechnou mých slov jako svého jediného zákonného presidenta, ti, co nebudou dbát pokynů české zákonné vlády v naší zemi, ti budou zcela zaslouženě potrestáni. Tito Češi se vyloučili z české pospolitosti.

Místo českého národa je v tomto velikém boji jediné po boku Velkoněmecké říše. Nepřátelé Velkoněmecké říše jsou také nepřáteli českého národa. Proto je povinností každého Čecha, ať je kdekoliv, účinně podporovat Velkoněmeckou říši v jejím obrovském boji, a to jak stálou spoluprací na válečně důležitých úkolech naší země, tak bezohledným potíráním nepřátelských pokusů o sabotáž a nepřátelských výmyslů, budovaných na lži a podvodu.

Buďte ubezpečeni, že kdyby pan Beneš zvítězil, štěstí naší vlasti i vašich rodin a dětí bylo by zcela zničeno bolševismem, který nezná slitování. V tomto boji nemůže být těch, kteří stojí stranou. Zde je možné jen dvojí: buď jít s Říší anebo se proti ní postavit. Ten z vás, kdo by se odvážil jen v nejmenším proti Říši pracovat, bude zničen. Jen na vás je dnes, abyste svou prací a svým přičiněním přispěli k vyhubení zrádců Říše, kteří jsou také našimi nepřáteli.

KDO JDE S NEPŘÁTELI, JE NEPŘÍTELEM

VÝZVA VLÁDY
PROTEKTORÁTU ČECHY A MORAVA

V týž den, kdy státní president promluvil k českému lidu do rozhlasu, VLÁDA PROTEKTORÁTU ČECHY A MORAVA obrátila se k obyvatelstvu s touto rozhodnou výzvou:

Spoluobčané — Češi a Češky!

Několik Čechů, nepřítelem zaplacených, dopustilo se hanebného činu, který může mít pro český národ ty nejtěžší následky

nyní i v budoucnu. Dnes je jisté, že atentát, spáchaný 27. května na pana Zastupujícího říšského protektora, byl připraven v cizině panem Benešem a jeho lidmi.

V naší zemi byl a je vzorný klid. Velkoněmecká říše tuto skutečnost ocenila a ústy pana Zastupujícího říšského protektora právě den před hnusným činem Benešových agentů úkoly české autonomie podstatně rozšířila.

Snahou vlády od ledna tohoto roku bylo přesvědčiti Vůdce o věrnosti českého národa Velkoněmecké říši a tím docílit, aby byla postupně odbourána určitá opatření, která se strany Velkoněmecké říše byla nutná proti těm Čechům, kteří se dali svésti nepřítelem. Práce se nám dařila. Mnoho českých lidí bylo zachráněno, rozsudky zmírněny a ortely odloženy. Co u nás emigranti pokazili, to jsme hleděli napravit. A tu z čista jasna strašlivý zločin ohrozil vše, co bylo dosud námi dosaženo.

Když pan Beneš v roce 1938 zavedl český národ na pokraj zkázy, vzdal se dobrovolně presidentství a odešel do ciziny se slibem, že do české politiky už zasahovat nebude. Pan Beneš však nedržel své slovo, prohlásil sám sebe v Londýně presidentem jen proto, aby jako placený britský agent uvrhl naši vlast znovu do neštěstí. A tak se stal strůjcem a pomahačem na činu, který musíme označit jako nejtěžší zločin na českém národě. Beneš se svými přisluhovači velmi dobře je si toho vědom, že Velkoněmecká říše musí nemilosrdně potrestat takový zločin, který směřuje k tomu, aby jí v jejím osudovém boji oslabil. Pan Beneš ví, že žene vstříc jisté smrti i s jejich rodinami ty pošetilce, které v naší zemi štve proti Říši.

Kdyby všichni Češi se řídili pokyny své zákonné vlády, mohla by Velkoněmecká říše omezit svá bezpečnostní opatření v naší zemi na míru co nejmenší. Půjdou-li široké vrstvy českého lidu klidně za svou prací, nebude zatýkání ani trestů. Neklid v naší zemi potřebují jen ta individua od Angličanů a

Židů koupená, aby pan Beneš za nových německých válečných úspěchů dostal propagační materiál, za který by mohl v Londýně dále pobírat své jidášské groše.

Vláda Čech a Moravy učiní proto všechno, aby potřela a vymýtila zločineckou práci Beneše a jeho agentů všemi prostředky, kterých může použít. K tomu požaduje obětavou spolupráci všech Čechů. Široké vrstvy českého národa, podobně jako jejich vláda, pevně a věrně stojí za Velkoněmeckou říší. V této těžké hodině, kdy jde o všechno, co českému člověku je drahé a svaté, musí vláda dnes i v budoucnu zůstat tvrdou tak dlouho, až se jí podaří v Čechách a na Moravě nemilosrdně vymýtit ony elementy, které slouží Anglii a ostatním nepřátelům Říše, a kterým, jak každému Čechu dnes konečně musí být jasné, je osud českého národa naprosto lhostejný.

Vláda Čech a Moravy proto prohlašuje:

Kdo jde s Anglií a jejími spojenci, je veřejným nepřítelem českého národa a tak s ním také bude naloženo. Škůdcem národa je každý, kdo podobná individua skrývá a kdo jejich činnosti všemi prostředky nezabrání. Chce-li český národ žít, nesmí ochabovat ve své práci a v boji za Říši a za svou vlast.

V Praze dne 30. května 1942.

Předseda vlády dr. Jaroslav Krejčí
Ministr vnitra Richard Bienert
Ministr hospodářství a práce dr. Walter Bertsch
Ministr školství a národní osvěty a vedoucí Úřadu lidové osvěty Emanuel Moravec
Ministr dopravy a techniky dr. Jindřich Kamenický
Ministr financí dr. Josef Kalfus
Ministr zemědělství a lesnictví Adolf Hrubý

BIBLIOTHEK PRAG

NA OSUDNÉM ROZCESTÍ

ROZHLASOVÝ PROJEV MINISTRA ŠKOLSTVÍ A MINISTRA LIDOVÉ OSVĚTY EMANUELA MORAVCE

V neděli dne 31. května ve 20,40 hod. promluvil do českého rozhlasu k českému národu ministr školství a ministr lidové osvěty EMANUEL MORAVEC. Úvodem konstatoval několik skutečností:

Tříletá zkušenost nám ukázala, že spolehlivý, Velkoněmecké říši věrný Čech může dosáhnout stejně odpovědné a důležité funkce jako Němec. Právě v posledních dnech jsme byli svědky nové veliké důvěry Říše k českým úřadům. Kdyby český lid plnil závazky, které převzal vůči Velkoněmecké říši, když tu stál Anglií a sovětským Ruskem zrazen, nebylo by jediné české rodiny, která by měla nějakou bolest. Nebylo by ani zatýkání, ani trestů.

Ale Velkoněmecká říše nemohla si nechat líbit, aby Češi, kterým zaručila autonomii, proti ní se spojovali s nepřítelem, kterému jde o úplné zničení německého národa a vyvrácení Velkoněmecké říše.

Je zcela přirozené, že se Velkoněmecká říše brání proti zrádcům tvrdě. Německé úřady nikdy neskrývaly, že zasáhnou zle proti zradě.

Ministr Moravec řekl dále:

„Oněm Čechům, kteří se dali do služeb Anglie a sovětského Ruska a kteří ze zahraničí popouzejí český národ k hloupostem a politickým zločincům, nezáleží na české krvi, nýbrž na tom, kolik od Anglie dostanou. Pan Beneš a čeládka kolem něho musí přec počítat také s tím, že Anglie prohraje a pro ten případ potřebují hodně peněz, aby někde na konci světa mohli pohodlně žít a nic nedělat. Všichni z těch pánů, co z Londýna a z Moskvy český národ balamutí, nedovedou totiž si jinak chléb vydělávat než psaním nebo povídáním ne-

horázností. Prohraje-li Anglie, jako že prohraje, komu budou psát, koho budou balamutit? Musí se proto zajistit. Benešově bandě záleží především na tom, aby ukázala, že má nárok na odměnu od svých chlebodárců. V Anglii se radují, když v naší zemi teče krev. Česká krev představuje pro ně peníze. Čím více české krve přijde nazmar, tím vyšší jsou číslice na šecích, jež vděčná vláda britská potom té sebrance vystavuje.

Nevím, zda je vám známo, co se stalo před časem ve Francii, kde v jistém místě byl zavražděn německý poddůstojník a vraha se nepodařilo vypátrat. Tehdy pro výstrahu deset francouzských civilistů bylo v místě zastřeleno. Co si myslil zločinec, který spáchal atentát na nejvyššího představitele Velkoněmecké říše na našem území? A co si myslíme dnes my, kteří za osud českého národa odpovídáme a kteří v jeho středu žijeme? Počítejte jen trochu, co by český lid čekalo, kdyby vinníci zůstali nevypátráni.

Co to dalo za práci, aby se nám podařilo zmírnit říšská opatření proti pobloudilým Čechům. Dnes můžeme začínat znovu a kdo ví, zda se tu dá už něco zachránit. Velkoněmecká říše byla velkomyslná. Když viděla, že v Čechách a na Moravě je pořádek a že český člověk jde za svou prací, vracela se důvěra, zlepšoval se poměr mezi oběma národy. Budoucnost byla nadějná. Mnoho Čechů bylo z vazby propuštěno a nad odsouzenými byl odložen rozsudek.

To však nedalo spát dobrodruhům v Moskvě a v Londýně. Svrběl je klid v našich zemích. Angličané společně s bolševiky tonuli ve starostech, co bude zítra. Sovětská zimní ofensiva selhala a jarní skončila nyní plnou porážkou na Krymu a pod Charkovem. Spojené státy ztratily panství nad západní oblastí Tichého oceánu, Japonci stojí na hranicích Indie a zle tísní Číňany Čankajškovy. Proto se musilo přec něco udělat, o čem by se dalo psát a co by dalo unaveným britským občanům opět nějakou injekci optimismu. A zde se měl znovu obětovat už

tolikrát oklamaný a podvedený český Vašek. Za urozenou Anglii mají totiž umírat nižší národové, takoví Číňané, Indové, Češi. Za nic jiného než za dělové maso nás totiž Angličané nepokládají. Vzpomínáme dobře na vznešeného lorda Runcimana z roku 1938, který prohlásil Čechy za nevzdělaný národ, poněvadž Češi nedovedli hrát golf a neměli urozené předky.

Dnes pan Beneš s jeho trabanty a se všemi Židy vytrubuje do světa, že Češi se bouří. Jako obvykle, i tentokrát je pan Beneš vedle pravdy. U nás je klid. Pouze několik britských agentů zde dělá neplechu a s těmi si už říšské i protektorátní orgány budou vědět rady. Poslední zkušenosti totiž ukázaly, že britští agenti nedělají rozdílu mezi Němci a Čechy. Na strážmistru Ometákovi jsme viděli, že vraždí Čechy, když tito dělají pořádek podle platných zákonů.

Mnohokrát jsem varoval a myslím, že vždy jsem měl pravdu. Dnes se vám musím přiznat, že mám veliké starosti. Je-li panu Benešovi osud českého národa lhostejný, není lhostejný nám v této vládě a není lhostejný panu státnímu presidentovi. Jako jeden z vás, který má osud národa na srdci, vyzývám všechny ty, kteří kryjí dnes britské agenty buď ze soucitu nebo ze strachu, aby udělali příslušné udání, a když už někdo chybil, aby se přiznal a svou rodinu zachránil. Jde o více, než si snad myslíte. V těchto hodinách řeší se osud českého národa na dlouhou dobu, ne-li pro vždy."

Ministr potom velmi důrazně varoval českou inteligenci před nesmyslným politickým blouděním a řekl na její adresu doslova:

„Stojíme-li jako vlastenci před volbou, má-li národ dále žít bez neplodné inteligence anebo s ní společně zahynout, pak volím záchranu národa a neplodnou inteligenci i se všemi pražskými darmošlapy hodím přes palubu. Ze zdravého prostého lidu vyroste nám nová silná inteligence. O to nemám nejmenší starosti. Stejně se neobávám o českou mládež, která už nenapravitelným starcům a cizím agentům dovede ukázat, zač je toho

loket. Nemyslete si, že vláda Čech a Moravy bude trpně přihlížet k opatřením Říše. Vláda Čech a Moravy tentokrát zasáhne velmi ostře, aby čest českého národa obhájila před zraky Velkoněmecké říše. Mnozí spáči zažijí tu nepříjemná překvapení. Český národ musí být zbaven bláznů a zločinců, kteří ukládají o jeho život. O to bude postaráno a na to může každý šeptal vzít už dnes jed. Český národ je příliš dobrý, aby zašel jako hloupý lokaj přestárlé britské říše."

Ministr Moravec položil potom svým posluchačům otázku, zda si oni pomatenci, kteří s dnešním stavem v Čechách a na Moravě nejsou spokojeni, dobře kdy uvědomili, co by zbylo dnes z českého národa, kdyby osud byl dal příležitost panu Benešovi, aby nám ještě po roce 1938 vládl. Jako spojenci Anglie byli by Češi, podobně jako ostatní národové Anglií zneužití, zdecimováni tím nejstrašnějším způsobem. Česká města byla by rozbita, české zemědělství zničeno, hlad a bída v té nejstrašlivější formě vládly by v našich krajích. Anglie šetří totiž vlastní lidi a do tlamy války vrhá jen tak zvané spojence, to jest národy vedené vládami Anglii zaprodanými a s Židovstvem spřeženými. Britská blokáda způsobila, že v celé Evropě, nejen u nás, nýbrž i ve Švédsku a ve Švýcarsku, které neválčí, musilo se začít přísně hospodařit s potravinami. Ve Velkoněmecké říši, ke které náleží Čechy a Morava, při zásobování pracujících je měřeno stejně. Dnes dostává český dělník stejný příděl potravin jako dělník německý. Všechny povídačky o tom, že naše země jsou povinny Říši odevzdávat část svých potravinových zásob, jsou zcela sprostou židovskou lží. Naopak, v lecčems nám musí Říše vypomáhat. Říšská vláda stará se o českého pracujícího stejně jako o německého, poněvadž poctivá práce vyžaduje řádnou odměnu. Jsou-li dnes platy dělnické v Čechách a na Moravě daleko vyšší než platy určitých vrstev české inteligence, je v tom také svá spravedlnost. Je jisté, že část české inteligence nedává ten výkon, který vážnost doby žádá. Naše kraje byly ušetřeny válečných hrůz, čeští muži byli osvobozeni od vojenské povinnosti, což by nikdy Anglie neudělala, tak velkomyslná by nebyla. A přes to všechno určité vrstvy v českém národě, které koketují s komunismem a které nemohou zapomenout na bohaté žlaby politické demokracie, hledí dnes do českého národa vnést neklid a nervositu. Tito lidé jsou

zřejmými spojenci nepřítele a tím také nepřáteli českého národa, který v této válce je spojencem Říše. Rovněž tak jde s nepřítelem v českém národě ten, kdo se staví neutrálním a vyčkává, jak boj dopadne. Výrok „kdo není s námi, je proti nám" plnou měrou platí právě v této veliké válce. Česká vláda stojí věrně po boku Říše a za ní valná část českého národa.

Ministr Moravec v závěru pravil:

„Mrtvá jednota národa v tomto velikém zápolení byla by pro nás zhoubou a proto bude třeba, aby český národ ze svého středu vyloučil ty, kteří jdou s nepřítelem, a aby se postavil proti této zrádné vlastní krvi tvrdě. Ohlašuji proto otevřeně tímto okamžikem jménem vlády a všech Čechů, kteří stojí za Říší, boj naprosto bezohledný všem příslušníkům českého národa, kteří nejsou poslušni své zákonné vlády a svého státního presidenta. Česká vláda k potírání nepřátelských živlů na našem území poskytne Říši všechny prostředky, aby boj s pátou kolonou zde u nás byl skoncován tak, jak klid a práce ve prospěch Říše žádají.

Že zločinci Benešovi a jeho židovské smečce bylo zcela lhostejné, když organisovali vražedný atentát na pana Zastupujícího říšského protektora, kolik české krve poteče, prozrazuje londýnský rozhlas, který pokračuje ve štvaní a dále se snaží rušit politický pořádek v Říši a tím stupňovat oběti na českých životech.

A tak jsme svědky odporné komedie, kde dobrodruzi, kteří politice nikdy nerozuměli, kteří žili z intrik a pochybných fondů, rozjařeně se koupají s požitkem v české krvi a ženou české lidi na smrt. A nám, kteří tu české lidi zachraňujeme a jejich bídu mírníme, tito političtí pobudové spílají velezrádců.

Nemám obav, jak se k tomu všemu jednou zachová historie a co zbude z ohavné londýnské chásky, která se ohání svým češstvím, a co zůstane po jejím žalostném pohlaváru. České letopisy budou o něm patrně mluvit jako o Benešovi Krva-

1. STAROMĚSTSKÉ NÁMĚSTÍ

2. STAROMĚSTSKÉ NÁMĚSTÍ

3. STAROMĚSTSKÉ NÁMĚSTÍ

LAND. U. UNIV. BIBLIOTHEK PRAG
ZEM. A UNIV. KNIHOVNA PRAHA

4. BRNO

5. BRNO

BIBLIOTHECA PRAGA

6. BRNO

7. PLZEŇ

8. PLZEŇ

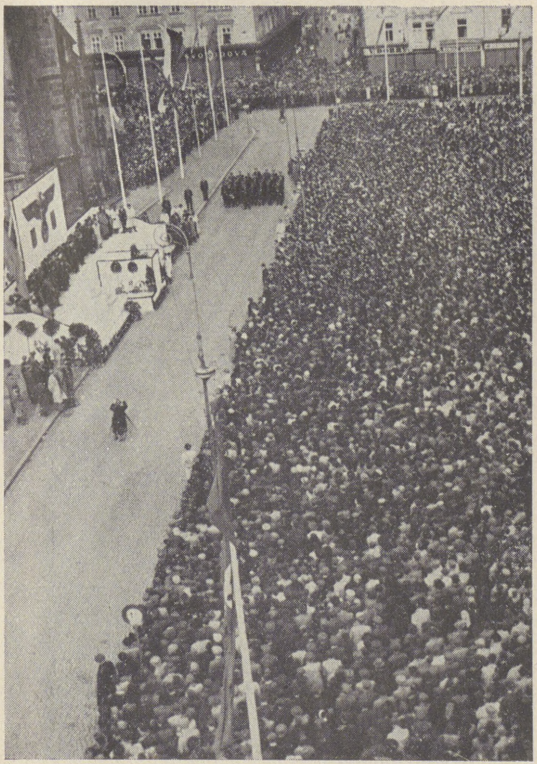

9. PLZEŇ

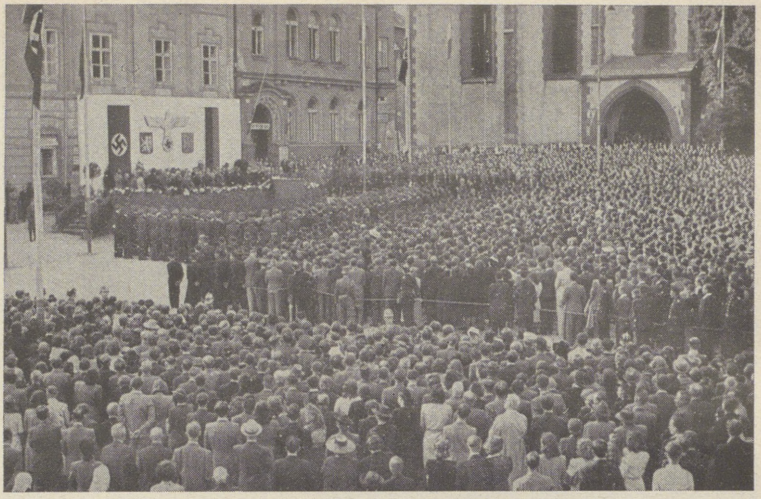

10. TÁBOR

11. TÁBOR

LAND. U. UNIV. BIBLIOTHEK PRAG • ZEM. A UNIV. KNIHOVNA PRAHA

vém. Ještě před dvěma lety se tento zločinec krve trochu bál. Ale jeho chlebodárci, Angličané, jsou odedávna mnohem otrlejší. Proto když přišel k raportu, vytýkali Benešovi, že v naší zemi je klid a že to, co vykládá o náladě českého národa, neodpovídá pravdě. Angličané potřebovali krev. A tak zločinec Beneš musil nakonec sáhnout k prostředkům, kterých by se každý jiný štítil. Vpašoval k nám své agenty, kteří měli spáchat několik těžkých zločinů a tím poskytnout Benešovi možnost k tvrzení, že český národ přec jen je ochoten se obětovat pro zrádnou Anglii. Naprosto mu už nevadilo, že při tom dává všanc životy set i tisíců českých lidí.

Dnes stojí český muž i žena před volbou: Buď se dát cestou, kterou jde dnešní zákonná vláda a tím si zajistit klid a slibnou budoucnost, nebo následovat Beneše Krvavého, který bezpečně tisíce a tisíce českých lidí dopraví na onen svět. Zde je také čas, aby o mých slovech uvažovaly trochu české matky, které se často na mne obracejí se svými starostmi, ať už jde o jejich muže nebo o jejich děti. Jsou-li už mužští lehkomyslní a bezohlední k sobě a ke svým rodinám, je na ženách a matkách, aby včas zabránily neštěstí a aby nekryly činy, které musí nakonec smutně skončit pro celé rodiny.

Nejbližší týdny ukáží, že vláda Čech a Moravy dobře spravuje věci českého národa. To potvrdí zprávy z bojišť a to také prozradí bezhlavost krvavé chátry v Londýně a v Moskvě. Jsme přesvědčeni, že Velkoněmecká říše v tomto těžkém boji zvítězí, že Anglie padne a že sovětské Rusko bude smeteno. Jsme přesvědčeni, že sloužíme poctivě budoucnosti svého národa, který v rámci Velkoněmecké říše vyjde z této války posílen. Od tohoto směru naši práci nikdo neuchýlí. Věříme v zdravý rozum českého lidu, který je naším pevným spojencem, jako jsou jím vítězství německé branné moci a slibná budoucnost národněsocialistické revoluce.

Ptá-li se nás kdo ještě dnes, kterou cestou se dala vláda Čech a Moravy koncem ledna, odpovídáme: Jdeme v šlépějích knížete Václava a proto věříme, že ‚nedá zahynouti nám, ni budoucím'."

HISTORICKÁ MANIFESTACE NA STAROMĚSTSKÉM NÁMĚSTÍ

Vláda Protektorátu Čechy a Morava svolala na úterý večer 2. června na Staroměstské náměstí velký veřejný projev. Na její výzvu shromáždilo se na historickém prostranství Staroměstského náměstí a v přilehlých ulicích 65 000 lidí, aby vyslechli projevy členů své vlády, zástupců pracujícího lidu a české mládeže. Úderem osmé hodiny vstoupila vláda, nadšeně pozdravována na tribunu, a slova se ujal předseda vlády dr. JAROSLAV KREJČÍ, který promluvil takto:

„Občané!

Mám čest zahájiti první veřejnou manifestaci českého lidu, která má vyjádřiti rozhořčení národa nad hanebným činem proti nejvyššímu představiteli Říše v Čechách a na Moravě. Stavím se tak v čelo vašich ministrů, kteří nejen vydávají prohlášení, nýbrž kteří je chtějí také tváří v tvář svému národu zastávati.

Atentát ukázal, že v českém národě stále je ještě skupina, která sice veřejně nestojí proti Říši, ale která ty zločinné elementy, které proti Říši vystupují, kryje.

V okamžiku, kdy státní president a vláda odevzdali naše země do ochrany Říše, vznikly nám z toho povinnosti k Říši, která nás ochraňuje.

Již několikráte bylo v projevech pana státního presidenta dr. Háchy a vlády poukázáno na loyální plnění povinností, které mají občané a které lze vyjádřiti stručným heslem: nasadit vše ke konečnému vítězství Říše. Jako na jedné straně chrání

Říše národ jí věrný, tak na druhé straně a zvláště za války postupuje a musí postupovat nejtvrdšími prostředky tam, kde povinnosti vůči Říši se neplní.

Ti, kdož prodělali světovou válku a dnes přihlížejí válce druhé, měli by ze svých zkušeností odvodit poučení a tím býti radou mladé generaci.

Je mravní povinností na záchranu národa udělati všechno a před ničím se nezastavit. Zájem jedince, jeho city, musí stranou.

Mýlí se ti, kteří si myslí, že v této hodině splní všechny své povinnosti, pronesou-li několik slov loyality k Říši, aby se poté vrátili ke své staré netečnosti.

Vláda zřídí kontrolní orgány, které budou bdíti nad tím, jak její rozkazy jsou dodržovány. Kdo se nebude chovat tak, jak to vyžadují zájmy národa a naše povinnost k Říši, bude potrestán podle zásluhy.

Mladí budou razit cestu novým myšlenkám, ale staří nesmějí nečinně přihlížet, nýbrž musí mládí následovat. Příliš mnoho práce očekává národ, než aby někdo mohl zahálet. Každý jednotlivec musí vykonati svůj úkol podle svých schopností. Z povinnosti k práci vůči Říši a k národu nejsou vyjmuti ani ti, kteří nejsou již v činné službě a odešli na odpočinek.

Národ, který má svého presidenta, svou vlastní vládu, svou samosprávu, své školy, svůj rozsáhlý tisk a velikou kulturu, stojí na pevných základech a je proto neodpovědným štvaním a přisluhováním nepříteli, proti němuž třeba bezohledně postupovati, mluví-li někdo o ohrožení národní existence.

Na nikoho se nekladou žádné neúměrné nároky, žádá-li se, aby konal svou práci a českou politiku přenechal svému státnímu presidentu a zákonné odpovědné vládě, která ví, že bude odpovídat jednou před dějinami. Jsem přesvědčen, že tyto dějiny dají panu státnímu presidentovi dr. Háchovi i vládě za

pravdu a že činnost londýnské a moskevské emigrace bude jednou ze smutných, avšak i nejsměšnějších kapitol našeho národního života.

Jakými podlými zbraněmi pracuje nepřátelský rozhlas, je patrno z jeho tvrzení, že atentát na pana Zastupujícího říšského protektora je prý důsledkem ohlášené reorganisace protektorátní samosprávy. K atentátu došlo prý proto, že v nové úpravě samosprávy hlavním bodem bylo zavedení branné povinnosti v Protektorátě. Londýnští tvrdí dále, že nešlo o nic jiného než o zrušení samosprávy, o odstranění českých úředníků a proto prý atentát byl pouze projevem obrany národa proti těmto opatřením.

Nemusím s tím polemisovat. Není na tom ani zbla pravdy. Naopak, autonomní správa dostala nové velké úkoly, a to na základě důvěry se strany Říše. Stačí, když odkáži na příslušné nařízení pana říšského protektora o reformě správy, uveřejněné ve Věstníku jeho nařízení, kde se může každý snadno přesvědčiti o lživosti takových tvrzení.

Občané, vláda apeluje na vás v hodině nejvážnější, kterou kdy český národ prožíval: Důvěřujte svému státnímu presidentu a své vládě, dbejte jejich rozkazů, nevšímejte si nikoho, kdo vás od této cesty pokouší se odvrátit, aby uvedl do záhuby vás a vaše rodiny. Nasazením všech sil ke konečnému vítězství Říše přispěje ke šťastné budoucnosti svého národa."

Po projevu zástupce předsedy Národní odborové ústředny zaměstnanecké *Arno Haise* a zástupce mládeže dr. *Teunera* ujal se slova jako hlavní řečník ministr EMANUEL MORAVEC. Mluvil na thema: *„Beneš se zasloužil o utrpení národa"* a ve svém památném projevu řekl:

„Pražané — Češi a Češky!

Staroměstské náměstí, na kterém jsme se sešli, je kusem české historie a tyto zdi kolem nás byly svědky nejen české slávy, nýbrž také mnohých těžkých chyb, kterých se dopustil

český národ v minulosti. Také dnešek je historickým okamžikem. Vláda zákonná vás sem sezvala, abyste vyslechli slova jejího předsedy, zástupce pracujících a jednoho z mládeže, mužů, kteří zůstali věrni svému národu, kteří zůstali zde v jeho středu, aby s ním sdíleli dobré a zlé, poněvadž osud našeho národa bude také osudem jejich.

Svolali jsme vás nejen proto, abyste vyslechli řadu projevů, nýbrž také proto, abyste společně se svými zástupci a členy vlády demonstrovali jménem celého národa svou přítomností zde před Říší a před ostatním světem a abychom společně odsoudili nejen podlý čin spáchaný na nejvyšší osobnosti Říše v našich zemích, nýbrž abychom také skoncovali jasnými a pevnými slovy s tou cháskou, která v cizině vydává se za českou vládu, která tvrdí, že zastupuje český národ a kterou vede pan Beneš.

Nezajímali jsme se o tuto společnost dlouho prostě proto, poněvadž jsme byli přesvědčeni, že do českých věcí nebude už nikdy mluvit a že to, co tropí v nepřátelské cizině, nejvýš může přinést škodu těm, kteří je platí. Když se však ukázalo, že pan Beneš s emigranty a Židy nespokojuje se pouze štvaním pomocí rozhlasu, nýbrž že se rozhodl k ničemným prostředkům, kterými chtěl vzbudit zdání, že český národ stojí na straně nepřátel Velkoněmecké říše, nezbývalo, než se touto společností a tímto chorobným zločincem zabývat a před ním varovat. Plán měl tentokrát zcela ďábelský. Byl to ostatně prvý plán z jeho mnohých, který vůbec stojí za řeč. Počítal takto: V Čechách a na Moravě se nic neděje. Čechům ani nenapadá, aby si pálili prsty pro Anglii a pro sovětské Rusko. Ale Češi jsou dobří lidé, mají slabé srdce a pro své soukmenovce určitou shovívavost. A na této české měkkosti Židé kolem pana Beneše zkonstruovali past na český národ a tak v cizině, pod vedením cizích instruktorů, byli cvičeni mladí Češi, mocí zmobilisovaní, k záškodnictví. Těmto prvním obě-

tem Benešových zákeřností bylo při tom vykládáno, že v Čechách a na Moravě je revoluce tak říkajíc na spadnutí a že stačí jen, když oni tam přijdou, aby naše vlast se proměnila v moře plamenů. Jako signál pro českou bouři mělo sloužit několik atentátů na vynikající německé a české osobnosti, na továrny, úřady a dráhy. Pomocí letadel byli tito záškodníci dopraveni nad naše území s materiálem a nástroji k vraždění a konání zhouby. Židé kolem pana Beneše počítali s tím, že když takový záškodník, svržený na české území, někde na venku se přihlásí v české chatě, že český lid poskytne mu útulek z dobrého srdce a ti odvážnější dokonce budou tyto zločince v jejich činech podporovat. Pan Beneš věděl, co čeká české lidi, kteří se spojí s jeho agenty. Ostatně věděl také, že tyto agenty posílá na jistou smrt. Byl si proto jist, že i když k revoluci v naší zemi nedojde, aspoň ji bude před Churchillem a Stalinem nějak markýrovat. Věděl prostě bezpečně, že se mu podaří prolít českou krev, krev těch, kteří buď jemu přímo slouží, ale ještě spíše krev mnohých českých bloudů, kteří s panem Benešem nechtějí míti nic společného, nýbrž kterým bylo prostě jeho agentů, jež poslal na jistou smrt, nějak líto.

Mohu vám prozradit, že říšským i protektorátním bezpečnostním orgánům podařilo se hned v zápětí valnou část těchto zločinců, kteří k nám přišli vzdušnou cestou, pochytat a zneškodnit. Proto také, pokud šlo o odpovědné osoby říšské, nebyla učiněna žádná zvláštní zabezpečovací opatření, poněvadž český lid během tří let Protektorátu nikdy se nedopustil činů, o kterých věděl, že by při nich šlo, když ne o osud celého národa, tedy o životy mnohých tisíců. K tomu, aby se svalilo na nás neštěstí, ovšem stačilo nakonec několik zločinců, kteří ušli bezpečnostím orgánům a tak se pan Beneš přece jen dostal k teplé české krvi. Tato část plánu se mu splnila. Hůře bylo s tou druhou, která Churchilla, Roosevelta a Stalina více zajímala. Totiž s vytouženým českým povstáním. Prvé zklamání

zažili agenti pana Beneše, když zjistili, že český národ v klidu pracuje a že na hlouposti a na sebevraždu vůbec nepomýšlí. To dnes v Londýně také vědí a proto se chytají stébla a chtějí světu namluvit, že atentátem na pana Zastupujícího říšského protektora stalo se něco světoborného, co prý má vliv dokonce i na válečné operace. Čin britských agentů, panem Benešem odchovaných, nic nezměnil na tom, kam vývoj spěje, to jest neodvrátil ani na vteřinu osud Anglie. Udělal však jediné: uškodil strašně českému národu. A máme-li co plakátovat anebo i do kamene vtesat, pak by to byla slova: *„Beneš se zasloužil o utrpení národa."*

Nejlepším svědectvím, že v českém národě je klid, je právě to, že vláda může sezvat k veřejnému projevu obyvatelstvo Prahy a že zde přede mnou na Staroměstském náměstí jsou desítky tisíců, kteří výzvu své vlády uposlechli a kteří odsuzují hanebný čin a Benešovy rejdy s rozhořčením odmítají.

Pražané, jste-li zde proto, abyste demonstrovali svou jednotu s panem státním presidentem dr. Háchou a se svou zákonnou vládou, dovolte, abych vám k tomu něco připomenul, stojíme-li si zde tváří v tvář. Nestačí slova, nestačí sympatie k panu státnímu presidentu dr. Háchovi a uznání vládě. Je třeba také určitých opatření mezi námi samými a trochu zpytování svědomí. Praha je hlavní město Čech a Moravy. V Praze je nejen vláda Čechů, nýbrž v Praze jsou také soustředěny všechny složky našeho kulturního života, odtud vyzařuje český genius nejen do českých krajů, nýbrž také do Říše a do ostatního světa. A z toho vyplývají pro nás veliké povinnosti. Nejde jen o to, aby česká kultura a její poklady rostly a byly zpřístupňovány příslušníkům celé Velkoněmecké říše a ostatnímu světu, jak se poctivě snažíme, zde jde také o to, aby zmizely stíny, které toto světlo za sebou zanechává. Praha je také vzorem pro české země v různých chybách, slabostech a nedostatcích. Z Prahy vychází mnoho nezdravého,

slabošského a ponižujícího. V Praze je ložisko bacilů, které ochromují české kulturní síly, které oslabují český dorost, které zamořují naše země poraženectvím, nedůvěrou v sebe, zde se rodí pověsti o tom, co prý Velkoněmecká říše s námi zamýšlí, pověsti vyráběné ovšem Benešovými agenty, když je právě londýnský rozhlas přímo nevysílá. To jsou ty povídačky o tom, že český národ bude vystěhován, že český národ bude germanisován a kdoví co ještě. Neskrývám, že český národ může leccos potkat nepříjemného, ale to jenom tehdy, kdyby se ukázal věrolomným vůči Velkoněmecké říši. Čech, který stojí za svým státním presidentem dr. Háchou a který poslouchá svou zákonnou vládu zde ve vlasti, ten bude klidně žít a bude mít možnost svých schopností plně využít. Ten se nebude stěhovat nikam a jeho děti budou chodit do pořádných českých škol. Bude-li ovšem český národ poslouchat pana Beneše, bude-li se stavět proti Velkoněmecké říši, pak je leccos možné, ale z toho, co v tom případě přijde, nemůže vinit Velkoněmeckou říši, která se právem brání proti škůdcům, nýbrž bude za to moci poděkovat panu Benešovi, který se všemi prostředky stará, aby Němci měli o českém národě to nejhorší mínění. Nic nemrzí pana Beneše a jeho smečku více než možnost, že by Čech viděl v Němci nakonec přítele a Němec v Čechu spolehlivého příslušníka Velkoněmecké říše. Je to pochopitelné, proč si to pan Beneš nepřeje. Poněvadž od toho okamžiku přišel by o svůj chléb a jeho smečka politických desperátů a Židů o možnosti pohodlného života. Svorné soužití Čechů s Němci, na kterém zde všichni upřímně pracujeme, nehodí se Anglii, nehodí se Židům a nehodí se Benešovi. My ovšem za to nemůžeme, že hledá obživu v podniku, který spěje k bankrotu. Chápeme, proč je na nás zlý, proč nám vyhrožuje. Bráníme mu totiž v tom, aby z české hlouposti vytloukal kapitál.

Má-li Praha být opravdu důstojnou matkou českých měst,

má-li z Prahy se dostávat posily všem Čechům, má-li to být studnice zdravé české kultury, pak musíme zde udělat pořádek, hlavně v těch vrstvách, které jsou pověstné zahálkou, kde se vyrábějí nesmysly. Otázka Prahy pro budoucno je prakticky otázkou určité části inteligence, kterou právem můžeme nazvat destruktivní, a proti těmto elementům, které snad nejdou přímo s nepřítelem, ale které duševně i tělesně škodí českému národu, bude se strany vlády velmi přísně zakročeno v pražských zdech.

Český národ čeká veliká práce v nové národněsocialistické Evropě, práce, kterou nebudeme dělat ani pro Anglii ani pro Ameriku, nýbrž pro nás, pro tento lid a pro Říši, která nás chrání a umožňuje nám v klidu pracovat.

Prosím vás, pomozte nám, aby stopy hnusného zločinu, spáchaného dr. Benešem zde v Praze, co nejdříve byly zahlazeny tam, kde představují překážku mezi Říší a českým národem. Nevěřím, že by osud českému národu nepřál a že by Prozřetelnost na něj zanevřela. A proto jsem jist, že v jednom směru hrozný čin londýnských spiklenců ponese zdravé ovoce. Český národ vidí dnes jasně, co by ho čekalo, kdyby naslouchal Benešovi a jeho dobrodruhům. Přátelé, jděte za svou prací, která je nejen naším bohatstvím, nýbrž jediným prostředkem, který nám pomůže český národ zachránit, posílit a který mu dá nové možnosti života. Věřte nám, věřte svému státnímu presidentovi a připomeňte si znovu slova, která zde pronesl pan předseda vlády, že také my budeme stát před soudem dějin a proto nám není lhostejné, co o nás budou soudit naše děti a jejich potomci. Vezměte si k srdci slova zástupce pracujících a zástupce mládeže, která jste právě slyšeli. Dbejte zákonů a chraňte národ před zhoubci. Pak budou naše děti v této krásné zemi spokojeně žít a s žehnáním na vás vzpomínat. Jak jsme zde, svorně a jednoznačně manifestujeme pro politiku našeho státního presidenta dr. Háchy, pro Říši a tím také pro bu-

doucnost naší milované vlasti. Naše národní hymna nechť je naším společným doznáním k tomuto slavnostnímu prohlášení."

Členové vlády při odchodu ze Staroměstského náměstí byli shromážděnými davy doprovázeni voláním slávy a projížděli i v přilehlých ulicích hustým špalírem pražského obyvatelstva.

V HODINĚ TRPKÉHO BOLU

SOUSTRASTNÝ TELEGRAM STÁTNÍHO PRESIDENTA DR. EMILA HÁCHY VŮDCI ADOLFU HITLEROVI

Jeho Excelenci Vůdci Adolfu Hitlerovi,

Vůdcův hlavní stan.

Nejvřelejší přání, které jsem choval já a celý český národ, aby Říši a obzvláště též zemím Čechy a Morava byl při životě zachován pan Zastupující říšský protektor generál Reinhard Heydrich, jehož stihla zákeřná ruka najatých vrahů, se nesplnilo.

V této hodině trpkého bolu byl vyburcován cit pro spravedlnost i nejposlednějšího poctivého příslušníka českého národa a z našeho upřímného srdce prýští jediná touha, abychom nyní s ještě větším napětím všech sil přispěli k tomu, aby definitivní pád Anglie a jí placených uprchnuvších zrádců národa se stal odplatou také za tuto potupu, způsobenou naší domovině.

Jménem svým vlastním i ve jménu protektorátní vlády prosím Vaši Excelenci, aby zároveň s projevem našeho nejhlubšího smutku přijal i oddané ujištění naší nezlomné věrnosti Vám a Říši.

Praha, 4. června 1942.

Státní president
Dr. Emil Hácha.

MEZI ČESKÝM NÁRODEM A LONDÝNSKÝMI EMIGRANTY JE PROPAST

ROZHLASOVÝ PROJEV MINISTRA EMANUELA MORAVCE

V úmrtní den Zastupujícího říšského protektora SS-Obergruppenführera a generála policie Reinharda Heydricha pronesl do českého rozhlasu ve 20,30 hod. ministr EMANUEL MORAVEC tuto řeč:

„Lide český!

Jménem pana státního presidenta a vlády Čech a Moravy obracím se k tobě ve chvíli nad jiné vážné a smutné. Zastupující říšský protektor SS-Obergruppenführer a generál policie Reinhard Heydrich podlehl dnes ranám. Zločin z 27. května přivodil smrt jednomu z nejzasloužilejších mužů německé národněsocialistické revoluce. Generál Heydrich oblíbil si naši zemi a vážil si českého pracujícího člověka. Byl naším přítelem a přes svou vojenskou strohost nechával mluvit svému srdci, když šlo o to, pomoci potřebným. Těšili jsme se, že tento veliký muž vynikajících vlastností, před kterým byla otevřena slibná budoucnost, bude na český národ rád vzpomínat a jeho příslušníky podporovat. Osud však mínil jinak, když umožnil londýnským zločincům zavraždit zde u nás nejvýznamnějšího příslušníka Říše.

Plni smutku a zlých předtuch stojíme dnes na rozcestí, z něhož vede jen jeden směr k zítřku. Říše ztratila velikého muže. Je na nás, abychom, co bude v našich silách, tuto ztrátu odčinili. Více než dosud celý český národ musí vypnout své síly, aby výkonem Říši dokázal, že je rozhodnut s ní sdílet nejen dobré a zlé, nýbrž také o její vítězství se co nejvíce zasloužit.

Pan státní president společně s vládou tě žádají, abys v budoucnu pečlivě vážil každé své počínání. Je-li k českému

národu osud nešetrný, stačí málo, aby z dnešního neštěstí stala se národní katastrofa. Nestačí pro zítřek, abychom zločin slovy odsuzovali a zavražděného německého hrdinu slovy litovali.

Musí ti být jasné, vlastně ještě jasnější než dosud, že budoucnost českého národa těsně souvisí s osudem Velkoněmecké říše, že její rány jsou ranami našimi a její nepřítel nepřítelem tvým. Zápas je tuhý, nepřítel lstivý a útočný. Vůdce Velkoněmecké říše Adolf Hitler ztratil znamenitého náčelníka ϟϟ a státníka. Projev na Staroměstském náměstí 2. června ukázal však, že k Vůdci našel cestu celý český národ v tom okamžiku, kdy se vymkl teroru šeptalů a škodlivému vlivu nepřátelských vysílaček.

Český národ sdílí dnešní smutek pana státního presidenta a vlády Čech a Moravy, jako s námi sdílel rozhořčení nad hanebným atentátem. Den za dnem prohlubuje se propast mezi zločinci, kteří pana Zastupujícího říšského protektora zavraždili, a mezi českým národem, který si uvědomil vážnost hodiny. Máme-li o co Prozřetelnost prositi, pak aby vyhověla naší upřímné touze a zbavila nás od zlého, kterým nás bezohledná zločinná emigrace souží a udolává.

Jsou chvíle, kdy se obracíme na vyšší moc za těžké bídy. Tehdy voláme po spravedlnosti a prosíme, aby trestala a odplatila. V tomto černém týdnu, který nám připravili londýnští kati, často jsme se obraceli k nebesům ve víře, že Vůdce učiní rozdíl mezi českým národem a vrahy a že nám umožní, abychom všemi silami mu byli nápomocni v jeho boji za lepší svět. S odporem znovu odmítáme za tebe, lide český, každou spoluvinu na zločinu i vraždě a jsme přesvědčeni, že nebude Čecha, který by dopustil, aby Vůdce a Říše byli jen v nejmenším na pochybách o naší věrnosti a oddanosti.

Smutek Říše sdílíme v těžkém pokoření, že zločinci byli naši blízcí po jazyku, i když zcela cizí po krvi a duši. Třeba

nás srdce bolí, nepovolujeme v práci, neochabujeme ve víře, která je spjata s vítězstvím německých zbraní. S Vůdcem za Novou Evropu — s Říší do nové budoucnosti!"

TVRDÉ ZÚČTOVÁNÍ A VNITŘNÍ OČISTA

ŘEČ MINISTRA VNITRA RICHARDA BIENERTA K ZAMĚSTNANCŮM POLITICKÉ SPRÁVY

Ministr vnitra RICHARD BIENERT svolal dne 8. června zaměstnance politické správy v Praze, aby zúčtoval s postojem některých outsiderů, ovlivněných nepřátelskou propagandou a emigranty, s oním postojem, který se stal nebezpečím pro český národ, poněvadž vedl k domněnce, že je možno proti novému uspořádání tohoto prostoru pracovati netoliko šeptanou propagandou, nýbrž i násilím.

Ministr dále řekl:

My úředníci pociťujeme více než kdokoliv jiný, co je v sázce, poněvadž víme, jak tvrdě musí zasáhnouti státní správa, která si je vědoma své autority a síly, když se dějí takové věci, jako v posledních dnech.

A naše stanovisko k tomu? Již nyní říkám:

Nemůžete vůbec přemítati nebo uvažovati o tom, jak se máte chovati. Kdo své povinnosti dosud nepochopil, nepatří do našich řad a musí zmizeti, a kdo tomu včas neporozumí, toho tedy odstraním sám.

Veřejná správa, která má řádně plniti své úkoly, nemůže se skládati z váhavců a nemůže jimi býti řízena. Cožpak se domníváte, že taková správa by byla s to, aby poznala stanovené úkoly a vedla obyvatelstvo po správných cestách, kdyby sama nevěděla, kam se má vrtnout?

Nechci věřit, že je mezi námi někdo, kdo složil slib Vůdci a státnímu presidentovi s vnitřní výhradou, že to je jen prázdné slovo. Takové jednání by bylo nečestnou zradou, zradou netoliko Říše, nýbrž i vlastního národa a zrada se trestá.

Po důrazném upozornění, že nestrpí v řadách zaměstnanců nikoho, kdo by se pokoušel vyhnouti své povinnosti, ministr pokračoval:

Vezměte si za vzor onen typ úředníka, který už dlouho je znám jako vzor: říšského úředníka. Tento cíl, totiž výchova k říšské myšlence, tanul na mysli zesnulému panu Zastupujícímu říšskému protektorovi SS-Obergruppenführerovi a generálu policie Heydrichovi, který za svého působení zde v Protektorátě až do té doby, než došlo k hanebnému a podlému atentátu, projevil tolik pochopení pro naše zájmy a potřeby, veden jsa snahou, aby vytvořil a účelně zajistil předpoklady pro pokojnou a tvůrčí práci nejenom pro blaho Říše, ale i pro blaho tohoto prostoru.

Ve víře, že se tento úkol zdaří, sdělil vládě den před tím, nežli zločinná ruka způsobila jeho smrt, že na základě Vůdcova výnosu ze dne 7. května t. r. se rozhodl přenésti velký počet úkolů, které až dosud byly vyhrazeny německé správě, na správu autonomní. Musím vám připomenouti právě v této chvíli, že v projevu pana Zastupujícího říšského protektora k tisku 26. května byly podtrženy tyto dva důležité momenty:

1. autonomní správa byla tím povýšena na správu z říšského pověření a tím ještě více přiblížena k vedení Říše a

2. vedení Říše projevilo tím neobyčejně velkou důvěru autonomní správě.

Pod zorným úhlem tohoto rozhodnutí, jehož význam nemohou zeslabiti zločinné řeči londýnských emigrantů, osvětlí se vám nejlépe, jak hluboce jsme byli zasaženi my, kteří stojíme v čele národa jako spolupracovníci zemřelého Zastupujícího říšského protektora (neboť tou důvěrou nás poctil, nazvav nás svými spolupracovníky), když jsme se dne 27. května dozvěděli onu zprvu neuvěřitelnou zprávu o zločinném atentátu. Byli jsme si též okamžitě vědomi toho, co musí následovati jako trest za tento zločin.

Chci vám zcela otevřeně říci: Tento strašlivý zločin mohl býti spáchán jenom účinnou pomocí příslušníků českého obyvatelstva. Stíháme pachatele a jejich pomocníky. Vy, jako úředníci a zaměstnanci vnitřní správy, musíte se ze všech sil bez výhrady a úplně zasaditi o to, aby vinníci, jejich pomocníci a všichni ti, kdož jsou jim blízci, byli vypátráni a odevzdáni spravedlnosti. Každá nečinnost, každé neoznámení toho, co kdo ví a každé trpění činu jest právě tak trestné, jako účast na činu samém.

Kdo nekoná svoji povinnost, ten sabotuje a pomáhá tím Benešovi a všem ostatním nepřátelům Velkoněmecké říše a našeho národa.

Všichni víme, že v nynějším světovém zápasu nejsou ve skutečnosti žádní neutrálové. Také státy, které by se tak chtěly označovati, mají již vyhraněné ideologické stanovisko, kterým se staví podle svého světového názoru do té neb oné fronty. Tím méně může český národ, který je začleněn do Velkoněmecké říše, míti v tomto historickém dění nerozhodné a vyčkávací stanovisko.

Takové chování musím rozhodně odmítnouti jako Říši nepřátelské. Ještě ve větší míře to platí pro veřejné zaměstnance.

Či si snad myslíte, že by některý stát klidně přijal, aby část jeho zaměstnanectva, které má býti nositelem jeho vůle a k tomu ještě v takové válce jako je tato, stála stranou? Tomu jistě z vás nikdo nevěří.

Jest naší povinností spáchanou chybu zase odčiniti.

Ale jak?

Vypověděli jsme všem příslušníkům Benešova režimu neúprosný boj. Tento neúprosný boj musí býti vybojován především v našich vlastních řadách. Také úřednictvo musí očistiti svůj štít od všech šiřitelů bacilů. Pro mne je opravdovým Čechem a poctivým příslušníkem Říše jenom ten, kdo svoji inteligenci a své zkušenosti dá plně do služeb činné spolupráce na-

šeho národa s Říší. Úředník musí býti střediskem veřejné převýchovy a zásadní názorové změny.

Nikdy snad v dějinách českého národa neměla takovou platnost věta, že v první řadě musí mluviti skutky. A tato řeč činů musí býti zřetelně slyšena, především od vás musí vycházeti. Musíte nejen v úřadě, nýbrž i mimo úřad, ba i doma býti představitelem a nositelem povinnosti sloužiti blahu Říše podle směrnic a podle pokynů Vůdce a jeho zmocněnců. Neboť jedině touto cestou sloužíte a prospíváte také našemu národu. Takovým chováním nejen že dáváte veřejnosti dobrý příklad, nýbrž současně zvyšujete pocit všeobecné bezpečnosti a prospíváte též svému národu. Budete-li se takto chovati, dáváte nejen veřejnosti správný příklad, ale současně zvyšujete pocit všeobecné jistoty.

V úterý 9. června se konal v Mosaikové síni Nového říšského kancléřství v Berlinu za přítomnosti VŮDCE ADOLFA HITLERA smuteční akt za Zastupujícího říšského protektora v Čechách a na Moravě, SS-Obergruppenführera Reinharda Heydricha. Státního aktu se zúčastnil také státní president dr. EMIL HÁCHA se členy protektorátní vlády.

JASNĚ, NESMLOUVAVĚ A JEDNOZNAČNĚ

ŘEČ MINISTRA VEŘEJNÉ DOPRAVY A TECHNIKY DR. JINDŘICHA KAMENICKÉHO

Ministr veřejné dopravy a techniky dr. JINDŘICH KAMENICKÝ promluvil dne 10. června v Plzni k zaměstnancům veřejné dopravy a technické služby. Vyslovil nejprve úděs nad tím, jak hluboko mohl ve své zášti poklesnout národ, který se nedávno ještě vyvyšoval nad všechny národy země, jak hluboko pokročil mravní rozvrat Anglie, která povýšila sprostou a zákeřnou vraždu na politickou zbraň, a konstatoval, že zesnulý Reinhard Heydrich naproti tomu jako čestný voják a statečný muž uvykl hledati svého protivníka jen v čestném boji čelem proti čelu na moři i ve vzduchu a že nebyl

zabit v dobrém a poctivém utkání a změření sil. Ministr konstatoval, že vražda byla u Čechů vždy v nenávisti jako mor, a pokračoval:

Náš lid ztratil v generálu Heydrichovi člověka vpravdě sociálně cítícího, kterému vřele ležel na srdci osud našeho malého člověka, přitlačeného k zemi doznívánim kapitalisticko-liberalistického společenského řádu. Tímto vyvinutým smyslem pro těžký život pracujícího člověka zavázal si generál Heydrich nás všechny, zejména pak naše dělnictvo k trvalé vděčnosti. My Češi jsme národem lidí převážně sociálně slabších — a právě k těm obracel se zájem generála Heydricha se vší vřelostí, s jakou vůbec vystupoval k plnění přikázaných úkolů.

Zesnulý dobře dovedl rozlišit konstruktivní prvky v našem národě od plevele neplodného a cizopasného. Tento zdravý smysl pro dané skutečnosti uměl v nás oživovat a hledal cestu k porozumění i dorozumění se strany českých lidí, nelekaje se žádné překážky či nepřízně a s rozhodností zakročuje tam, kde dobrá vůle narazila na zavilost a nedůvěru.

Ministr potom ukázal na to, jak vražda, spáchaná na Reinhardu Heydrichovi, rázem zničila to, co bylo po tři léta pracně budováno, a pokračoval:

Tento muž musil padnout, aby skupina lidí, kteří dávno pozbyli mravního oprávnění býti přičteni do řad našeho národa, lidí kdysi našich, dnes emigrantů bez vlasti a domova, vedených dr. Benešem, aby tato skupina mohla podati důkaz o své užitečnosti pro vedoucí činitele mizejícího starého světa. Tito čeští emigranti, jimž plutokratický svět jen bídným grošem platí jejich čest, které je současně zbavuje, posílají k nám zákeřné záškodníky, aby plnili nejodpornější poslání, jaké může být jen někomu uloženo — aby vraždili národ, k němuž kdysi sami náleželi. Vpravdě vraždí národ, poněvadž hanebná a ničemná rána, která zmařila život jednoho z nejlepších mužů Říše, zasáhla stejně tvrdě i nás všechny.

Nyní musíme znovu budovat zničené dílo důvěry, ale tentokrát nelze jen spokojiti se s budováním — nutno také nahraditi ztrátu těchto tří let takovým urychlením naší vnitřní přestavby, které by co nejdříve vyvážilo škody, které jsou přímým odrazem zločinu, a které byly vlastním cílem pana Beneše a jeho lidí, osobujících si právo vlivu na řízení věcí národa, jehož příslušníky už dávno nejsou ani mravně, ani srdcem, ani cítěním. Oni stojí na druhém břehu, a mezi nimi a námi je propast, kterou nelze již přejíti, přes kterou za nimi doletí jen kletby svedených, kletby zbytečně prolité krve a zbytečného utrpení českých lidí.

Já, váš ministr, plně odpovědný za chod všech odvětví naší služby, prohlašuji v této nejvážnější chvíli jménem vlády Protektorátu Čechy a Morava, jediné vaší zákonné vlády, která je oprávněna podle vůle Vůdcovy a majíc jeho důvěru, aby řídila správu našich věcí, že jest jen *jediná* cesta, po níž je nám všem dále jíti, abychom znovu budovali to, co bylo surovou a hanebnou vraždou porušeno, abychom budovali dál a dovedli dílo k šťastnému konci.

Je to *práce,* tak věrná a svědomitá, jak jste ji až dosud konali dnem i nocí u svých pracovních stolů, v dílnách, výtopnách, na tratích, ve stanicích i na silnicích, v dopravních kancelářích i u poštovních přepážek, u telegrafních přístrojů a v telefonních centrálách, všude, kam vás pracovní příkaz vyššího určení vašeho zapojení do velikého pracovního společenství Říše postavil. Touto prací, vykonávanou se stupňovanou horlivostí, jste povinni Říši, která před vaše pracoviště staví svůj ochranný štít, jste povinni památce Velikého mrtvého, který neváhal tento štít držeti až do posledního vydechnutí, jste jí povinni svému národu, jemuž vykupujete svým kladným podílem na práci pro konečné vítězství Říše jeho místo na slunci, jste jím povinni sobě samým i svým rodinám, svým dětem, které budou jednou od vás žádat počet o tom, jak jste

naložili s možnostmi, které vám byly poskytnuty pro budování budoucnosti generací, které přijdou po nás.

Tato práce sama o sobě nestačí, byla-li by jen *trpně* vykonávána. Musí býti mravně opřena o *vnitřní bezpečnou jistotu* našeho konečného zúčtování se starým světem, který pozbyl mravního oprávnění dalšího trvání. Ale tuto vnitřní jistotu nemůže vám dát nikdo jiný než vy sami, každý sám sobě.

Starý svět je navždy odsouzen. Zanikne starý nespravedlivý řád, který nedovedl rozdělit bohatství země a výtěžek vaší práce tak, aby *každému* se dostalo podílu, připadajícího jeho místu v pracovním společenství, zanikne řád úporně hájený těmi, kteří jsou s ním spjati pouty třídní nadřaděnosti a kteří nemohou a ani nechtí vzdáti se toho, co v rozporu se základními požadavky sociální spravedlnosti bylo jim ve starém řádu přisouzeno.

Tato idea lepšího nového společenského řádu je heslem i zvoláním rychle se blížícího nového údobí dějin světa, a toto heslo je i pro nás příslibem lepší budoucnosti. O této myšlence sociální spravedlnosti netřeba diskutovati, má-li býti rozhodnuto pro ni nebo proti ní.

Toto přimknutí je nám všem osudovým určením, a vzepření se mu — byť jen tajené pod maskou trpného a vyčkávacího postoje — bude znamenati odstranění těch, kdož nemohou nebo nechtí kladně se vyrovnati s novým řádem.

Ale ani vnitřním dozráním jednoho každého z nás nekončí ještě náš závazek. Je třeba, abyste vy všichni, kteří jste se tu dnes shromáždili a rozhořčeně odsuzujete surovou vraždu, jíž padl za oběť jeden z předních bojovníků za tento nový řád, abyste *jasně, nesmlouvavě a jednoznačně* osvědčili svůj souhlas s postupem svého státního presidenta a vlády v této dějinně vážné chvíli, abyste vy všichni se rozešli mezi své kamarády v dílnách, kancelářích, v provozu i na tratích a stavbách, abyste věříce sami sdělovali také svým spolupracovníkům a

všem, s nimiž se setkáte ať v práci či ve službě nebo mimo ni, svou pevnou víru, k níž se sami dopracujete spravedlivým zvážením všeho, co jste prožili v uspořádání starém, s tím, co poznáváte a prožíváte v uspořádání novém. Dějiny nám jednou dají za pravdu.

V HLAVNÍM MĚSTĚ MORAVY

CHVÍLE VYZRÁLA DO ZOUFALÉ OSUDOVOSTI

V pátek 12. června večer stalo se hlavní město Moravy svědkem velké manifestace českého lidu, při které se na starobylém Zelném trhu sešlo přes 50 000 občanů. Mezi hosty na čestné tribuně zaujal místo ministr Emanuel Moravec. Manifestaci zahájil proslovem kovodělník brno-královopolské strojírny *Antonín Kubeš*, který zdůraznil, že není a nebude jediného českého člověka, zejména mezi dělníky, který by stál pasivně stranou a nešel by cestou bezpodmínečné spolupráce s Velkoněmeckou říší. Hlavním řečníkem na manifestaci byl ministr EMANUEL MORAVEC. Z vážného obsahu i přednesu řeči všichni přítomní a jistě velká většina českého lidu, naslouchající doma u rozhlasových přijimačů, jasně cítila historickou osudovost prožívané chvíle. Ministr Moravec pravil:

„Jsou chvíle v životě člověka, kdy touží po samotě, po temném koutu, kde by se mohl zalknouti bolestí a třeba zemřít, aby nikdo o tom nevěděl, aby nikdo nám nepřekážel i slovem soucitu. Mnoho černého táhlo už oblohou nad námi, mnoho zlověstného přinesl nám v posledních letech vítr z ciziny, která nám desítiletí nalhávala lásku a přitom nás postupně svlékala z košile.

Tato odporná prostituce, která se u nás tropila s vyvětralými ideály demokracie a humanity, neudělala však český národ moudrý. A proto chvílemi člověk chce být sám a touží po noci, která by jej přikryla, aby na tu českou hloupost neviděl a těch

strašných následků, které z ní vzejdou, aby nikdy ani svědkem nebyl.

Často prosím Toho nahoře, který bdí nad osudy národů, aby mi pomohl, aby nás už netrestal, aby od nás odvrátil zlo, které klíčí z české lehkověrnosti a které zalévá slepota. O českém národě se tvrdí, že je jedním z nejinteligentnějších, že nejblíže stojí k národům západu, že má stejnou kulturu s Němci, že není nakažen východním morem lhostejnosti, lenosti a požívačnosti. A přec se český národ podstatně odlišuje od Němců, i když je tu příbuznost krve a kultury. Český člověk je náchylný k zvláštní lehkomyslnosti. Dovede podléhat laciné dobrodružnosti, kde se přímá statečnost nahrazuje ohebností, kde přetvářka je štítem neplechy a kde představy zcela zaostalé, protismyslné, vydávají se za statky, pro které se pak obětuje i to nejdražší.

Španělé mají z přežité minulosti rytíře, který bojoval s větrnými mlýny a který si stádo ovcí spletl s vojenskými houfy. U nás takového příslušníka přežité minulosti, který zápasí se stíny a vyhrává ve své bláhovosti věci dávno prohrané a zkáze propadlé, představuje však typ slizkého egoisty, přihlouplého, ale ve své omezenosti nebezpečně vychytralého prospěcháře. Myslím dobrého vojáka Švejka.

Mluvil jsem k českému lidu léta v rozhlase jako vojenský pensista, který dost dobře tušil vývoj a který proto trnul ve starostech o vlastní národ. Mluvil jsem k českému lidu jako ministr. Psal jsem, přesvědčoval. Ale v poslední době chyběla mi už slova, která by dovedla otevřít zámek ve vratech k českému rozumu. Inteligence filosofa, ale charakter pokoutního kramáře. Pracovitost mravence, ale rozhled slimáka. To jsou známky naší nešťastné národní rázovitosti, která vrcholí nechutnou figurou prospěchářského lenocha a titulárního blba Švejka.

Když jsem hovořil 2. června na Staroměstském náměstí v Praze k více než šedesáti tisícům posluchačů, zdálo se mi, že se národ probudil, že české masy poznaly sebe, že Čech pochopil osudovou chvíli. Zdálo se mi, že jsme v této chvíli stanuli na přelomu věků, kdy nezdravé přecitlivění ustupuje mužné sebekázni a poctivému sebezpytování. Zdálo se, že dobrý duch národa ve výstraze postavil se do cesty všem těm pomatencům, všem těm pochybným hvězdářům a ptakopravcům a ti že v bázni couvli. Domníval jsem se, že toho dne mám právo a se mnou všichni ti, kdož za českou pobloudilou duši zápasili, trochu nabrat dechu a poděkovat Prozřetelnosti.

Tisíce projevů oddanosti Říši, sta a sta telegramů, jásot v ulicích. Ale co je to všechno platné, když dosavad zločinci, kteří provedli atentát na pana Zastupujícího říšského protektora, stále ještě se potulují na našem území. A tu jsem u toho, čím jsem tento rozhovor s vámi právě zahájil. Člověk by se nejraději schoulil do kouta a zemřel dříve, než by ho osud potrestal pohledem na zkázu celého národa.

Co mi byl platný všechen ten váš potlesk? Co mi pomohou všechna vaše slova uznání, když v naší zemi stále ještě zločinci unikají spravedlnosti? Nebudeme si vykládat pohádky. Pravda je příliš černá a hrůzná. Pamatujte si proto: Dokud nebudou vypátráni vrazi pana Zastupujícího říšského protektora, českému národu nepomohou statisíce přísah věrnosti Říši, miliony slibů oddanosti a stamiliony poklon před říšskými orgány. Ne slova, nýbrž skutky. Nechci vám nalhávat, čeho není. Je mou povinností jako vašeho ministra podat vám pravdu nezkreslenou, i když je chmurná.

Jak jste se z tisku a rozhlasu dověděli, byl jsem v Berlinu s panem státním presidentem a s ostatními členy vlády, abych doprovodil na poslední cestě pana generála Reinharda Heydricha, kterého připravil o život zločinec Čech. Víte také, že mne přijal ve slyšení říšský ministr doktor Goebbels a že spo-

lečně s panem státním presidentem a ostatními členy vlády byli jsme přijati v audienci Vůdcem Adolfem Hitlerem.

Ač Berlin prožíval právě těžký smutek nad ztrátou jednoho z největších synů německého národa a bojovníka revoluce, přec jsem jasně cítil, že právě v Říši nemá český národ nepřátel. Všechna tvrdá opatření, kterých dosud Říše proti Čechům užila, byla uplatněna teprve tehdy, když už nebylo vyhnutí a kdy hrozilo nebezpečí, že Říši by mohla býti vytýkána slabost. V Berlinu uznávají kvality českého národa, jeho velikou inteligenci a pracovitost, nikdo tam však není na pochybách, co bude třeba učinit, když by se český národ ukázal nespolehlivým a věrolomným. A s naší spolehlivostí vůči Říši je to tak jako s vínem. Aby dobré víno ztratilo na jakosti, stačí, aby se do něho cáklo několik kapek splašků.

Aby český národ zmizel z evropských tvůrčích kombinací, stačí pro to několik vrahů, kteří budou unikat spravedlnosti za podpory lehkomyslných českých jednotlivců. A tu stojíme u základní otázky české budoucnosti, která nám dělá ty nejčernější starosti. *Stojíme-li před volbou, kdo má zajít, zda celý český národ anebo pár agentů národního vraha Beneše, pak musíme zachránit národ a padouchy vydat. Zde končí lidskost, poněvadž tu začíná odpovědnost za celý národ. Zločinci mohou nám dělat nepříjemnosti, ale Bože chraň, kdyby dělali naši národní historii. To ovšem platí především o úhlavním nepříteli českého národa, o lotru Benešovi.*

Co bych vám skrýval. Jak Vůdce, tak doktor Goebbels, oba mluvili stejnou řečí. A ta byla jasná, pokud běží o český národ. Máte-li už volit — říkají v Berlinu — pak je to cesta spolupráce, kterou znovu nabízíme českému národu. Nepřejeme si boj, který přec musí v několika dnech skončit pro český národ tou nejkrvavější porážkou, jakou kdy jeho dějiny zaznamenaly. *Ale ani státníci v Berlinu, ani já zde v Brně, my nemůžeme zabránit, aby český národ nespáchal svou poslední his-*

torickou hloupost, proti které Bílá hora byla pouhou epizodou. Co by nás zítra potkalo, mohlo by být katastrofou.

Český národ miluje svou zemi, český sedlák zbožňuje své lány, ale dokud vrahové a agenti zrádce a zaprodance Beneše budou se beztrestně potulovat a skrývat právě v našich krajích, dotud nebude zažehnáno hrozné nebezpečí od českých krbů. Nevím, zda je vám známo, jak starý Řím trestal ve své armádě vzpouru, když vzbouřenci se vzpěčovali vydat její strůjce. Tehdy bez ohledu, zda je kdo vinen nebo ne, každý desátý byl pro výstrahu popraven. Jsem přesvědčen, že v okamžiku, kdy Benešem najatí vrazi budou dopadeni, české civilní obyvatelstvo bude v zápětí ušetřeno všeho toho, co dnes výjimečný stav mu právem uštědřuje.

Obrátíte-li se nyní ke mně s otázkou, co jsem si přivezl z Berlinu tyto dny a co bych vám mohl proto do budoucna slíbit, musím odpovídat poctivě, bez vytáček. Pravda je opravdu trpčí než pelyněk a zemědluč. Zločin musí stihnout zasloužený trest. Běda českému národu, nenaleznou-li se zločinci, kteří zavraždili pana Zastupujícího říšského protektora generála policie Heydricha. Běda, běda, pravím, třikrát. Zde nesmí být těch nejmenších pochyb. Berlin mi teprve ukázal, jak je chvíle vážná a jak pro český národ vyzrála až do zoufalé osudovosti.

Místo desítek tisíců dopisů oddanosti, vděčnosti a lásky potřebuji na záchranu českého národa jen několik slov, která umožní dopadení pachatelů. Zaručuji se, že ten, kdo nás přivede na stopu oněch vyvrhelů, třeba by byl vinný, dostane milost. Ručím za něho i jeho rodinu svým slovem i životem. Jsme prostě v prvé řadě postaveni před otázku a vaše vláda s vámi, zda se nám podaří zbavit tělo národa vředů a hlíz, jež představují agenti zločince Beneše a jejich přisluhovači. A dokud se tato operace nepodaří, nemohu hovořit s dobrým svědomím o nějakých českých světlých obzorech a o nadějné budoucnosti. Vím dobře, že valná většina českého národa dávno

se zřekla zločinných prospěchářů, již se shlukli kolem ješitného mužíčka Beneše. Víme dobře, že poslední události strhly český národ a že ještě nebylo takové české jednoty, jaká je tu nyní v posuzování nových skutečností a v odsouzení londýnských a moskevských přisluhovačů. Proto věřím, že až tyto dny těžkého pokoření překonáme, až zločin dojde zasloužené odplaty, budu moci k vám mluvit jinou, radostnější řečí.

Uvažujte jen, kam až dospěl nepřítel českého národa číslo jedna, Beneš Krvavý. Vzpomenu na svůj rozhovor s ním 2. října, druhý den po Mnichovu, v roce 1938. Beneš vyhlížel tehdy jako kluk se špatným svědomím, který právě dostal výprask. Lapal kolem sebe, vymlouval se zcela nejapně. To nebyl vůdce národa, to nebyl silný muž. Ale tato hromádka neštěstí měla tehdy přec jen ještě kousek morálky. Když jsem mu řekl, že nám zbývá pouze dvojí, buď bojovat bez ohledu jak boj dopadne a vypít kalich hořkosti, který nám on namíchal, do dna, anebo s celým státem přimknout se k Říši, Beneš mi tehdy odpověděl: ‚Rozkaz k boji nemohu dát, to by znamenalo zkázu poloviny národa.' A tehdy, přátelé, tento Beneš měl pod svým vrchním velením čtyřicet znamenitě vyzbrojených divisí, které zčásti stály v nákladných opevněních. Tehdy se bál dát rozkaz k boji. Dnes je nám jasné, proč. Bál se prostě o svou kůži, o své jmění. Tyto zcela osobní starůstky udělaly z něho nejtrapnější postavu českých dějin. Beneš se nerozhodl, ani se nemohl rozhodnouti, k druhému ráznému kroku, který byl hodný muže, jakmile poznal, že chybil. Beneš nehledal dohodu s Říší, Beneš ve dnech mnichenských obíral se pouze myšlenkou, jak ze všeho vyváznouti se zdravou kůží. A tak ve chvíli, kdy český národ potřeboval tvrdé a statečné vedení, mužíček Beneš se z pražského Hradu vytratil a v nejpřísnější tajnosti se svými miliony nasedl do letadla a národ ponechal osudu a v politické břečce, kterou mu se svými pomahači namíchal.

Proč o tom znovu hovořím? Chci vám jenom ukázat, jaký

je rozdíl mezi Benešem z roku 1938 a Benešem dnes. Tehdy to byl slaboch, intrikán, který se krve bál, ač měl po ruce armádu, ač Francie, Anglie i sovětské Rusko, bývalá Jugoslavie a Rumunsko měly ještě své armády a na papíře představovaly Benešovy spojence.

A dnes, kdy český národ je včleněn do Říše, kdy Francie kapitulovala, kdy sovětské Rusko není schopno žádných aktivních operací, jak ukázaly jeho zimní neúspěchy a strašné porážky na Krymu a pod Charkovem, kdy celý Balkán je buď spojencem Říše nebo okupovaným územím, v této době, kdy každý český odpor nemá ani tisícinu naděje, jakou měl snad v roce 1938, kdy pan Beneš bojovat nechtěl, ten samý Beneš vykládá českému národu, že právě nyní nastala chvíle, aby se k boji vzchopil a Říši připravoval těžkosti různými zločiny.

Jak už jsem řekl na Staroměstském náměstí před dvěma týdny, Benešovi a jeho Židům naprosto na tom nezáleží, kolik Čechů tuto druhou světovou válku přečká. Beneš se svými Židy štve z dálky, kde, jak se domnívá, je prozatím v bezpečí.

Kolik podlosti a bezcitnosti k českému národu skrývá se v tom, co o nás v poslední době plánoval, ukáži vám na zřetelných číslech. Beneš chce zneklidnit německý týl a tím si získat pochvalu Churchilla, Roosevelta a Stalina. Kdyby se býval Beneš v roce 1938 odhodlal k válce s Velkoněmeckou říší, připravil ji přitom dejme tomu o deset tisíc vojáků, na které by Češi doplatili stotisícem padlých v otevřeném boji. Boj zákeřný, ze zálohy, trestá se však zcela jinak, než boj vyhlášený. Dnes zločinec Beneš musí počítat, že padne-li sto tisíc Čechů, škoda, která při tom stihne Říši, bude tisíckrát menší, než ta, kterou bychom jí způsobili v roce 1938 otevřeným bojem, kdy na jednoho padlého Němce mohlo snad připadnout deset padlých Čechů. Ne Němci, nýbrž Beneš chce vyhubit český národ, jakmile Čechy štve do boje, ve kterém na jeden život německý musí doplatit tisíc životů českých. V okamžiku, kdy zajde

poslední příslušník českého národa jako hloupá oběť zločince Beneše, německý národ ztráty, které mu česká šílenost způsobí, při svých devadesáti milionech vůbec nepocítí.

Tyto dny jsme byli svědky, jak Říše trestá zradu jednotlivců a celé vesnice. Běda proto, bude-li nucena přistoupiti k rozsudku nad celým národem. A Říše je silná. Toho jsme byli svědky také v těchto dnech my, kdož jsme navštívili Berlin, město naprosto neporušené válkou, klidně soustředěné v práci. Delegace českých sedláků a dělníků na vlastní oči se přesvědčila, co lží je ve výkladech Benešových agentů a Židů o tom, jak je mocné britské letectvo a co všechno toto vybájené britské letectvo v Říši netropí. Plné dvě hodiny šel Berlinem průvod za pozůstatky německého hrdiny Reinharda Heydricha a nikde jsme nespatřili to nejmenší, co by svědčilo o stopách války. O bezmocnosti Anglie svědčí však šílení Beneše a jeho židovské smečky, kteří jsou ochotni k nejhnusnějšímu obchodu s českou krví, jaký kdy vůbec dějiny viděly."

Ministr pak řekl, že mluvkové kolem Beneše vyhrožují jenom ze strachu a bezděčně urychlují politický vývoj ve prospěch Říše, a pokračoval:

„Dnes je mnohé jasné. Stojíme před skutečností, která v této tragické chvíli nutila by nás jinak k upřímnému smíchu. President Hácha, česká zákonná vláda a ti, kteří nás poslouchají a podle našich pokynů se řídí, my všichni dohromady jsme podle Beneše velezrádci. Vývoj nám ovšem dává za pravdu. Poněvadž celý český národ ani nenapadá psát poslední vůli a své životy obětovat Anglii, „velezrádci" jsou tu v milionech a v pevném šiku za svou vládou. A tak jsme svědky této skutečnosti. Na jedné straně přes sedm milionů Čechů, „velezrádců" proto, poněvadž nechtějí zemřít za Anglii, a na druhé straně v Anglii několik tisíc Židů česky mluvících, poněvadž je to právě pro ně výhodné, s několika sty českými zaprodanci prý představují ten pravý český národ."

Ministr Moravec ukázal dále, že Beneš se podřizuje ve všem Anglii. Anglii je zle a proto Benešovi agenti vybízejí český národ ke vzpouře, vykládajíce při tom nesmysly, že Říše již nemá moci, aby potrestala celý národ a že trpět budou jenom jedinci. Po Praze dokonce šmejdí pár židovských šeptalů, kteří tvrdí, že k popravám, ohlášeným tiskem, vůbec nedochází, že Němci odsouzené posílají pouze na nucenou práci. Byli by prý blázni, aby se zbavovali pracujících rukou, kterých mají tolik zapotřebí.

Ministr potom pokračoval:

„A tak jsme dnes svědky právě toho, co pan Beneš si nepřeje a co mnohý hlupák prostě nepochopí. Je to Říše, která žádá českou vládu, aby přivedla český lid k rozumu, je to Říše, která uznává kvality českého národa a která českému národu slibuje takovou budoucnost, jakou jeho schopnosti opravdu zasluhují. Pravda je, že je škoda každé české hlavy a každého páru českých rukou jak pro národ, tak pro Říši. A je dále pravda, že Beneš se svou tlupou ničí dělníky a sedláky v českých zemích a českou inteligenci mnohem krutěji, než to činí britská letadla svými pumami v německých městech s německými příslušníky. Kolik set tun pum je třeba svrhnout na německé město, kolik britských letadel při tom přijde nazmar, aby bylo pobito právě tolik lidí, kolik přišlo o život tyto dny zde u nás jen proto, že se řídili pokyny vraha Beneše. Beneš je pro Anglii prostě člověk k nezaplacení. Že pro český národ je strašným neštěstím, nepřichází při tom v úvahu. Bez letadel, bez pum, Beneš vraždí dělníky a sedláky, inteligenci, všechny, kteří by mohli být v tomto boji Říši prospěšní, tím, že je jako had hypnotisuje pochybeným a překonaným šovinismem, v Nové Evropě naprosto nemožným nejen mezi Čechy, nýbrž také mezi ostatními Evropany."

V závěru svého projevu ministr jasně ukázal národu na osudové rozcestí jeho dějin a řekl:

„Nic vám neslibuji, ani varovat vás nechci. Dávám vám dnes pouze na vybranou: *Buď český národ půjde klidně za svou*

prací a nechá Beneše Benešem a pak bude žíti jako vážená složka Říše a cenný budovatel nového řádu, nebo se český národ vydá Benešovi a zahyne na konec tak, jako v těchto dnech zahynula řada jedinců a jako byla se země smetena obec Lidice. Beneš se vždy klamal. Tam, kde tvrdil, že je síla, ukázala se slabost. To jsme viděli na Francii, Anglii i sovětském Rusku. A tam, kde tvrdil, že je slabost, ukázala se síla, jak vidíme dnes na Německu, Italii a na Japonsku. Tvrdí-li dnes Beneš se svými pochopy, že Německo je slabé, aby mohlo jednou provždy skoncovat s českým národem, nejde už pouze o klam, kterému propadá slepec, nýbrž zde jde o vědomou zločinnou lež. Říše má tolik síly, že český problém není pro ni žádnou starostí. Říše jako dobrý hospodář cení si však schopného pomocníka. Ale nezbude-li nic jiného, dovede se zbavit velmi rázně škodné a proto běda tomu, kdo by věřil v slabost Říše. Pocítí její sílu, ale čas mu nezbude, aby si svůj osudový omyl uvědomil, leda až na věčnosti.

Jsme v těžkém boji, kterému Říše přihlíží; my, česká vláda, zápolíme se samozvanci v Londýně a v Moskvě. Půjde-li národ za námi, pak Beneš se svými přisluhovači vytratí se někam do odlehlého kouta zeměkoule s příslušným teplým zaopatřením. Kdyby se však podařilo Benešovi přec jen český národ přivést do neštěstí a připravit tomuto skvělému lidu strašnou Kalvarii, my, kteří tu odpovídáme dnes před dějinami, my se tě, národe, nezřekneme a v těžké hodině tě neopustíme. Osud tvůj bude také naším osudem, porážka tvá naší porážkou. Pláčeme s tebou, slzíš-li ty. Ale to všechno neznamená, že polevíme a že zrádcům pole vyklidíme. Společně s panem státním presidentem tě proto, lide český, žádám, abys zúčtoval jednou provždy s minulostí a s jejími stíny, které ruší u nás klid a ohrožují náš osud. Ze zdravého českého těla musí v této době být vyoperováno všechno, čím churavíme, a to s pomocí vás všech, kteří jste vážnost chvíle pochopili. Znovu

opakuji: dbejte zákonů! Nikdo vám pak nezkřiví ani vlas na hlavě a vaše rodiny budou spokojeně hledět vstříc budoucnosti.

Nebijeme se dnes za tuto krásnou zemi s Říší, nýbrž se zrádci ve službách Anglie, kteří se všemi prostředky snaží, aby se splnilo proroctví, že po Karlově mostě jednou pojede kočí s povzdechem, že tady byla Praha. Také dnes, jako vždy, kdy nás obletovala příšera nejistoty, hledejme pomoc jeden u druhého a posilu v pevné víře, že národ je ve svém celku bytostí vedenou geniem života, a ne přízrakem smrti, který na nás z Londýna tak přívětivě kývá. Jděte s námi, kteří jsme vám opravdu věrni zůstali, kteří s vámi sdílíme vaši bolest i nejistotu. Slibme si také zde v Brně, že při sobě budeme stát, jako vždy jsme stáli, když nás osud vydal těžké zkoušce. Naše hymna buď nám modlitbou, ve které se k sobě utíkáme."

POSLEDNÍ CESTA A POSLEDNÍ PŘÍLEŽITOST

ROZHLASOVÝ PROJEV MINISTRA ZEMĚDĚLSTVÍ A LESNICTVÍ ADOLFA HRUBÉHO

V neděli 14. června o 11,30 hod. opakoval ministr zemědělství a lesnictví ADOLF HRUBÝ znovu výzvu, aby vrahové byli vypátráni a národ zachráněn. Konstatoval nejprve, že se obrací na všechno obyvatelstvo ve vážné osudové chvíli našeho národa nejen jako člen vlády státního presidenta dr. Emila Háchy, ale též jako jihočeský rolník a příslušník rodu se starou selskou tradicí, aby apeloval na cit, na lidskost, na srdce a na rozum svých krajanů. Před atentátem na Zastupujícího říšského protektora, řekl ministr Hrubý, byli jsme mezi oněmi šesti evropskými národy, které byly ušetřeny daně krve v obrovském zápolení o nový spravedlivější řád v Evropě. Stejně jako státní president dr. Emil Hácha a jako ministr Emanuel Moravec, také ministr Adolf Hrubý zdůraznil, že nebýt zločinného atentátu v Libni, byli bychom nejklidnější zemí Evropy. Těsně před atentátem rozšířil Vůdce svým dekretem dokonce za vzorné chování

pracujících vrstev českého národa českou autonomii a působnost české správy. Ale zaprodanec Beneš, který českému národu způsobil již tolik obětí, chce hnáti český národ na jatky. Říše je ovšem dostatečně silná, aby jakýkoli pokus o záškodnické činy kdykoli rázně zničila a potřela.

Ministr Hrubý potom řekl:

„Státní president dr. Hácha a my, členové vlády, jsme vás neopustili a neopustíme vás, ani kdyby nastala nejvážnější osudová chvíle českého národa. Nicméně Beneš má tolik troufalosti, že v londýnském rozhlase dává nás, členy vlády, osočovati, že prý udáváme české lidi a že my způsobujeme krvavé oběti. Jaká to podlost utečence, který sám jedině před Bohem a historií je odpovědeň za všechny oběti českého národa."

Ministr Hrubý konstatoval, že vrahové jsou stále ještě nevypátráni a že se dosud potulují v našich zemích a ukrývají mezi českým lidem. Je přímo národní povinností vypátrat tyto vrahy a zachránit národ. Dopadení přímých vrahů je jediná možnost k obnovení klidu v našich zemích a nejbezpečnější cesta k záchraně národa. Ministr Hrubý v českém rozhlase k statisícům posluchačů veřejně prohlásil:

„Zachránit národ a vydat vrahy, takový je příkaz těchto dnů! Vláda se vám zaručila, že ten, kdo přivede na stopu pachatelů, dostane milost, třeba by byl vinen. Ručíme za něho i za jeho rodinu svým slovem i životem. Nikdo z vás, komu jde o rodinu, národ a jeho záchranu, nesmí připustit či způsobit žádné druhé Lidice! Jde o vše! Každý starosta obce, každý otec rodiny je odpovědeň za osudy a za činy všech svých příslušníků. Každý, kdo by vyčkával a kdo vyčkává, pomáhá nepříteli našeho národa a nepřátelům Říše."

V závěru svého projevu ministr Adolf Hrubý řekl toto:

„Říše uznává kvality českého národa a zvláště českého pracujícího lidu, uznává klady českého sedláka, který v letošní výrobní bitvě přes nepřízeň počasí splnil všechny dané povinnosti osevního plánu v boji o chléb a o výživu. Dnes vyrůstá na čes-

kých polích nový chléb, který zajistí výživu obyvatelstvu. Chtěl bys, český rolníku a zemědělský dělníku, měnit tuto krásnou zemi bratrského soužití a lidské svobody za nějaký vylhaný ráj sovětů? Český národ za svou krásnou, tisíciletou tradici si zaslouží žít na věky. Proto odmítněte energicky falešné proroky z Londýna i z Moskvy. Máme poslední cestu a poslední příležitost, abychom v tomto historickém věku dokázali, že nám jde o budoucnost v nové, šťastnější Evropě. Nemám jiné prosby k Bohu a jiného apelu na vás, než bychom v této osudové chvíli šťastně rozhodli o své budoucnosti, vedeni jsouce moudrostí knížete svatého Václava a nedali zahynouti nám ni budoucím."

V PLZNI

ANI VÝCHOD, ANI ZÁPAD, NÝBRŽ ŘÍŠE

V úterý 16. června odpoledne konala se v Plzni na Hlavním náměstí mohutná manifestace všech pracujících vrstev českého lidu z Plzně a z celého plzeňského kraje, na kterou se sešlo 60 000 osob. Manifestaci zahájil strojník Měšťanského pivovaru *Jiří Pittner* a náměstek předsedy Národní odborové ústředny zaměstnanecké *Arno Hais*. Hlavním řečníkem byl ministr EMANUEL MORAVEC, který úvodem připomněl, že jako člen české vlády přišel do Plzně k českému dělnictvu, které dnes nejvíce trpí újmami války a které z celého českého národa koná nejodpovědnější práci.

Český dělník, řekl ministr, dobře tuší vývoj světa, vývoj, který nezadržitelně musí vrcholit opravdu poctivým socialismem. „Budoucnost je vaše. Je to budoucnost pracujících."

Zmíniv se o svém boji proti Rakousku, ministr Moravec řekl, jak brzy po válce si uvědomoval, že národní existence je především otázkou sociální, že k novému světovému řádu se jde jen přes socialistické národy. Co to bylo platné, že ten neb onen národ měl pro jméno jakous takous samostatnost, že měl svou vládu, když tato vláda nemohla nic jiného dělat než to, co jí povolili londýnští, pa-

12. TÁBOR

13. TÁBOR

14. HRADEC KRÁLOVÉ

15. HRADEC KRÁLOVÉ

ÚSTŘ. KNIHOVNA PRAHA

16. HRADEC KRÁLOVÉ

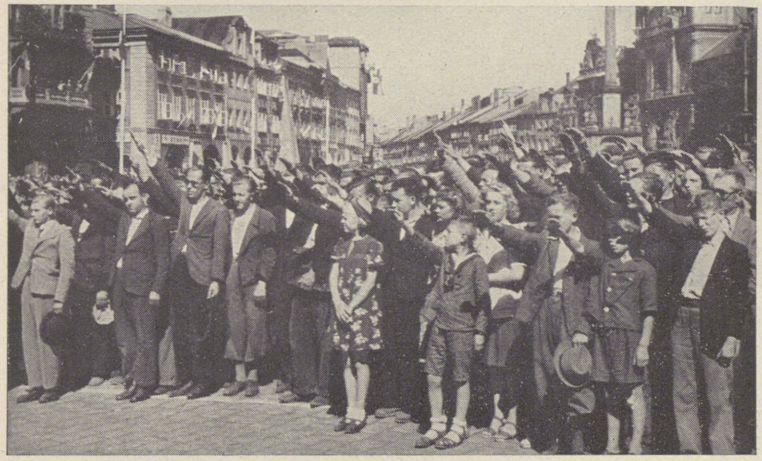

17. HRADEC KRÁLOVÉ

18. NÁRODNÍ DIVADLO V PRAZE

19. NÁRODNÍ DIVADLO V PRAZE

ČESKÁ AKAD. VĚD A UMĚNÍ · KNIHOVNA FILOSOFICKÉ FAKULTY · PRAHA

20. NÁRODNÍ DIVADLO V PRAZE

21. NÁRODNÍ DIVADLO V PRAZE

LAND. u. UNIV. BIBLIOTHEK PRAG
ZEM. A UNIV. KNIHOVNA PRAHA

22. OLOMOUC

23. OLOMOUC

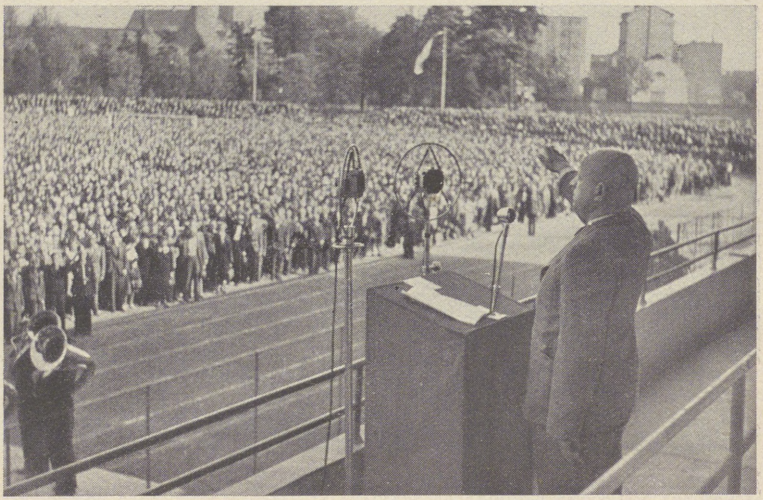

24. OLOMOUC

LAND. U. UNIV. BIBLIOTHEK PRAG
ZEM. A UNIV. KNIHOVNA PRAHA

řížští a newyorští bursiáni. Kolikrát se stalo, že vládcové tak zvaných samostatných národů musili se pěkně po břiše plazit před západním kapitálem, aby zachránili vlastní měnu před pohromou, aby dostali lichvářskou půjčku, aby se prostě celá ta samostatnost politická neproměnila v rozbořený domeček z karet.

„Bylo jasné," řekl dále ministr, „že v dětské touze po samostatném životě neuvědomovali jsme si obtíže, které to s sebou ponese a také jsme slepě věřili různým spojencům a příznivcům, kteří nám nikdy nebyli přáteli a kteří v nás viděli pouze předmět zisku, plantáž, poplatnickou chásku.

Ale v těchto poměrech nebyli jsme sami příkladem pošetilců. Podobně si vedlo mnoho malých národů v Evropě. Podlehly představě, že bezpečnou budoucnost národní může zajistit jen samostatný stát, který si ta neb ona národnost vybuduje a obhájí. Proto se proměnila Evropa v neprostupnou houštinu různých pohraničí, která vadila přímému styku mezi národy, která vadila hospodářskému rozvoji a co je nejdůležitější — toto pohraniční houští představovalo podstatnou překážku vývoje od peněžního mezinárodního kapitalismu k socialismu.

Samostatné národnostní státy a politická soustava demokratická v nich uplatňovaná představovaly jen přechodné údobí. To bylo jen nádraží, na kterém Evropa dvacet let čekala vlak do socialistické budoucnosti. My jsme se však domnívali, že pobyt na nádraží je konečným cílem našeho národního úsilí."

Ministr potom vyložil, jak v roce 1917, ještě za války světové, dostal se k moci socialismus, který potíral myšlenku národní a který vyznával jen práva tříd a hlásal třídní boj. V Rusku dostal se k moci komunismus, který blouznil o světové proletářské revoluci. Lenin tehdy řekl: „Umírá-li jeden člověk, je to tragedie. Umírají-li miliony, jsou to dějiny." A v Rusku umíraly miliony. Přišel hladomor. Ve městech byla nepopsatelná bída. Při tom v Rusku městské obyvatelstvo tvořilo nepatrný zlomek obyvatelstva celého státu. Rusko bylo zemí vyloženě zemědělskou. Průmysl tam byl popelkou. A v Rusku bylo při tom na jeden čtverečný kilometr jen 17 obyvatel.

A tak si kladli na západě evropští socialisté otázku, co by zbylo z Evropy, kde je více než 100 obyvatel na kilometr čtverečný, kde je nedostatek potravin a kde městské obyvatelstvo je pomalu četnější než obyvatelstvo venkova. Jak bude *třídní* socialistická revoluce vyhlížet v průmyslových státech, odkázaných na dovoz potravin hlavně ze zámoří? Tito socialisté věděli dobře, že v okamžiku, kdy Evropa se stane komunistickou, její jemná hospodářská organisace se zcela potrhá, že vznikne nepopsatelná bída, která musí skončit vymřením snad poloviny obyvatel Evropy. Ruská bída proti té příští evropské byla proto jen slabým vánkem proti vichřici, která by pak Evropou lomcovala. *Komunismus v Evropě, to byl konec Evropy.* O tom nepochybovali ti nejupřímnější socialisté. Ale co tedy dělat?

Tu se našel v německém národě muž, který si vzal za úkol uskutečnit socialistickou myšlenku v poválečném Německu bez toho, aby došlo k třídnímu boji, a bez toho, aby se sáhlo ke krvavé revoluci. Marxisté nevěřili také nebo nechtěli věřit, že lze budovat socialismus bez třídního boje.

Adolf Hitler přišel s myšlenkou, že se socialismus nedá uplatňovat přes třídy třídním bojem, nýbrž přes národy. Staří političtí živnostníci nevěřili, že se dá odstranit uvnitř národa třídní záští a že se dá socialistická moc získat cestou demokratických voleb. Adolf Hitler byl vysmíván, když místo třídního socialismu hlásal socialismus národní. Ale on tušil dobře. A co bylo to hlavní, on *věřil.*

Adolfu Hitlerovi se podařilo to, oč se marně pokoušeli socialisté v minulosti: On postavil kapitál do služeb národa. Adolf Hitler kapitál nezničil. On jej zkrotil a naučil sloužit socialistickému společenství. Mezinárodně židovský kapitál z Německa vypudil a nežidovský kapitál zesocialisoval. Kapitál v národním socialismu je dnes sluhou socialismu. Bohatí v národním socialismu nejsou neomezenými pány svých majetků

jako byli v demokracii. Také oni v národním socialismu musí sloužit národu jak svými schopnostmi, tak kapitálem.

Adolfu Hitlerovi se podařilo to, co dosud nedokázal žádný z revolucionářů. *Sjednotil národ na ideji socialismu, aniž při tom národní síly oslabil a národní hospodářství rozvrátil.*

Ministr potom konstatoval, že o tom všem před čtyřmi roky jsme neměli ani potuchy; v české veřejnosti se naopak věřilo židovským povídačkám, že německý národní socialismus je hnutí podporované velkokapitálem, ačkoli Adolf Hitler neustoupil reakci ani o píď, ačkoli vládne již Velkoněmecké říši devět let. S ním kapitál nemůže ujednávat kompromisy, jako kdysi se socialistickými předáky. Proto za Adolfem Hitlerem jde dnes poctivě tolik zarytých bývalých komunistů a sociálních demokratů, mnoho je jich v německé národněsocialistické straně dělnické vedoucími činovníky a i státními úředníky.

Před touto válkou byly v Evropě dva socialismy u moci a ve vývoji: Komunistický třídní, který si vyžádal hrozných obětí na životech a národním jmění, uplatněný v zemědělském zaostalém Rusku, a národní německý, jenž nic nezničil na životech a národních statcích a jenž odstranil nezaměstnanost a opatřil širokým vrstvám práci.

Německý národní socialismus byl zapřisáhlým nepřítelem komunismu. Velkoněmecká říše nebyla však nepřítelem Ruska. Mezi oběma státy byly dobré hospodářské smlouvy a těsně před touto válkou sjednal Adolf Hitler se Stalinem smlouvu o neútočení, která vynesla sovětskému Rusku po rozdrcení bývalého Polska přírůstek území v rozloze 450 000 kilometrů čtverečných. Když však Němci v roce 1940 tak strašně porazili Francouze a Angličany z Evropy vypudili, Angličané přišli s prosíkem do Moskvy a nabízeli Stalinovi celou střední Evropu i s Německem za to, stane-li se jejich spojencem. Zde zasáhlo po boku Anglie světové Židovstvo, které se obávalo, že těsné spojenectví sovětského Ruska s vítěznou Velkoněmeckou

říší časem povede k potlačení židovského vlivu také uvnitř sovětského Ruska.

Stalin, kterého Židé drželi v pevném zajetí, odmítl spojenectví s německým národním socialismem a podal ruku prohnilému britskému a americkému kapitalismu jen proto, poněvadž židovský milionář z Ameriky měl blíže k židovskému komisaři sovětského Ruska než ruský socialista k socialistovi německému. Kdyby bylo sovětské Rusko v roce 1940 se postavilo na stranu Německa, Italie a Japonska, tato válka byla skončena už před rokem plnou porážkou britského a amerického kapitalismu.

Plán Židů a kapitalistů je jasný. Na bojištích této druhé světové války má zůstat národněsocialistické Německo a s ním má zajít pravý socialismus a dále Evropa, válkou zcela zpustošená a na dlouhá desítiletí vystavená nevýslovné bídě.

Co by dnes bylo se středoevropským obyvatelstvem, kdyby německá branná moc podlehla? Jisté je, že sovětské armády by obsadily všechno evropské území včetně Francie a Španělska. Komunismus by rozbil hospodářskou organisaci Evropy, pokud by nebyla ještě zničena samou válkou. 400 milionů Evropanů by čekalo na smrt hladem. Sovětské Rusko nemá čím živit své obyvatele. Kde by vzalo výživu pro těchto dalších 400 milionů hladových?

Střízlivým rozborem docházíme k jasným skutečnostem, jež nám ukazují, jak svět bude zítra vyhlížet. Zítřek bude socialistický. Vedoucí vrstvou v tomto zítřku budou pracující, onen čtvrtý stav, který měl dříve jediné právo, aby se nechal vykořisťovat.

Ministr Moravec řekl potom doslova toto:

„Češi a Češky! Na Staroměstském náměstí v Praze a na Zelném trhu v Brně v posledních dnech mluvil jsem do duše českému národu. Mluvil jsem o tom, co je dnes kolem nás. Jestliže dnes hovořím trochu o budoucnosti, je to proto, poněvadž toho

vidím potřebu. Dnešek může pochopit jen ten, kdo zná cíle budoucnosti, která je a zůstane dělnickou a socialistickou. Toho jsme si dobře vědomi na odpovědných místech a proto, pokud jde o budoucnost českého pracujícího člověka, nemáme tu nejmenší starost od okamžiku, kdy se stane vyznavačem národního socialismu, který Evropě dal Adolf Hitler. Má-li kde myšlenka národního socialismu nejpevněji zakotvit, pak je to mezi vámi, kterým dává zítra taková práva, jaká v kapitalismu mělo měšťáctvo a za feudalismu šlechta. Je-li dnes česká inteligence zčásti cizí evropskému socialismu Adolfa Hitlera, je to zcela pochopitelné, poněvadž právě tato část české inteligence nebyla nikdy inteligencí pracující, nýbrž inteligencí spekulující a příživnickou. Vy, poctivě tvořící dělníci a sedláci s mozolovitou dlaní, jste jádrem a solí národa, ve vašich rukou je také jeho budoucnost. Také my, vaše vláda, máme s vámi stejný cíl. Bude-li nám osud milostiv a překonáme-li dnešní těžké chvíle, pak bude naší povinností, český národ co nejrychleji převychovat v socialisty činu, zbavit jej lenochů, příživníků a bláznů. Nejlépe pomáháme národu, plníme-li každý své povinnosti. Váš i náš výkon, to jsou zbraně, kterými potíráme nepřátelský kapitalismus a komunismus, který se s kapitálem objímá.

Ti, kdož spáchali atentát, nejsou žádnými hrdiny, nýbrž prasprostými zlosyny, kteří zcela lehkovážně ukládali o osud národa.

Jestliže je nyní v Londýně vynášejí jako mučedníky, nic to nemění na skutečnosti. Kdo ohrozil budoucnost národa, zločincem je a jím zůstane.

Že dnes pan Beneš a jeho londýnská čeládka naříkají nad obětmi, je novou nepoctivostí. Nejprve se tito pánové ve štvaní předháněli a nyní oplakávají ty, které svým štvaním svedli a trestu vystavili.

My chceme žít tu u nás, v zemi, kterou milujeme, o kterou nás chce Beneš připravit jen proto, aby ho Anglie pochválila.

Náš cíl je jasný. Jdeme s Říší proti Anglii. Proto, přátelé, zdar vaší práci a především zdar Vůdci všech pracujících v Říši a v Nové Evropě Adolfu Hitlerovi!"

V TÁBOŘE

NENÍ ČECHEM, KDO SE PROTIVÍ VELKONĚMECKÉ ŘÍŠI

V sobotu 20. června konala se velká manifestace v Táboře, na níž celé jižní Čechy daly výraz svému rozhořčení nad ničemným atentátem na život Zastupujícího říšského protektora SS-Obergruppenführera Reinharda Heydricha, ale zároveň projevily také vůli pracovat pro vítězství Velkoněmecké říše a v jejím rámci pro budoucnost českého národa. Táborské manifestaci, na které k shromážděnému lidu promluvili tři členové vlády, dodalo zvláštního významu, že na ní byl přečten manifest státního presidenta dr. EMILA HÁCHY.

Manifestaci zahájil předseda vlády dr. JAROSLAV KREJČÍ. Úvodem k svému projevu řekl, že přichází dnes s členy vlády do starobylého města Tábora proto, aby právě na této půdě, pro Čechy historicky tak významné, obrátil se k celému národu s poslední varovnou výzvou a s poslední přátelskou prosbou.

Vláda a i sám pan státní president v posledních třech týdnech hleděli všemi cestami, jež vedou k sluchu i rozumu, vyložit, kam český národ dovedla s jedné strany slepota a s druhé zločinná činnost nepřítele českého národa číslo 1, Beneše, a jeho nesvědomité a zločinecké společnosti v emigraci.

Jisté je, že Velkoněmecká říše, jejíž neoddělitelnou součástí jsou Čechy a Morava, má tolik síly a moci, že může sáhnout ke každému opatření, jež uzná za vhodné k obnovení klidu v tomto prostoru.

Předseda vlády potom pokračoval:

„Viděli jsme, že se Vůdce nerozpakoval Němcům v zájmu Říše i německého národa uložit velmi těžké povinnosti nejen pokud jde o tento boj, nýbrž také tam, kde to žádaly zájmy spolupráce s ostatními evropskými státy a národy. Mějte na paměti, že tato druhá světová válka je jednou z největších

revolucí lidských dějin a že dnes jsou v pohybu stomilionové masy jak v Evropě, tak ve východní Asii, které musí ve prospěch vítězství podříditi se největším omezením a přinést těžké oběti, jen aby se příští pokolení dožila klidu.

Otázka českého národa uprostřed Evropy a v rámci Velkoněmecké říše je vzhledem k tomuto světovému rozhodujícímu boji otázkou naprosto podružnou. V okamžiku, kdy by se český národ ve své krátkozrakosti rozhodl postavit se do cesty této revoluci, zahynul by, aniž by to způsobilo rozruch ve světě, jenž by stál za zmínku.

V hodině dvanácté obrací se proto k vám pan státní president znovu ve starosti, aby mu jednou nebylo vytknuto vašimi potomky, že neudělal vše, co bylo jeho otcovskou povinností. Vyslechněte nyní manifest, který pan státní president odevzdal do mých rukou a který na tomto památném místě bude vám nyní přečten."

MANIFEST STÁTNÍHO PRESIDENTA DR. EMILA HÁCHY

Na řečnickou tribunu vystoupil potom člen Národního divadla *Jiří Dohnal* a přečetl tento manifest:

Občané!

Prozřetelnost svěřila mi úlohu těžkou a odpovědnou. Jako váš nejvyšší představitel před Velkoněmeckou říší obracím se k vám znovu v obavách, ale i ve víře, že osud nás neopustil a že český rozum dobře zvážil tuto svou dějinnou chvíli.

Nebojím se budoucnosti, ve které příští generace pronesou soud nad mou prací a nad tím, jak jsem vedl vaše věci v době, kdy selhala politika nepřítele lidu a zrádce Beneše, kdy u nás úplně selhal stranický aparát demokratický, kdy naše země představovaly loď bez kapitána, bez kormidla, unášenou vlno-

bitím proti skalám. Co se ještě dalo zachránit, zachránil jsem tehdy, když jsem požádal Vůdce, aby naše země převzal do své ochrany. Tři roky jsme mohli být zemí klidné práce, zemí, kam nedoléhá hukot války, zemí, která prožívá štěstí, že zde otcové jsou u svých rodin a synové u svých matek.

Prosím vás, abyste si ještě jednou uvědomili velkomyslnost Adolfa Hitlera, který od českého národa nic jiného nežádal, než aby tento národ šel klidně za svou prací. Je proto přirozené, že nevděk za tuto velkorysost musí být potrestán všude tam, kde se projeví a že tím spíše musí býti potrestána věrolomnost, která nevděk stupňuje až do zrady.

Od chvíle, kdy Vůdce převzal ochranu našich zemí, poskytl nám práva národní autonomie, začež jsme se zavázali k povinnostem, které spočívají hlavně v práci ke společnému cíli a ve věrnosti k Říši. Každý Čech, který nedbá těchto dvou povinností k Říši, dává současně v sázku všechna naše práva, která jsou našimi povinnostmi zaručena. Jakmile český národ nebude zachovávat své povinnosti, je Říše oprávněna nedbat vůči němu svých závazků.

A to, prosím, abyste si ještě jednou uvědomili v této chvíli, která by pro národ mohla končit tragicky a která pro mne, starce a vašeho představitele, je nad jiné smutná a trpká. Zvenčí nám nemůže pomoci nikdo, jen my to můžeme. Vidím jen jedinou cestu do světlejšího zítřku, a to je návrat k povinnostem, jež jsme převzali k Říši, návrat bezvýhradný, celonárodní, otevřený a jednoznačný. Není Čechem, kdo se protiví Velkoněmecké říši a kdo tím zločinně hraje o jednou zaručená práva. Není Čechem, kdo jde s Anglií, se Spojenými státy severoamerickými a se sovětským Ruskem, není Čechem, kdo do našich krajů vnáší rozklad, zradu a zločin. Pro tyto lidi nemějte slitování. Jde o zločinné žháře, kteří nás chtějí připravit o rodnou střechu nad hlavou, o náš drahý český domov. Tyto zrádce, na prvém místě pana Beneše, jsme navždy vyloučili z národa.

Přičiňte se, aby z našich krajin zmizely zločin se zradou, pracujte a všechno vynaložte, aby Vůdce českému národu znovu důvěřoval a abychom si tak své bytí uprostřed Velkoněmecké říše zasloužili a zajistili. K tomu nám dopomáhej Bůh a svatý Václav!

Dáno na pražském Hradě 19. června léta Páně 1942.

Státní president

Dr. Emil Hácha.

Ministr zemědělství a lesnictví ADOLF HRUBÝ, jihočeský rodák, připomněl pak svým krajanům, že český lid nechce, nebude a také nesmí žít z negace. Láska k vlasti a národu musí jej vésti cestou sebezáchovy. Dnešní doba postavila národ do situace, v níž se nemůže zachrániti někdo jako jedinec, v níž se však může zachrániti celek, vedený jen odpovědnými lidmi. Čechy a Morava jsou srdcem střední Evropy a tím také Říše. V tomto srdci Evropy žije český národ, lid zdravé krve, velké pracovitosti, lid kulturně vysoko vyspělý, jehož jednou z chyb je přemíra rozumářství a hloubavosti. Jihočeši viděli na případě Chelčického, že toto rozumářství a tato hloubavost vedou často k neuznávání autority. Tuto chybu je nutno ze svých řad vymýtiti zrovna tak, jako upřílišenou politickou fantasii.

Ministr Hrubý v závěru své řeči pravil:

„Věřte svému politickému vedení, svému státnímu presidentovi a nám, členům jeho vlády. Jsme lidé vaší krve, srostlí s půdou a svými rodinami těsně připoutáni k osudu vašich rodin. My jsme neutekli, my jsme neopustili národ a nezradili, my se nikomu nezaprodali a my také odnikud ze závětří vám nic nenalháváme a do žádných krvavých lázní vás neženeme.

Naší snahou, snahou poctivou a upřímnou, jest ručit za vaše osudy a vést vás rozvážně a s plnou odpovědností po cestách, které vedou k lepším zítřkům a ke spolužití národů v evropském společenství před Bohem a historií.

Nepřeji si nic upřímněji, než abychom, až se opětně sejdeme, nevyprávěli si již o strastech, ale o krásných výsledcích této cesty, po které kráčíme. O krásných a plodných výsledcích spolužití a spolupráce v naší Velkoněmecké říši. O velikém vítězném boji, kterým jsme si probojovali od mnichenské zrady cestu k novému životu pravdy a spravedlivějších řádů mezi národy.

Neboť tímto vítězstvím znovu se dokáže pravda, že nikdy nezahynul a nikdy nezahyne národ, který neopustil vlast, pravda, napsaná Dykovým veršem o mluvě rodné půdy, veršem, který je také výstrahou každé emigraci:

Opustíš-li mne, nezahynu,
opustíš-li mne, zahyneš.

My zůstali a zůstaneme věrni vlasti. Nikdy neutečeme a svou zemi, rodiny, bratry a krajany neopustíme. S vámi tu na české půdě zůstaneme sdílet dobré i zlé.

My s vámi, vy s námi. Jeden za všechny a všichni za jednoho!"

Po ministru Adolfu Hrubém ujal se slova ministr EMANUEL MORAVEC, který věnoval počátek své řeči válečným plánům nepřátel Říše. Důležitou složkou v těchto plánech měla být veliká akce uvnitř Německé říše s pomocí židobritských agentů, která měla ochromit přesnou práci německého týlu. K této akci použil nepřítel Říše zkrachovaných politických existencí, které povýšil na vlády. Tito dobrodruhové, kteří národ zradili a v těžké hodině zbaběle opustili, měli se pokusit na evropské půdě, a hlavně v Říši, pomocí svých agentů utvořit a zmobilisovat pátou kolonu k provádění sabotáží, atentátů, po případě vzpour.

Ministr Moravec zdůraznil toto:

„Také v našich zemích měla na pomoc vojskům britským a sovětským být vytvořena banda záškodníků bez ohledu na to, kolik české krve to bude stát. Toto hrozné dílo zosnoval Eduard

Beneš, onen Beneš, kterého jsme tyto dny vyloučili z českého národa, onen Beneš, který zahrabal český stát a který se nezastavil ani před takovým zločinem, jako je záhuba národa."

Řečník potom konstatoval, že k řadě svých porážek a ostud Eduard Beneš tyto dny připsal svou další, největší. Zklamal svého chlebodárce, kterého ujišťoval, že český národ za ním stojí, a že postačí, aby několika letadly poslal do naší země vycvičené vrahy, žháře a zaškodníky s příslušnou výzbrojí a že český národ povstane proti Říši.

Opak se stal pravdou. Smrt SS-Obergruppenführera Reinharda Heydricha českým národem zatřásla a otevřela mu oči. Benešovi se nepodařilo získat českého člověka, aby zahynul pro britskou říši, český člověk, jakmile si uvědomil, kam Beneš míří se svými záškodníky, volil tak, jak to národní budoucnost žádá. Jestliže byly v českém národě až do hanebného atentátu vrstvy, které chtěly tuto válku přespat a neexponovat se ani pro Říši, ani pro Beneše, tyto vrstvy dnes jasně se postavily proti Benešovi a proti Benešovi stojí dnes také ti, kteří ještě včera viděli v něm záchranu starých řádů a starého reakcionářského pohodlí. Ještě nikdy nebyl český národ tak jednotný, jako je dnes, jak v odporu proti Benešovi, tak proti vnějším i vnitřním nepřátelům naší Velkoněmecké říše. Každému Čechu je dnes jasno, že bude mít po starostech a že bude žít spokojeně, ponechá-li politiku své zákonné vládě a když bude poslouchat státního presidenta doktora Háchu.

Ministr Moravec vzpomenul i toho, jak právě na tomto místě hovořil k českému lidu politický bankrotář Eduard Beneš. Jako vždy povýšeně, bohorovně, vševědoucně. Vzpomenul svého vánočního poselství z roku 1937, ve kterém on, politický vědec, tvrdil, že rok 1938 bude rokem vyjednávání a uklidnění. Zde na tomto místě tento politický slepec český národ před čtyřmi roky ujišťoval, že dohoda francouzsko-britská, která byla na jaře v roce 1938 sjednána, přivodila prý stabilisaci evropských poměrů. Tím chtěl českému národu namluvit, že mu nehrozí žádné nebezpečí a že se může spolehnout na Francii a Anglii. Tvrdil, že poměry v Evropě se upravují velmi nadějně. Při tom tento ubožák nevěděl, že dohoda francouzsko-britská, kterou tak velebil, byla na jaře roku 1938 sjednána právě za cenu existence bývalé republiky. Anglie tehdy totiž nabídla Francii spojenectví, když tato Francie se vyvlékne ze spojenecké po-

vinnosti vůči Československu. To Beneš nevěděl, jako mnoho jiných věcí. Tyto dny postavil se opět v Londýně před mikrofon, aby velebil novou britsko-sovětskou smlouvu, podobně jako zde v Táboře před čtyřmi lety velebil smlouvu francouzsko-britskou. Jako před čtyřmi lety nevěděl, že smlouva britsko-francouzská znamenala ortel vynesený nad Československem, tak také dnes neví anebo nechce vědět, že ve smlouvě britsko-sovětské Beneše i s jeho trabanty prodal Churchill do sovětské zoologické zahrady. V jednom směru je Beneš hodný politování. Trpí chorobou, která by se mohla nazvat paktomanií. Slovo pakt jej tak vzrušuje, jako alkoholika slovo špiritus. Bývalá republika zašla na pakty, ktere Beneš vášnivě do všech stran sjednával, které proplétal a kombinoval a vedle sebe skládal, aby z nich čas od času jako kartářka vykládal národu falešnou politickou budoucnost.

Ministr Moravec řekl dále:

„Po zkušenostech, které máme s tímto vtíravým tvorem, můžeme s klidným svědomím tvrdit, že národu sloužíme a jeho budoucnost pevně podezdíváme, když děláme právě to, co pan Beneš „sociologicky" a „vědecko-politicky" pokládá za nevhodné a špatné. Je ubohý ve svých proroctvích, ale zcela odporným se stává, když se začne vydávat za hrdinu. Tyto dny totiž tvrdil, že kdyby on byl býval 15. března roku 1939 jel do Berlinu jako český president, byl by prý řekl Vůdci ne. Proč se tak chvástá? On přec měl příležitost říci své ne za zcela jiných podmínek, strategicky i politicky lepších, než jaké zanechal presidentu Háchovi. Bylo to 30. září roku 1939, kdy v Münchenu se jednalo o nás bez nás. Tehdy pan Beneš se nikde neprojevil, seděl skrčen ve svých komnatách, místo aby letěl do Münchenu, místo aby skoncoval se zrádnými spojenci, kterým měl tehdy říci své ne. Tehdy byl pan Beneš ještě menší, než jak ho od přírody známe. Národ jím tehdy opovrhoval a nebylo člověka, který by jej litoval, když se s pražského Hradu vytratil. To nebyl poražený státník, to byl pouze ošálený intrikán, který se cpal na místo, na něž nestačil.

Tento chvastoun z Londýna vyzýval nyní opět český národ,

aby nehledal spolupráci s Říší, to znamená, aby se připravil o to poslední, co mu ještě zbylo a co se nepodařilo Benešovi ještě u nás zničit. Hrozí všem, kteří jdou s Říší, těžkými tresty, až prý se vrátí. Mohu ho ujistit, že tato vláda se svým presidentem nikam neuteče a že zůstane v naší zemi.

Ať se děje co děje, nebojíme se budoucnosti ani vašich hrozeb, pane Beneši! Až Říše zvítězí, jak pevně věříme, o vás se nikdo nebude starat, my nebudeme žádat vaše vydání od poražené Anglie. Byla by to pro vás veliká čest. Utečete-li z Anglie někam na kraj světa, půjdete vstříc trestu, který je horší smrti. Budete odsouzen k tomu, abyste se díval na vítězství národně-socialistické revoluce, abyste sledoval stavbu Nové Evropy, abyste byl svědkem zániku všeho toho, čemu jste sloužil a čemu jste se ve své ctižádostivé slepotě zaprodal."

Ministr Moravec akcentoval na táborském shromáždění i jinou, velmi příznačnou skutečnost:

„Na jedno bych tě rád, český lide, upozornil. Britští zaprodanci z Londýna i z Moskvy kdejaký evropský národ vyzývají k vzpouře proti Němcům, jen k jedinému národu se takto nemluví. A to je ten, který s Velkoněmeckou říší a s Adolfem Hitlerem válčí na život a na smrt, a to k národu židovskému. Ze žádného mikrofonu na straně nepřítele se ještě neozvalo: Židé, bouřete se, páchejte atentáty a sabotáž, ničte Německo!

Také mezi atentátníky a zločinci, které k nám Beneš poslal v britských letadlech, nebyl ani jediný Žid. Pro takové hloupé pošetilosti je totiž Židů škoda. Žid je přece k tomu, aby vládl, vyssával, z lidské hlouposti tyl a jiné na smrt posílal. Bude dobré, když se také nad touto skutečností trochu zamyslíte."

Ministr pak poukázal na stálé rozpory mezi českými emigranty v cizině a řekl dále:

„Jaro končí tedy letos velikou porážkou našich nepřátel a velikou blamáží emigrace. Vrazi ϟϟ-Obergruppenführera Rein-

harda Heydricha byli dopadeni, jejich pomocníci pochytáni. Toto vítězství na vnitřní frontě naplňuje český národ radostí. Oddechli jsme si zhluboka, ale bylo by chybou, kdybychom z toho odvozovali nějaké zvlášť příznivé důsledky. Hanbou pro nás je a zůstane, že Benešovi zločinci, které k nám dopravil letadly, byli Čechy a že našli v českém národě pomocníky, kteří jim umožnili na naší půdě žít a skrývat se. Toto vítězství na vnitřní frontě musí být proto ve všech směrech využito a poražený nepřítel pronásledován zde až do úplného zničení, aby se už nikdy nevzchopil. To znamená, že tu u nás, na naší půdě, musíme spojenými silami potřít všechno, co ještě benešovinou zapáchá a co má sklon k politické dobrodružnosti a k různým záludům, které by mohly zkalit dobrý poměr českého národa k Velkoněmecké říši, o který se všemi silami nyní snažíme a který bohdá opět obnovíme.

Uplynulé tři týdny těžkého napětí, naplněné upřímnou starostí o osud českého národa, jsou pro nás pro všechny zaslouženou školou. Ukázaly nám, že pouze ve svorném odmítnutí všech nepřátel Říše je síla a že kázeň je naším největším kapitálem ve válce, kterou za nás a za Evropu vede německý národ. Viděli jste, že jsme tu ve vládě udělali vše, abychom národ přivedli na správnou cestu a abychom Říši přesvědčili, že Češi nejsou zbojníky, kteří porušují dané slovo. Znovu opakuji, že není ještě všechno vyhráno a že pan president doktor Hácha s celou vládou od vás očekává, že nám pomůžete splnit slib, který jsme dali Vůdci Adolfu Hitlerovi, slib, že z českého národa všemi prostředky odstraníme živly nežádoucí, s nepřítelem spolčené a lhostejné k osudu národa a k jeho společným cílům s Velkoněmeckou říší.

Vláda splnila v těchto pohnutých dnech svou povinnost k národu a je tedy dnes, národe, na tobě, abys také splnil poctivě všechny své povinnosti k sobě. Nelekej se proto nejtvrdších opatření proti těm, kteří ohrožují tvou budoucnost. V naší zemi

musí být mír a musíme z ní vyplenit všechno, co mír ruší. Pamatuj si, že v bitvě u Lipan proti Táboritům bojoval mladý Jiří Poděbradský a že týž Jiří jako správce země musil v roce 1452 nakonec vytrhnouti proti tomuto městu, proti Táboru, kde stále ještě se rotily živly fanatické, dobu nechápající, nepřístupné jakékoliv rozumné myšlence. Právě Tábor je pro nás varováním. Český národ vždy doplácel na to, když jeho část se postavila proti vývoji doby a když doktrinářství, podnícené vášní, obětovalo národ, který byl jen prostředkem a nástrojem. Cíl měli tito slepci zcela jiný, osobní, jak to vidíme také dnes.

Starejme se o sebe, pomáhejme Velkoněmecké říši, aby porazila Anglii a sovětské Rusko, stůjme při sobě svorně a potírejme odrodilce, kteří jsou hotovi přibít národ na kříž utrpení jen proto, aby jejich ctižádost byla ukojena.

V této veliké válce čeká nás ještě několik těžkých zkoušek a proto učiňme vše, abychom po vítězství mohli se hrdě hlásit o svůj podíl na právech národněsocialistické revoluce. Jděte s námi svorně za Adolfem Hitlerem, který je také naším Vůdcem, a buďte poslušni svého státního presidenta, který se k vám dnes opět jako starostlivý ochránce národa obrátil.

Spoléhejte na skvělou brannou moc naší Říše a věnujte svou lásku německému vojáku, který se statečně bije také za to, abyste vy mohli v klidu pracovat a aby naše drahá domovina byla uchráněna válečné zhouby.

Zde, v památném Táboře, opět si slibme všichni, že nikdo z nás nevybočí z řady a že tento boj po boku Velkoněmecké říše dovedeme pevně k vítěznému konci."

Provoláním zdaru Vůdci Adolfu Hitlerovi a zdaru naší krásné vlasti, jakož i českou národní hymnou byla památná manifestace v Táboře ukončena.

V HRADCI KRÁLOVÉ

NE PENÍZE A ZLATO, NÝBRŽ PRÁCE

Také Hradec Králové byl mezi městy, jež vyslovila přání, aby na jeho půdě bylo manifestováno pro věrnost státnímu presidentu, protektorátní vládě a Říši. Na Velkém náměstí sešly se v úterý 23. června nepřehledné zástupy obyvatelstva z celých východních Čech. Po zahajovacím projevu živnostníka *Stanislava Bartáka,* který tlumočil slib pracovati pro Novou Evropu za vedení Velkoněmecké říše, promluvil ministr EMANUEL MORAVEC.

Poukázal nejprve na to, že český národ, když byl zrazen Francií, Anglií i sovětským Ruskem, nebyl prostě duševně připraven na německou národněsocialistickou revoluci. Přesto by se bylo bývalo vše dále dobře vyvíjelo, kdyby zatím na západě Židovstvo nepřipravovalo zvýšeným tempem válku. Vidělo totiž, že hrozí nebezpečí několika milionům jeho soukmenovců v Polsku, jakmile by se Polsko vyrovnalo s Německem a sblížilo se s ideologií německé národněsocialistické revoluce. V té době začala sbírat nepřátelská propaganda různé české ztracené existence, které u nás politicky zkrachovaly. Těsně před vzplanutím války, kterou Anglie s Francií vyhlásily Velkoněmecké říši, z Paříže a z Londýna začalo zhoubné dílo nepřátelské propagandy, která se snažila český národ popudit proti Velkoněmecké říši a tím ulehčit Anglii, Francii a Polsku veliký cíl, který si postavily a kterým bylo zničení Velkoněmecké říše, a to hlavní, naprosté vyhlazení idejí národněsocialistické revoluce.

Tehdejší vláda Čech a Moravy nechala řádit tyto politické ztracence a nijak se nesnažila potírat jejich vliv na českou duši. Tato vláda se nepostarala ani o to, aby česká veřejnost a hlavně český pracující člověk se seznámil se základními myšlenkami německé národněsocialistické revoluce, která je dnes stejně velikým hnutím světodějným, jako byly kdysi reformace nebo revoluce francouzská.

Když ministr Moravec přejímal 19. ledna Úřad lidové osvěty, cítil se na bojovém stanovišti a chápal svou úlohu především vojensky. Řekl výslovně, že mu šlo o boj s nepřátelskou propagandou, která otravovala českou duši a která ohrožovala zločinně budoucnost celého národa. Tento boj o českou duši zdál se mnohým pohodlným duchům málo nadějným. Jisté je, že se tu po tři roky nic

nedělalo ani se strany vlády, ani se strany mamutí politické organisace, která byla čilá nejvýš v tom, jak vybírala příspěvky. Ministr Moravec spoléhal především na hlubokou soudnost českého člověka, která dovedla zachránit národ vždy v okamžiku, kdy jeho vedoucí pohlaváři ztroskotali nebo selhali.

Dále ministr řekl:

„Kdyby nebylo tohoto dobrého genia českého národa, který dříme v duších malých lidí, nebyli bychom se zachovali v posledních tisíci letech uprostřed národa německého a nebyli bychom nejinteligentnějším a nejvýkonnějším národem slovanským. Tak, jak jsem pevně spoléhal a spoléhám na rozum českého člověka, který dovede rozeznat bílé od černého a klam od skutečnosti, tak jsem také počítal pevně s velikým spojencem, který mně v tomto boji s nepřátelskou lží a s londýnskými odrodilci spěchá na pomoc. A to jsou nová vítězství skvělé německé branné moci."

Ministr potom připomenul, kolikráte ve svých přednáškách do rozhlasu zdůraznil, že Churchill je neštěstím Anglie, jako Beneš byl neštěstím národa. Britská propaganda operovala vylhanými úspěchy a soustavným podceňováním odpůrců. Zatím vojensky to jde s Anglií od pěti k jedné. Tobruk ukázal, že britská vojska na sklonku třetího roku války podléhají rozkladu. Stačí srovnati s demoralisací Angličanů v Tobruku onu skupinu německých vojsk, která uprostřed čtyřicetistupňové zimy byla obklíčena bolševiky a tvrdě se hájila po více než tři měsíce, zásobována ze vzduchu, až se dočkala osvobození. Ono se totiž slovy bojovat nedá, jakmile skutky za nimi pokulhávají. Propaganda je znamenitá zbraň, zbraň nebezpečná, ale jenom tak dlouho, dokud její účin skutečnosti nepodlomí.

Ministr Moravec rozvinul před hradeckými posluchači i perspektivy, které by se otevřely před českým národem, kdyby Anglie se sovětským Ruskem a se Spojenými státy válku vyhrály. Kdyby snad sovětské Rusko neobsadilo celou střední Evropu, západní a střední Evropa proměnila by se v americko-britskou kolonii, kde by ubohým Evropanům nepatřilo nic, ať už by šlo o průmysl nebo suroviny. Evropané by měli pouze právo desítiletí se dřít jen na své tak zvané

osvoboditele a platit po celé století obrovskou daň za osvobození, mnohem větší, než jakou evropští národové platili po světové válce.

Už dnes stojí tato válka Anglii i Spojené státy mnohem více než celá válka světová. Je jisté, že celé vedení Evropy, která by představovala americko-britskou kolonii, převzalo by Židovstvo jako naprosto privilegovaná kasta, v mnohem větší míře, než je tomu dnes v Anglii a ve Spojených státech. A konec všeho by byla anarchie a zmatek, spojené s těžkou bídou a vymíráním celých národů. To, co dělá Anglie s Indií, čekalo by Evropu.

Ozývají-li se hlasy z pohodlných českých lenošek, že české hospodářství je začleněno do německého, ministr k tomu podotýká:

„Právě v této hospodářské jednotě je naše naděje v budoucnosti. Ne peníze a zlato, nýbrž práce jsou v národním socialismu kapitálem a po té stránce je český národ majitelem hodnot, jaké se nedají vyjádřit americkými a britskými miliardami. Jsem přesvědčen, že ve Velkoněmecké říši český člověk může dosáhnout svou prací i svým geniem takových postavení, o jakých se mu vůbec nesnilo, poněvadž prostorem, na kterém se česká práce může uplatnit a česká vynalézavost zasáhnout, nejsou pouze naše země Čechy a Morava, nýbrž celá Velkoněmecká říše a země, které pod vlivem Velkoněmecké říše už jsou a ještě budou. Ve Velkoněmecké říši vysoko stojí práce dělníka, ale stejně také vysoko je hodnocena a odměňována práce sedláka. A tu jsme u nebezpečí, které by postihlo českého sedláka v případě, že by Anglie a její spojenci zvítězili. V té chvíli, kdy by české země připadly sovětskému Rusku, byl by konec s českým zemědělstvím podobně, jako kdyby české země se staly kolonií americko-britskou. Co českému sedláku z východu hrozí od soustavy kolchozů, to mu ze západu a z Ameriky hrozí z chicagské obilní bursy. Kdyby připadly české země sovětskému Rusku, český sedlák přijde o svůj majetek a kdyby připadly Americe, zničí českého sedláka americké a kanadské obilí."

Ministr potom odpovídal na otázku, kdo šíří hloupé a podlé žvásty proti Velkoněmecké říši, a řekl:

„Kdo to všechno vymýšlel a dodnes vymýšlí? To jsou prostě ti, kterým historie odzvonila, to jsou lidé, kteří ne z ideje, nýbrž z naprosto kapesních zájmů s přežilým penězoměneckým demokratismem srostli, kteří stejně hanebně spekulovali s důvěřivostí českého lidu jako s akciemi různých podniků a kteří stejně se obkládali vysokými politickými funkcemi jako dobře sypajícími desítkami planých funkcí v různých správních radách. Dělat politiku bylo to nejvýnosnější, co prostě zapadající starý svět zná. A tito lidé, kterým národněsocialistická revoluce ukázala dveře a které vyprovodila od nás s pořádným kopancem, tito lidé ovšem nemohou býti spokojeni se svým odchodem a proto nedbají ničeho, ani osudu národa, ani toho, jak jednou vejdou do historie. Marně se pokoušejí jejich stoupenci, kterým národněsocialistická revoluce zde u nás také vzala možnosti blahobytného lenošení, dokazovat, že v této válce světové český národ musí jít podobnými cestami, jako ve světové válce prvé. Na jedno bych upozornil, aby se na to nezapomínalo: *V prvé světové válce existoval manifest českých spisovatelů, obrácený proti Rakousku, odsouzenému k zániku. V této válce v tyto dny Národní rada česká odevzdala panu státnímu presidentu slavnostní manifest, podepsaný všemi korporacemi, které naši národní kulturu představují, obrácený proti emigraci a schvalující onu politiku, jakou státní president dr. Hácha započal 15. března 1939. Vidíme, jaký je zde rozdíl mezi prvou a druhou světovou válkou, pokud jde o stanovisko representantů české kultury.*

Ono svítá. A svítá právě v hlavách těch, kteří byli nejtvrdošíjnější k německé národněsocialistické revoluci, a to tak dlouho, dokud jim poslední události neotevřely oči. Včera jste četli a fotografie viděli, kdo byli vrazi ᛋᛋ-Obergruppenführera

Reinharda Heydricha, jak vyhlížejí a jak byli dopadeni. Tím dostal opět ránu emigrantský rozhlas, který se pokoušel v posledních dnech českému lidu namluvit, že vrahy se nepodařilo vypátrat a že český lid je bude do konce války skrývat, aby pak mohli od pana Beneše dostat to nejvyšší vyznamenání. Všechno prostě se vyvíjí jinak, než si to odrodilci a političtí zpustlíci v Londýně představují. Uvidíte, že ten jejich křik z Londýna, plný falešného sebevědomí, zrovna tak zmlkne, jako před dvěma lety zmlkl v Paříži, odkud před dvěma a půl rokem bylo přece ohlašováno, že Beneš přijede už v roce 1940 v létě do Prahy se všemi svými Židy. On nepřišel v roce 1940, nepřišel v roce 1941, nepřijde také letos a buďte jisti, nepřijde vůbec."

Zmiňuje se o výmyslech londýnské emigrace, ministr Moravec pravil:

„Slíbil jsem jednou v rozhlase, že vydám všechny řeči, které Beneš pronesl od té doby, co byl presidentem, to, co vykládal v londýnském rozhlase jako židovský agent a přidám k tomu také to, co vykládá dnes jako národní zločinec. Soubor těchto všech jeho projevů ukáže nejlépe českému člověku, co za nešťastníka se to protlačilo v českém národě na vedoucí místo, jakmile každý jeho projev doprovodím tím, co se ve skutečnosti opravdu stalo a co on zpravidla ani zdaleka netušil. Je to naposled, co se touto trapnou figurou ještě zabýváme. Před námi jsou totiž jiné, mnohem důležitější věci, poněvadž dnes jasně vidíme, že český národ tuto červnovou krisi dobře překonal, že našel cestu k sobě, že si objasnil ve skutečnosti to, co mu z emigrace úmyslně chtěl zatemňovat a skreslovat. Dnes totiž celý český národ je na nejlepší cestě, aby zvedl hrdě hlavu, zbavil se představy, že je ve Velkoněmecké říši něčím méněcenným, jak mu to Beneš s jeho čeládkou chtějí namluvit. Český národ bude v budoucnu spokojeně žít, půjde klidně

za svou prací a bude se pouze starat o to, aby příští pokolení dala světu nejen vynikající pracovníky, nýbrž také nové nádherné přínosy české kultury, která už dnes je ozdobou kultury středoevropské. A v té době, kdy my, tak zvaní velezrádci, budeme šířit slávu českého jména, ti tak zvaní praví vlastenci v zapadlé emigraci budou mít děti odnárodněné v britských a amerických školách.

Od okamžiku, kdy jsme hlubokou otrockou poklonu vyměnili za hrdý pozdrav vztyčenou paží, začal také zde u nás zcela nový chod dějin. Tříletý spánek, do kterého Benešův pomocník zde, Eliáš, český národ nutil, přestal být pro nás nebezpečím, že to bude spánek věčný. Vidím, jak všechno oživuje, jak si kdekdo protírá oči a jak mnohý z vás dýchá nyní lehce, poněvadž se v sobě vyrovnal s tím, co mu nebylo jasné, ale co bylo naléhavé a pro český národ osudové.

Každý z vás vidí, že od okamžiku, kdy v českých zemích bude klid a kdy odtud zmizí zrada na Říši, nemáme se čeho obávat. Velkoněmecká říše nebude pak nemilosrdná k těm, kteří svou chybu poznali a příště se jí vystříhají."

V závěru ministr se rozpomenul na počátky českých dějin, kdy pohanští Čechové spílali všem těm, kdož se dávali pokřtít a přijímali vyšší křesťanskou kulturu, odpadlíků od víry a zrádců, a řekl, že historie dala za pravdu průkopníkům nových myšlenek.

„Tam, kde zvítězilo krátkozraké pohanské vlastenectví, tam také zanikl národ, jak jsme viděli u polabských Slovanů. Národy totiž žijí jenom tehdy životem věčným, když za prvé včas se přizpůsobují novým ideám, a za druhé, když včas dovedou vyměnit svou vedoucí vrstvu novými zdravými rody. Proto klade také národněsocialistická revoluce takový důraz na dělníka a sedláka, kteří, jak už jsem v Plzni řekl, převezmou vedení věcí národa od neschopné, vědomostmi přetížené inteligence, jíž schází vůle k činu a která nemá odvahu smířit se se skutečností, že to,

več věřila a v čem byla vychovávána, mizí v propadlišti. Čím dříve český člověk přijme víru národněsocialistické revoluce, tím bezpečnější bude budoucnost celého našeho národa."

V NÁRODNÍM DIVADLE
ČERVEN 1942 — MEZNÍK ČESKÉ SEBEZÁCHOVY

Ve středu 24. června o 18. hodině shromáždili se na pozvání ředitelství Národního divadla v Praze v divadelní budově, drahé každému českému člověku, členové souboru Národního divadla a všech českých divadel vůbec, aby zaujali jasné, pevné, nedvojsmyslné stanovisko k situaci. Tohoto nadmíru významného manifestačního projevu zúčastnili se předseda vlády dr. *J. Krejčí*, zástupci České akademie věd a umění, kulturní rady a jiní představitelé českého kulturního života. Úvodem k slavnostnímu pořadu zahrál orchestr Národního divadla ouverturu k Wagnerovu „Lohengrinu". Na vkusně dekorovaném jevišti byla umístěna velká busta Vůdcova a z pozadí promlouval k přítomným symbol nové politické skutečnosti: pod ochranou křídel říšského orla znaky Čech a Moravy. Manifestaci zahájil ředitel Národního divadla, odborový přednosta dr. *Ladislav Šíp* a po něm promluvil Mistr *Rudolf Deyl* o nerozlučné spojitosti českého umění s uměním německým a nesčíslných podnětech, jež česká vzdělanost brala od svého nejbližšího a pokrevně spřízněného mocného souseda. Po těchto bouřlivě aklamovaných a častým dlouhotrvajícím potleskem přerušovaných projevech ujal se slova ministr EMANUEL MORAVEC. Také jeho řeč byla několikráte přerušena projevy okázalého souhlasu. Vzpomenuv, že přání tragicky zesnulého Zastupujícího říšského protektora, navštíviti Národní divadlo, se bohužel nesplnilo, pokračoval:

„Vyslechli jste zde slova pana ředitele Národního divadla a zasloužilého národního umělce Mistra Rudolfa Deyla. Oba mluvili stejně jasně, oba vám ukázali na skutečnost, kterou se cizí propaganda a česká krátkozrakost snažily popřít, na skutečnost, že česká kultura a české umění je rodnou mladší

sestrou kultury a umění německého. Kdyby nebylo německého národa, nebylo by také národa českého, alespoň ne v té kvalitě a ryzosti genia, jaký tu od věků byl a bohdá také bude. Je pravda, že historie zaznamenala mezi oběma národy léta bojů a přechodných nedorozumění, ale vedle toho jsou tu celá staletí plodné spolupráce a velikých společných historických a uměleckých výkonů. Červen roku 1942, jak už se to dnes jeví, bude představovat veliký mezník v českém životě, mezník české sebezáchovy, sebezpytování a sebepoznání. S vámi sdílím váš smutek a vaše rozhořčení, pokud jde o zločin a ztrátu, kterou Říše a s ní český národ utrpěli v státníku a vojáku Reinhardu Heydrichovi. Dnešek je zároveň zvláštní hrou osudu také prvou příležitostí, kdy jako člen vlády a ministr lidové osvěty mám před sebou představitele českého divadelního umění a české hudby. Jsem voják. Vojákův život je boj. A smysl boje je vítězství. Toužím po tom, aby český národ vyšel z této druhé světové války silný, zdravý a slavný. Sama Prozřetelnost zařídila chod českých věcí tak, že vedla kroky našeho státního presidenta doktora Emila Háchy před třemi lety do Berlinu a tím český národ včlenila do skupiny národů, které jdou vstříc nové veliké budoucnosti pod prapory národněsocialistické revoluce. Máme dnes jen dva prostředky prozatím, jak přispět Vůdci Říše a Nové Evropy k vítězství. Je to práce a je to víra, která práci násobí a dává křídlům národního genia nové, nečekané síly. Opakuji, jsem voják. Je-li česká práce mou armádou, pak české umění představuje moji těžkou zbraň, která práci vynucuje úctu a která jí klestí také cestu. Budu se snažit, aby tyto mé těžké zbraně byly co nejmocnější a jejich obsluha nejdokonalejší. Dobudeme si Říši, Evropu i svět českým uměním, v němž podstatnou částí je naše hudba, jejíž vítězné tóny k nám už denně doléhají ze všech končin Říše, kde česká hudba zdomácněla jako ještě nikdy. Jako v českou hudbu, věřím také v dramatickou tvorbu

českého umění a jsem si jist, že ve vás naleznu ty pravé, poctivé pracovníky na poli české kultury a v ušlechtilém boji za slávu českého národa. Jsem-li tázán, kdo zastupuje české zájmy v Říši, odpovídám, že tam není náš vyslanec sám. Máme tam vedle něho ještě dva velvyslance, a těmi jsou Smetana a Dvořák.

Jsem přesvědčen, že není daleka doba, kdy české umění překročí hranice naší země, aby bylo přátelsky uvítáno nejen německým národem, který je nám po krvi nejbližší, nýbrž také celým novým přerozeným světem, Evropou, kterou zachránila k novému životu a k nové slávě, stejně jako nás, veliká německá národněsocialistická revoluce. Ve třech hymnách, které nyní vyslechneme, je hluboká vnitřní jednota. Síla Říše, vášeň víry v nový svět a krása naší země."

Nato orchestr Národního divadla zahrál hymny, které na jevišti zpíval operní sbor Národního divadla, zatím co všichni přítomní v divadle, přeplněném do posledního místečka, povstali a zdravili vztyčenou paží. Tím tato manifestace, která v dějinách Národního divadla a celého českého národa patří k projevům umělecky nejzávažnějším, byla důstojně skončena.

V OLOMOUCI

CESTA VĚRNOSTI

Manifestace věrnosti Říši a oddanosti státnímu presidentu pokračovaly na Moravě, kde v sobotu 27. června odpoledne v Olomouci, starobylé metropoli hospodářského a kulturního života na Hané, konal se za přítomnosti 60 000 osob na sportovním Andrově stadionu velký národní projev. Manifestaci zahájil kovodělník *Vaňhara* a po něm promluvil šéfredaktor „Lidových listů" *Jan Scheinost*, který se vypořádal s „rudým Monsignorem" P. Šrámkem, jenž stejně jako Beneš nejprve zradil svůj národ a svou bývalou vlast a nakonec i křesťanské zásady osnováním a schvalováním vražedného útoku na Zastupujícího říšského protektora. Hlavním řečníkem

v Olomouci byl opět MINISTR MORAVEC a smyslem jeho řeči byla opětně důrazná výzva k činorodé práci ve prospěch a blaho národa, jichž dnes a v budoucnu může dosáhnouti jen v rámci Velkoněmecké říše.

Ministr nejprve konstatoval, že po celé své dlouhé cestě až do srdce Hané nikde neviděl stopy války. Pole dýchala klidem a úrodou, mužové byli u své práce. Kdo dovede jen trochu myslit, ať si s tím srovná osud jiných evropských zemí a ať znovu děkuje prozíravosti svého státního presidenta a velkomyslnosti Vůdce, který vzal český národ pod ochranu Velkoněmecké říše. Zdá se, že některé lidi u nás, ale především české emigranty v cizině pálilo naše dobré bydlo. Tito zloduchové svolávali svými zrádnými činy na naši domovinu boj a zhoubu, nikterak se nestarajíce o to, co pak bude s národem. Oč vlastně šlo a jde těmto bývalým hodnostářům? Ministr Moravec dal na tuto otázku v Olomouci jasnou odpověď:

„Chápeme dobře, proč dnes takový Beneš chce opět presidentovat. Dva miliony ročně a několik dalších vedle toho nejsou přec k zahození. Podobné je to s pány bývalými senátory a poslanci, kteří se dnes v Londýně kolem zrádce Beneše kupí a kteří denně oplakávají své statisícové a milionové příjmy za staré republiky. Co bude s národem, na tom jim nezáleží. Dnes je živí Anglie a za to, že jim platí a že jim pohodlný život umožňuje, musí jí přece něčím sloužit. Zatím, co vy se dřete na polích, horník v dolech, dělník v továrně a řemeslník ve své dílně, čeští uprchlíci v Anglii nedělají nic. Berou od Anglie peníze a čekají, až válku vyhraje a až jim umožní, aby přišli do našich krajů a mohli nás opět balamutit a vykrádat. Co, prosím vás, dělá po celý boží týden tak zvaná česká vláda v Londýně? Všichni se tam musí nudou kousat, když právě neflámují anebo s něčím pokoutně nečachrují. Komu vládnou? Ale v Anglii vědí, co dělají, a nikomu nedávají peníze zadarmo. V Anglii chtějí, aby tu u nás nebyl žádný mír, abychom se s Němci prali, aby Velkoněmecká říše měla uvnitř nepořádek a za to platí Angličané české zrádce tam u sebe. Beneš s jeho pomocníky dostávají peníze za to, že slí-

bili vyvolat v českých zemích povstání proti Němcům. Proto mluví tato banda denně v Londýně do rozhlasu, proto k nám poslala letadly řadu banditů a vrahů, když tu u nás nikdo se podle jejich přání k zločinu nechtěl odhodlat."

Ministr Moravec reagoval potom na různá nesmyslná tvrzení londýnského rozhlasu. V Londýně mluví o domnělém otroctví Čechů ve staré vlasti, ačkoli pomalu každý český mrzák v Anglii byl mobilisován, aby někde v horoucích peklech krvácel pro anglické zájmy. Řečník odpověděl i na jiné agitační tvrzení:

„A jak je to s tím poněmčováním? Jsem už pomalu půl roku ministrem školství a proto vám o tom jako nejpovolanější činitel mohu podat zprávu, jak se věci opravdu mají. Ano, bylo zavřeno několik českých středních škol, ale stalo se to proto, poněvadž jejich žactvo poslouchalo nepřítele a věnovalo se protiříšským rejdům. Není pravda, že zavíráme střední školy, aby prý český člověk přišel o svou kulturu. Co, prosím vás, z té kultury měl, když absolvoval střední školu a po léta jako nezaměstnaný inteligent visel rodičům na krku a je vyjídal? Místo středních škol, které nemohou připravit pro praktický život, otevíráme celou řadu škol odborných, jejichž absolventi ihned jdou do praktického života a tím svým rodičům ulehčují. To, že jsme na školách zavedli povinné vyučování němčině, přijde českému člověku k duhu, poněvadž mu otevře cestu nejen k dobrému postavení v Říši, nýbrž v celé Evropě, kterou dnes Říše řídí. Umí-li někdo německy, neznamená to, že by zradil národ, zůstává-li při tom upřímným Čechem."

Podobně nesmyslná jsou tvrzení o hospodářském vyssávání českého národa. „Dnes dobře placené tisíce a tisíce českých dělníků posílají domů svým rodinám ročně celé stovky milionů. Také platy českého dělnictva doma stouply značně v porovnání s tím, co se platilo za republiky. Dělník, který své práci rozumí, vydělává dnes více než mnohý úředník. Není nezaměstnaných, všude vidíme hlad po pracovních silách. Také

v zemědělství se pomohlo hospodáři, i když nyní přechodně vázané válečné hospodářství nedává sedláku to, co měl v míru v Německu a co také, jakmile mír tu bude, opravdu dostane.

Odjakživa měřítkem blahobytu národa nebylo několik desítek milionářských rodin, které se skvěly nad národní bídou, nýbrž obecně zvýšená životní úroveň širokých pracujících vrstev bez ohledu, zda národ má milionáře nebo ne. Oč stouply celonárodní příjmy od té doby, co jsme včleněni do Velkoněmecké říše, nejlépe ukazují výkazy našich spořitelen a bank. Nikdy se u nás tak nespořilo a nikdy drobný český člověk neměl tolik na knížce, jako má dnes.

Ono se ovšem říká, že peněz je dost, ale není za ně co koupit. I to neodpovídá pravdě. Peněz je dost a kdo dnes nekupuje zbytečnosti a šetří, ten po válce, až nebude vyráběno jen pro frontu, bude si moci opravdu koupit, co se mu zlíbí. Až Velkoněmecká říše tuto válku vyhraje, pak naše měna, která je součástí měny říšské, bude mít velikou hodnotu, mnohem větší, než měny ostatních evropských států a mnohem a mnohem větší cenu, než měny států poražených."

Ministr vyvrcholil svou reč těmito vývody:

„Všechno to, co v Londýně a Moskvě říkají různí uličníci o nebezpečích, která hrozí se strany Velkoněmecké říše českému národu, jsou ničemné výmysly. Český národ může zahynouti jenom tehdy, když si sám vykope hrob a sám se do toho hrobu položí. Nejlepší cesta k tomu vede, když bychom poslouchali britské zaprodance z Londýna a pár bláznů z Moskvy.

Uvažujte jen trochu. Žijeme uprostřed Němců už přes tisíc let. Kde je, prosím vás, psáno, že právě dnes nám má být toto německé sousedství smrtelným? Vždyť Říše od nás nežádá, abychom zradili svůj jazyk a odřekli se svého češství.

Říše si jenom přeje, abychom šli za svou denní prací, abychom politiku přenechali své české vládě a abychom jako pří-

slušníci Říše nebrali podíl na zrádných činech vůči Říši, nýbrž abychom takové činy co nejostřeji potírali. A žádá nás o to Říše jen v našem zájmu. Zaručila nám totiž naši kulturní českou autonomii v mnohem větším měřítku, než jsme ji měli kdysi za Rakouska, ale neskrývá, že by musila sáhnout k přísným opatřením, kdyby český člověk přišel o rozum a hnal se na porážku pro blaho Anglie. Na blázny musí se přísně a zešílí-li celý národ, musí se s ním přísně jako s nebezpečným šílencem zacházet a včas jej zneškodnit.

A nikde, myslím, nebylo tolik zdravého poměru k životu a skutečnostem, jako právě zde na Moravě, kde oba národové se těsně prolínají, kde Němci bydlí společně s Čechy a Češi s Němci. Nikde není tolik rozvahy, jako právě zde v požehnané Hané, kde hospodář dvakrát měří než řízne a kde se váží každé slovo.

Něco bych vám ještě řekl. Jak víte, celá vláda s panem státním presidentem, byli jsme nedávno v Berlinu, kde jsme byli přijati Vůdcem Adolfem Hitlerem. Viděl jsem tohoto velikého muže, státníka a vojevůdce po prvé v životě, na krok, a díval jsem se mu do očí. Musím vám říci, že je to člověk prostý, upřímně mluvící, dojemně lidský. Vidíte na něm, že mnoho prožil v těžkém životě, že mnoho ve starostech prožívá ještě dnes a že mu také osud českého národa není lhostejný. Adolf Hitler mluvil o českém národě, zná nás dobře. Ví, v čem jsou naše přednosti před ostatními národy, hlavně těmi, co žijí na východ od Velkoněmecké říše, ale on zná také naše chyby a tu nás zcela otcovsky a naposled varoval před krátkozrakostí.

Ne. V Říši a ani tu u nás není myslícího Němce, který by českému národu chtěl bez příčiny ublížit. Ale v Říši jsou Němci přísní sami k sobě a proto u nás nemohou dělat výjimku, kde jde o zřejmé darebáctví. Budeme prostě spát tak, jak si usteleme a necháme-li, aby nám ustlali ti uličníci a za-

prodanci v Londýně nebo blázni v Moskvě, pak to bude stlaní jen k poslednímu spánku, z něhož se už český národ neprobudí.

My však chceme žít, chceme být Říši i světu užiteční, chceme, aby se české jméno zítra proslavilo, chceme být národem váženým. A k této veliké budoucnosti vede jen jediná cesta, a to je cesta věrnosti Říši, věrnosti národu, cesta, kterou jde dnes celá rozumná Evropa. Je pro nás štěstím, že jsme dnes příslušníky nejmocnější říše světa, že budeme mít podíl na jejím vítězství, když splníme své povinnosti, jak jsme se k nim v březnu roku 1939 zavázali."

NA MORAVSKÉM SLOVÁCKU

V neděli dne 28. června sešel se na místě tradičních poutí u sv. Antonínka nad Blatnicí k velké manifestaci také lid Moravského Slovácka, aby manifestoval svou věrnost Velkoněmecké říši a svému národu. Již od ranních hodin pěšky, na vozech i na kolech putoval lid ze širého kraje, většinou v nádherných slovácých krojích, na proslulé poutní místo, které před desátou hodinou se podobalo rozvlněnému moři jásavých barev. Počet účastníků byl odhadován na 40 000. O jedenácté hodině přijel na místo manifestace ministr lidové osvěty *Emanuel Moravec* se svým průvodem. Po krátkém uvítání zahájil manifestaci předseda Národopisné Moravy *Janko Úprka* krátkým proslovem, ve kterém tlumočil pevnou vůli slováckého lidu pracovati podle směrnic vytčených státním presidentem dr. Háchou a zákonnou protektorátní vládou. Hlavním řečníkem na manifestaci byl opět ministr EMANUEL MORAVEC, který úvodem konstatoval, že Moravské Slovácko dovedlo lépe než některé české kraje najít správný postoj k naší Velkoněmecké říši, postoj hrdého, sebevědomého kmene, který za dědictví po otcích se nestydí, ale který ví, čím je povinen Velkoněmecké říši, do jejíž ochrany se dobrovolně uchýlil.

Víme dobře, řekl ministr, jak pěkně zde vycházíte s příslušníky velkého národa německého, který dnes bdí nad klidem Evropy a který stojí jako nerozborná stěna daleko na východě, aby naše kraje chránil před morem bolševismu. Přáli bychom si, abyste pokračovali v tom, co už vám váš zdravý rozum poradil v době, kdy jsme v Praze měli vládu, která nečinně přihlížela k vývoji a jejíhož

předsedu právě v těchto dnech zastihl zasloužený trest. Ministr potom vyložil, jak nynější protektorátní vláda ve dnech, kdy otázka českého národního bytí se octla na ostří nože, již po čtyři týdny na veřejných schůzích i jinde varuje a ukazuje všemu českému lidu vážnost chvíle, ve které bude rozhodnuto, co se stane v budoucnu s českým národem.

Ministr potom pokračoval:

„Zde jednou provždy musíme si slíbit, že budeme naprosto tvrdí a bezhlední k těm lidem, kteří ukládají o osud našeho národa a že je nejen nebudeme krýt, nýbrž že k nim budeme ještě nemilosrdnější než k ostatním našim nepřátelům, jako jsou Angličané a jejich všichni spojenci, které nezrodila česká země. Vlastní člověk, který zradil národ, není obyčejným nepřítelem, to je divá zvěř, kterou nutno pobíjet na potkání. Je zcela správné a v zájmu národa, když zahyne třeba sedm tisíc zrádců, aby sedm milionů mohlo dále spokojeně žít a naše národní statky kulturní předat nedotčené a rozmnožené dalším generacím.

Musím vám prohlásit, že v posledních čtyřech týdnech celý náš národ značně ztvrdl a prozřel. Ani Milota z Dědic, který zradil krále Přemysla Otakara, nebyl u prostého lidu v takovém opovržení, jako je dnes všude, kam se mezi Čechy podíváme, politický dobrodruh Beneš, který slouží Angličanům a Židům a který je ochoten ke každému, i tomu nejsmrtelnějšímu hříchu na svém národě, když to Anglii a světovému Židovstvu bude ku prospěchu. Řada tvrdých opatření, k nimž Říše musila přikročiti, aby splatila zradu a zločin, je bolestná, ale je i v našem zájmu. S povrchu země byly smeteny dvě vesnice, které podporovaly nepřátelské agenty, zločince a vrahy. A denně čtete v tisku, kolik nenapravitelných bláznů, zločinců, jejich napomahačů zaplatilo životem, že nedbali zákonů naší země a Říše. Musíme zatnout zuby a v duchu si přát, aby toto čištění provedla Říše tentokrát důkladně, i když jde při tom o naši krev, poněvadž v podstatě je to krev zkažená, která do

českého zdravého těla mohla přinést ty nejhorší choroby a ohrozit je dokonce na životě.

Má-li to, co před českým národem leží jako budoucnost, představovat nové jaro našeho národního života, musíme jako dobří zahradníci z národního kmene po těžké zimě, kterou máme za sebou, odřezat všechno, co uschlo a co hnije."

Zabývaje se ještě jednou klidným postojem Moravského Slováka k událostem, ministr vyslovil přání, aby tato cesta zůstala zachována i v budoucnu, protože je to cesta rozumu, cesta opravdu vlastenecká.

Svůj projev ministr ukončil těmito větami:

„Nestačí ovšem, abychom zachovávali jen klid a přátelství k velikému národu německému, to by bylo v této pohnuté době, kdy se řeší osud Evropy a snad i celého světa, velmi málo. Máme-li v budoucnosti něco znamenat, musíme přidat také ze svých hodnot, ze svého potu a ze svých mozků k tomu, aby Říše nad nepřáteli svými a našimi co nejdříve a plně zvítězila. Náš sedlák na poli musí se snažit a přírodě napomoci, aby sklidil úrodu co největší, dělník se musí snažit, aby výsledek jeho práce překonal každé očekávání a povinností těch, kteří spravují vaše veřejné věci, zůstává, aby bez ohledu na pracovní a úřední hodiny vykonali všechno, aby práce rolníka a dělníka byla co nejvíce usnadněna. Odpočívat budeme teprve tehdy, až na frontách bude odtroubeno boji a až zvony v celé Evropě oznámí všem, že nastal konečně mír, mír vytoužený a zajištěný na dlouhá staletí.

Prozřetelnost, ke které jste se právě utíkali ve svých modlitbách, zajisté už rozhodla o našem osudu podle našich zásluh i hříchů. Ona také svěřila vedení věcí německého národa, národa našeho i věcí Evropy muži práce, muži činu i odříkání. Svěřila je Adolfu Hitlerovi, kterému jsme proto povinni poslušností a kterému zde upřímně za sebe i za vás provolávám zdar!"

V MORAVSKÉ OSTRAVĚ

VĚŘÍME V ROZUM ČESKÉHO ČLOVĚKA

Také Moravská Ostrava se shromáždila v pondělí 29. června odpoledne k velkému manifestačnímu projevu, který se konal na rozlehlém prostranství za Městským divadlem. Manifestaci, na kterou shlížel na jedné straně starý slezskoostravský zámek a na ostatních stranách koksovny, vysoké pece, haldy a těžní věže jam, bylo přítomno podle střízlivého odhadu přes 80 000 lidí. Před tribunou vyhrávala hornická hudba a stála tam čestná stráž horníků v krojích s kahanci v rukou. Prvním řečníkem byl horník *Karel Juříček,* jenž zdůraznil, že čeští dělníci vděčně vzpomínají všech sociálních činů zesnulého Zastupujícího říšského protektora, a konstatoval, že ničemové, kteří ve službách plutokraticko-židovské Anglie provedli hanebný atentát, připravili český národ a jeho pracující vrstvy o poctivého přítele.

Ministr EMANUEL MORAVEC, jenž svou řeč v Moravské Ostravě věnoval vítězství socialistické fronty v této válce, obrátil se nejdříve několika větami k „Ostravákům, mužům a ženám práce", a řekl:

„Verše Petra Bezruče a těžké oblaky kouře, to je Ostravsko, česká končina, kde práce je velmi těžkým údělem a kde je málo úsměvů a mnoho starostí. Když jsem byl nedávno v Plzni, stály přede mnou tisíce a tisíce pracujících, většinou kováci. Zde vím, že mám před sebou muže práce ještě těžší, horníky, kteří dnes za složitých poměrů válečných musí ještě více obětovat a ještě více přemýšlet.

Co bloudí za práce a ve volné chvíli vašimi hlavami, myslím, že dobře tuším. Každý máte snad děti a tu zkoumáte, zda všechno to vaše lopocení bude mít nějaký vliv na budoucnost vašich dětí a zda ta budoucnost bude lepší, než byla u vašich otců a než máte dnes vy, kterým osud přiřkl bojovat v této druhé světové válce na frontě práce hluboko pod zemí."

Ministr připomenul posluchačům, jak po prvé světové válce byl pracující člověk oklamán, jak stará bída jen vystřídala bídu novou,

25. U SV. ANTONÍNKA

26. U SV. ANTONÍNKA

27. U SV. ANTONÍNKA

28. U SV. ANTONÍNKA

LAND. u. UNIV. BIBLIOTHEK PRAG
ZEM. A UNIV. KNIHOVNA PRAHA

29. MORAVSKÁ OSTRAVA

30. MORAVSKÁ OSTRAVA

31. MORAVSKÁ OSTRAVA

32. MORAVSKÁ OSTRAVA

LAND. U. UNIV. BIBLIOTEKA POLSKA
ZEM. A UNIV. KNIHOVNA POLSKA

33. VÁCLAVSKÉ NÁMĚSTÍ V PRAZE

34. VÁCLAVSKÉ NÁMĚSTÍ V PRAZE

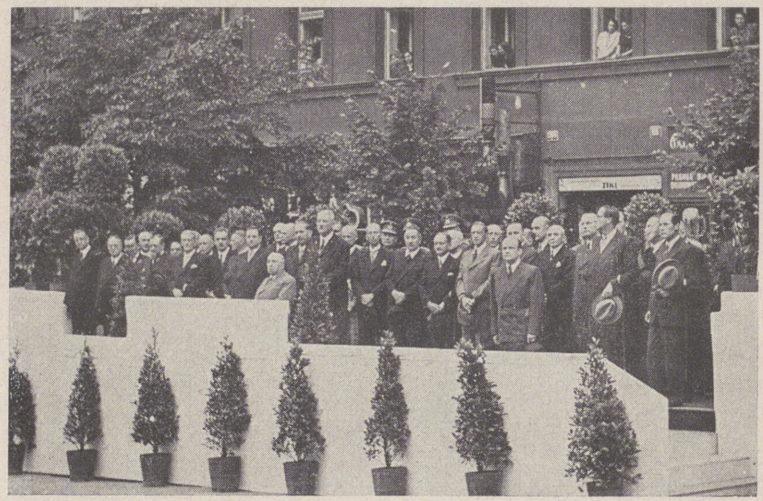

35. VÁCLAVSKÉ NÁMĚSTÍ V PRAZE

LAND. U. UNIV. BIBLIOTHEK PRAG
ZEM. A UNIV. KNIHOVNA PRAHA

36. VÁCLAVSKÉ NÁMĚSTÍ V PRAZE

37. VÁCLAVSKÉ NÁMĚSTÍ V PRAZE

která byla ještě citelnější, protože byla spojena s ponižující nezaměstnaností, a postavil proti věčným, nikdy nesplněným demokratickým slibům národněsocialistickou skutečnost. Ministr potom pokračoval:

„Byl bych rád, kdybyste si především uvědomili toto: Žid Marx, který napsal „Kapitál" a dal základ sociální demokracii a komunismu, byl učeným otupělým Židem, který nakonec nerozeznával pravou ruku od levé bez naučného slovníku. Socialismus, který hlásal, byl neživý proto, poněvadž Žid nemá cit pro národní duši. Adolf Hitler a Benito Mussolini, to byli dělníci, muži práce, a ne knižní židovští červotoči, kteří se práce, potu a mozolů vždy na hony štítili.

Ne mrtvá věda, nýbrž cit těmto mužům ukázal, jak se dá vyřešit socialismus opravdu k prospěchu dělníka. Myslíte, že by se Mussolini v Italii byl udržel přes patnáct let, kdyby byl pracujícímu lidu nic nepřinesl, kdyby byl Italii nic nedal? Totéž máte s Adolfem Hitlerem. Velkoněmecká říše je dnes v boji proti Anglii, Americe a sovětskému Rusku proto tak pevná, poněvadž ten poslední Němec dnes ví, že nebojuje pro Adolfa Hitlera, nýbrž pro jeho veliké socialistické ideje, které tento uskutečňoval a jejichž uskutečňování musil prozatím přerušit, poněvadž západní kapitalismus mu vnutil válku. Ono se dnes rádo zapomíná, že mezi prvou válkou světovou a tou druhou je podstatný rozdíl. V prvé vyhlásilo válku Francii Německo, ale v této Francie společně s Anglií vyhlásily válku Velkoněmecké říši."

Dále ministr řekl:

„Proč s vámi takto začínám hovořit? Poněvadž vím, jaká těžká omezení vám tato skoro už tříletá válka předpisuje. Jsou to především omezení vyživovací. Ale tu nejsme sami. Také ostatní národové tato omezení mají přisouzena a mezi nimi i národ německý. Při tom je právě v Německu přísně dbáno, aby tělesně těžce pracující dostali větší příděl, než pracující

hlavou a zaměstnaní lehčí prací. Tak tomu není ani v Anglii, ani tomu tak nebylo v prvé světové válce.

Nikdy ještě, co dějiny jsou dějinami, nepřiznávala se tak otevřeně a upřímně důležitost práce dělníka a sedláka, jako je tomu nyní. Tentokrát je však zaručeno, že plody vítězství bude sklízet také jednou dělník a sedlák. Toho zárukou je prvý dělník a prvý řadový voják Velkoněmecké říše Adolf Hitler. V tom není žádná nekritická láska, zde nařizuje výpočet. Má-li mír, který bude po této vítězné válce následovat, být trvalý a plodný, má-li upevnit na staletí Velkoněmeckou říši, musí tento mír nejprve něco dát pracujícím, kteří se oň především zasloužili."

V další části své řeči ministr se zabýval českým národním osudem a znovu důrazně apeloval na své posluchače, aby pomohli v boji proti nepřátelům Říše v českých krajích:

„Máte starost o osud českého národa, jste přece Češi a Češky. Zde vám musím říci zcela otevřeně, že ani já, ani pan státní president nemáme dosud ještě plné záruky naší budoucnosti. Všechno závisí od toho, zda nepřátele Říše se nám podaří v českých krajích vyhladit. Pouze národ klidný, pracující, přátelský Říši, bude mít na našem území zaručenou budoucnost. *Je otázkou, zda dílo zhouby, které zde Beneš začal, opravdu zničením vrahů a jejich pomahačů, kteří připravili o život pana SS-Obergruppenführera Heydricha, ukončí všechno naše soužení a zda ještě nějaký zloduch do osudu celého národa novým zločinem nezasáhne. Pak opravdu bychom byli beznadějní. To by byl den tragický a pro náš osud rozhodující.*

V případě, že zločinem v Praze-Libni byl svržen konec všech zásahů nepřítele do českých věcí a do české budoucnosti, pak bychom se mohli pustit s celou silou a upřímně k postavení toho, oč se dosud bývalá vláda Eliášova v Čechách a na

Moravě nestarala. Musíme se seznámit s německou národně-socialistickou revolucí, poněvadž ta přináší všem národům socialismus činu, a ne pouze líbivá slova."

Ministr Moravec v další části své řeči podrobně rozebral situaci na bojištích, ukázal na velké rozdíly mezi nynější a někdejší válkou světovou, a vyložil posluchačům, proč český národ si musí přáti vítězství Říše.

Z Anglie a z Moskvy různí lháři namlouvají jiným i sobě pro marnou útěchu, že prý i v této válce musí Anglie se svými spojenci vyhrát. Nepřátelská propaganda tvrdí, že čtyři pětiny obyvatel světa jdou proti jedné pětině, kterou představuje Velkoněmecká říše, Italie, Japonsko a jejich spojenci Rumunsko, Maďarsko, Finsko, Slovensko, Charvátsko a Bulharsko. Ve skutečnosti ze dvou miliard obyvatel zeměkoule jen ta menší polovina může dát Anglii a jejím spojencům vojáky. Indie stojí proti Anglii a jen tam je pětina všeho lidstva. Druhá pětina je v Evropě ovládána Německem a Italií a třetí pětina ve východní Asii, která je pod kontrolou veleříše japonské. Přímo zoufalé jsou podmínky, za kterých Anglie a její spojenci válčí na moři. Za prvé světové války proti válečnému loďstvu německému a několika jednotkám rakouským bylo pět mocných válečných loďstev: britské, americké, japonské, francouzské a italské. Německé ponorky měly velmi nevýhodné základny jen na německém pobřeží a v obsazené Belgii. Dnes v evropských vodách proti loďstvu britskému stojí spojené loďstvo německo-italské. Francouzské válečné loďstvo dva roky leží v přístavech a neválčí a sovětské válečné loďstvo je zničeno. Proti válečnému loďstvu Spojených států velmi obratně manévruje válečné loďstvo japonské, které mu zasazuje ránu za ranou. V prvé světové válce německé ponorky potopily Anglii a jejím spojencům 12 a půl milionu tun dopravního lodního prostoru. V této válce, která netrvá ještě ani tři roky, loďstvo, ponorky a letectvo Německa, Italie a Japonska potopily už více než 21 milionů tun nepřátelského lodního prostoru, tedy o 8 a půl milionu tun více než v prvé válce světové. Přes všechny sliby ani Anglie, ani Spojené státy nemají dost lodí, kterými by dopravily větší množství vojska jak do Australie proti Japonsku, tak do Egypta proti generálu polnímu maršálu Rommelovi, který porazil Angličany na hlavu v severní Africe a nyní stojí na hranicích Egypta s mnohem většími silami než v minulém roce.

Bezmocné je i sovětské Rusko. Na Ukrajině, kterou rudý maršál Timošenko marně se pokusil dobýt od Němců zpět, zraje pěkná prvá úroda, na kterou čeká hlavně německá východní armáda a kus Evropy, kde se potravin nedostává. Kdo prožil prvou světovou válku, pamatuje se dobře, že na konci třetího roku války byl různých potravinových lístků nadbytek, ale nic se za ně nedostalo. Dnes při omezeném kontrolovaném zásobování každý na své lístky dostane to, co je na nich vytištěno. V prvé světové válce Německo nebylo poraženo v poli. Ono se hlady a zradou zhroutilo ve svém vysíleném týlu. V této válce nemůže Anglie počítat v Evropě s hladem a se zradou jako se svými hlavními spojenci. Nejen ve Velkoněmecké říši, nýbrž i v ostatní Evropě, která je pod dohledem Německa a Italie, hospodaří zemědělství jinak než za prvé války světové. Tehdy také Německo obsadilo Ukrajinu, ale teprve ve čtvrtém roce války, a tak nemělo možnosti její sklizně využít. Tentokráte Ukrajina dostala se pod kontrolu Říše již koncem druhého roku války a s ní rozlehlé končiny západního sovětského Ruska, které měří daleko přes 1 milion čtverečních kilometrů. Také letos, jak se ukazuje, můžeme počítat u nás i v celé ostatní Evropě s dobrou úrodou.

Na počátku léta, řekl ministr, vidíme v budoucnu jen dobré. Tušíme blízkost velikého vítězství, které vysoko povznese Velkoněmeckou říši a s ní všechny ty, kteří k ní náležejí. Z neněmeckých národů je to pouze jediný, a to jsme my, Češi.

V závěru svého projevu ministr pravil:

„Za dva měsíce tomu budou tři roky, co jsem začal v českém rozhlase vám vykládat o válečných událostech, o žalostných perspektivách nepřátel Říše a o tom, jak se má český národ v této největší revoluci dějin chovat, aby nezašel jako marná oběť k porážce předurčené Anglie. Nemusím se za tu práci stydět. Události daly mi prozatím za pravdu.

Se stejně pevnou vírou hledím do budoucna, kde nejen Velkoněmeckou říši, naši širokou vlast, nýbrž také náš drahý český národ čeká jen dobré v nadějné budoucnosti. Jsem přesvědčen, že my ve vládě to děláme dobře a že jsme vás v této pohnuté době nezklamali. Věříme totiž v rozum českého člověka a proto se za něho bijeme, dokud nám dech a síly stačí.

Víme, že nás nezklame. Víme, že právě nyní pochopil pravé dějinné své poslání v rámci Velkoněmecké říše, které nyní bude celým svým úsilím pomáhat, aby co nejdříve zvítězila nad nepřítelem, který se ukázal znovu naším největším národním škůdcem. Pomáháte-li prací Velkoněmecké říši k vítězství, pomáháte také českému národu, zajišťujete jeho budoucnost a našim dětem ono štěstí míru a jistoty chleba, které naše generace nepoznala."

ROZHLASOVÝ PROJEV MINISTRA FINANCÍ DR. JOSEFA KALFUSE

Ministr financí dr. JOSEF KALFUS promluvil dne 1. července do českého rozhlasu, aby důrazně připomenul české veřejnosti, že Říše zaručuje nejen naši bezpečnost, ale také hospodářský prospěch.

Ministr upozornil, odvolávaje se na přečetné projevy různých korporací, podniků a institucí, že lidé hospodářství myslí a mluví vždy méně k citu a více k rozumu a podle toho i jednají. Právě v rozhořčených projevech proti hanebnému atentátu byly vedle výhod, jichž se dostalo právě hospodářství Protektorátu, důrazně vytčeny dvě skutečnosti. Prvou je klidný rozvoj našeho života, nezasaženého přímými účinky války, a z toho vyplývající hospodářská stabilita, stabilita měny a stabilita cen, která při nynější mzdové výši zaručuje slušnou existenci všem pracujícím. Druhou je nový sociální pořádek, který hledí k vzájemnému dobrému poměru osazenstva podniků, k jejich vedení, ke spravedlivému rozdělení produktů národní práce a ke zvýšení sociální úrovně širokých vrstev pracujících.

Ve stejně kladném smyslu lze mluviti i o výsledcích této práce v oboru finančním; že i zde pracuje naše hospodářství ku prospěchu svému vlastnímu, je patrno z toho, že úkoly veřejné péče vyrůstají měrou značnou. Byly to v poslední době jednak nutnosti přizpůsobiti finanční hospodářství Protektorátu zúženým poměrům, požadavky vyplývající z úkolů řízeného hospodářství, podpory početným rodinám, úpravy platů, mezd a pensí, nadlepšení sociálního a pensijního pojištění a mnohé jiné. Nebylo by bývalo možno dostáti po stránce materiální všem těmto úkolům bez porušení zásad rozpočtového hospodaření, nebýti podstatně zvýšených příjmů jednak z veřejných

podniků, kde jsou to neobyčejně vypjaté výkony českomoravských drah a příznivé výsledky jejich hospodaření finančního. Také stoupající finanční výsledky Tabákové režie jsou cenným přínosem protektorátní pokladny, zvláště však jsou to hlavně výnosy daňové; výnos daní přímých stoupl proti roku 1937 trojnásobně, způsobiv tím zároveň podstatný přesun ke zdanění přímému od zdanění spotřebních hospodářství.

Tento finanční pořádek byl také jedním z předpokladů a příčin úspěšného včlenění hospodářství Protektorátu do hospodářství velkého prostoru Říše. Naše hospodářství samo ve všech svých úsecích je si vědomo, že úspěšná jeho spolupráce s hospodářstvím Říše je přímo podmínkou jeho existence a proto všichni jeho vedoucí činitelé bez rozdílu přičiňují se již v zájmu vlastní soutěživosti o výkony kvalitativně nejlepší a kvantitativně co nejvyšší.

V závěru ministr dr. Kalfus řekl:

„Zde není místa pro rušitele práce, neboť všichni jsou si rozumně vědomi toho, že žádný národ, tím méně velká mocnost jako je Říše, netrpěla by ve své svrchované sféře rozvrat, zejména v době, kdy sama vede gigantický boj o nový světový řád. Odmítáme co nejostřeji Beneše a jeho zločineckou kliku.

V souhlase se všemi činiteli hospodářskými připomínám vám, občané, proto znovu co nejdůrazněji slova pana státního presidenta i vlády: Nevěřte našeptavačům, pracujte klidně, loyálně a pilně, jsouce si vědomi, že tak činíte nejen ke zdaru Říše, ale i ku prospěchu vlastního národa."

PŘEDSTAVITELÉ ČESKÉ SAMOSPRÁVY OBNOVUJÍ SLIB POSLUŠNOSTI A VĚRNOSTI

V pátek dne 3. července ve velkém sále pražské „Lucerny" konal se odpoledne o 16. hodině velký projev starostů všech českých měst a obcí, vládních komisařů a předsedů správních komisí, aby se na výzvu ministerstva vnitra a Českého zemského ústředí obcí, měst a okresů připojili k velikým projevům národního rozhořčení a obnovili slib věrnosti Velkoněmecké říši a protektorátní vládě. Zahajovací projev pronesl primátor dr. *Říha*, který uvítal shromáždění

jménem hlavního města Prahy a připomněl, že málokdy v dějinách této země se uskutečnil projev, manifestující tak důrazně jednotu smýšlení. Představitelé české samosprávy se sešli, aby odsoudili zločin, spáchaný, bohužel, na naší půdě, zločin, který otřásl důvěrou Říše k nám. Je na nás všech, pokračoval primátor dr. Říha, abychom podali důkaz, že národ ve své převeliké většině odsuzuje pachatele hanebného a zbabělého útoku i jeho původce a že se jich odříká. Dnešní projev české samosprávy je obnovením slibu poslušnosti a věrnosti Vůdci a Velkoněmecké říši, poslušnosti státnímu presidentovi a zákonné vládě. Představitelé samosprávy se musí přičinit, aby obyvatelstvo obcí jim svěřených tento slib také plnilo.

Po tomto projevu, přijatém s velkou pochvalou a hlučným souhlasem, ujal se slova ministr vnitra RICHARD BIENERT, který úvodem řekl:

„Po prvé v dějinách české územní samosprávy svolal jsem vás, starostové, vládní komisaři a předsedové správních komisí obcí a měst jako představitele první složky naší veřejné správy, abyste manifestovali svoji věrnost k povinnostem, jež vám byly dnešní dobou uloženy a vyslechli přání a pokyny, které s vámi chci jako váš ministr vnitra sděliti. Uvědomuji si, že vaše účast na této akci je vlastně historickým shromážděním prvních občanů země a nositelů samosprávné myšlenky; moje osobní radost nad touto skutečností je však zkalena vzpomínkou na události minulých dnů, které jsou bezprostřední příčinou vaší přítomnosti na této manifestaci a které zůstanou ještě dlouho otevřenou ranou v našem národním svědomí. Budeme se k nim vraceti ještě dlouho ve svých myšlenkách a práci — nejméně tak dlouho, pokud z českého života nezmizí poslední příznak zrady a věrolomnosti vůči Říši a představitelům její moci a pořádku v tomto prostoru."

Ministr potom konstatoval, že za nejčernější starosti, které nám působí osud národa, můžeme děkovati jen těm nerozumným lidem, kteří nedovedou pochopit reální skutečnosti a kteří do nedávna žili v zajetí staré liberalistické ideologie a pokládali zřízení Protekto-

rátu a soužití Čechů s Němci za pouhé provisorium. Tito „bývalí lidé" se domnívají, že nynější pevné skutečnosti se jednoho dne rozplynou jako sen a oni se octnou — jako v pohádce — uprostřed starých časů a ve starém prostředí, které vyhovovalo jejich maloměšťáckému chápání života.

Po událostech posledních dní lze však klidně prohlásiti, *že vyloučení pana Beneše z národa, jakož i úsilí vlády zbaviti naše země zločinců a jejich pomahačů, bylo zdrcující většinou českého lidu přijato s povděkem a zadostiučiněním.*

V další části své řeči se ministr Bienert obrátil na přítomné s prosbou, aby se tázali, každý jednotlivě i jako celek, svého srdce a rozumu:

„Pro koho šel náš státní president dr. Hácha do Berlinu hledat u Vůdce záštitu a ochranu? Stát a republika už tehdy prakticky neexistovaly. Politické strany zmizely a všechno, co viditelně připomínalo staré zřízení, stálo před zhroucením a ztrácelo své existenční oprávnění. *Jediné, co zůstalo naživu a co chtělo žít i nadále, byl národ a jeho rodné země, jeho pokojné obce a kvetoucí města, jeho práce, jazyk a kultura.* Tyto velké a nepomíjející hodnoty musily být zachráněny, když všechno ostatní už leželo v troskách *a pro jejich záchranu bylo třeba obětovati duševní a tělesné pohodlí každého jedince, ponechat minulost jejímu osudu a starat se především o to, aby byly splněny úkoly, jež národu vznikly z nových poměrů."*

Ministr dále poukázal na to, že vědecké a národní korporace, odborové organisace a stavovské spolky a hospodářské instituce a ústavy měly právě v uplynulých dnech příležitost ujasnit si znovu množství i obsah svých úkolů, zvážit vykonanou práci a slavnostně ujistit sebe i ostatní veřejnost, *že v zájmu svém i v zájmu národa učiní všechno, aby náš poměr k Velkoněmecké říši se dostal opět na schůdnou cestu vzájemné důvěry a respektu.* Také územní samospráva a její představitelé, starostové, vládní komisaři a předsedové správních komisí mají řadu nových úkolů, které je třeba splniti v rámci jejich přímé i přenesené působnosti. Zmíniv se o tom, že sám dlouhá léta v samosprávě pracoval a že dnes jako ministr vnitra

je si dobře vědom, jaké úkoly ukládá nynější mimořádná doba českým obcím a městům, řečník pokračoval:

„Ale přede všemi úkoly, starými i novými, a přede všemi povinnostmi, ať vyplynuly z vlastní existence samosprávy nebo z mimořádných poměrů, máte vy všichni, starostové obcí, vládní komisaři a předsedové správních komisí jeden úkol a jednu povinnost: *chránit českou vesnici a české město před každým nebezpečím, jež by mohlo přivoditi jejich zkázu a zničení a učinit všechna opatření, aby obce, svěřené vaší správě a péči, nestihl osud Lidic a Ležáků.*

Ve výkonu své funkce jako představení obcí neznáte jiného politického programu a cíle, nežli dobro své obce a její prospěch. Může se ovšem státi, že mezi příslušníky vašich samosprávných svazků se najdou lidé, kteří budou míti názor jiný, opačný; v pamětech snad každé obce lze najíti zmínku o tom, jak její občané pracovali nebo zamýšleli pracovati — třebas nevědomky — k jejímu a tím i svému neprospěchu, ale jak často stačila sousedská domluva nebo i ráznější zásah představeného obce, aby nebezpečí bylo zažehnáno. *Jediný rozvážný starosta má pro blaho obce větší cenu nežli všechny politické sliby, importované k nám z Londýna či z Moskvy;* národ nemůže existovati jako pouhý předmět politické fantasie několika dobrodruhů, nýbrž žije skutečnou denní a tvrdou prací svých vesnic a měst.

Vzpomeňte si, že to byla právě obecní samospráva, která už v dřívějších dobách se instinktivně bránila úplnému zpolitisování svých zájmů; četné obce odmítaly stranický volební boj a podávaly jednotné kandidátní listiny, anebo se i nepřátelské politické strany v obci spojovaly, šlo-li o to, aby k vedení obecních záležitostí se dostali muži odpovědní, zkušení a požívající důvěru a vážnost většiny obyvatelstva.

Dnes, vážení pánové, dnes nejste vázáni žádnými stranickými zájmy a programy, dnes vás nikdo nenapadá v tisku za

to, že jste jako představení obcí správně zapomněli na svou politickou příslušnost a pomohli spravedlivé věci svého odpůrce. Dnes máte jen jediný zájem: *obec,* a jediný program: *její prospěch.*"

Ministr Bienert ukázal i na velké výhody českého začlenění do Velkoněmecké říše. *Čechy a Morava, které přece leží na nejživější křižovatce evropského dění, zůstaly ušetřeny přímých následků největší války v historii lidstva.* Kdyby nebylo přirozených a zcela nezbytných omezení, jež s sebou každá válka automaticky přináší, ani bychom snad nevěděli, že se válčí.

„Byl-li však český osud v březnu 1939 určen Vůdcem a naším státním presidentem, nesmí se český národ věčně spoléhati na velkomyslnost a prozíravost obou těchto mužů, nýbrž *jako celek musí skutky dokázati, že je schopen o své existenci a budoucnosti rozhodovati sám a že má tedy právo zaujímati mezi evropskými národy čestné místo.* Mezinárodní život není divadlo, kde stačí prokázati se třebas darovanou vstupenkou, aby nás vlídná biletářka posadila do pohodlné lóže, odkud můžeme klidně přihlížeti k velkým světovým proměnám, nýbrž je *tvrdou soutěží zdatnosti každého národa a nepodplatitelným soudcem i trestajícím orgánem každé pasivity a neschopnosti.* Bylo by přímo hanbou pro český národ, kdyby se snažil získati určité místo na slunci škemráním u mocných sousedů, může-li si daleko lepšího postavení v Evropě dobýti ukázněnou prací a plněním svých povinností."

Ministr Bienert se obrátil k zástupcům české samosprávy s touto výzvou:

„Tlumočte, prosím, všemu občanstvu mé ujištění, že *v tomto snažení je Velkoněmecká říše ochotna český národ ze všech sil podporovati, stejně však je pevně odhodlána tvrdě ztrestat každou zradu a věrolomnost vůči ní spáchanou.* Měli jsme možnost mluviti s nejvyššími představiteli Říše a mohu vás ujistiti, že český národ v Říši a mezi Němci nepřátel nemá;

byli jsme v Berlinu v době, kdy německý národ mohl býti právem roztrpčen a rozhněván nad zbabělým útokem na ϟϟ-Obergruppenführera generála Reinharda Heydricha, ale přesto jsme nepozorovali u nikoho ani stín mstivosti a touhy po odvetě. Naopak byla českému národu znovu nabídnuta spolupráce a mír, ale současně se představitelé Říše netajili svým rozhodnutím *neúprosně a tvrdě ztrestati každou zradu.*"

„*Je proto nezbytně třeba,*" pokračoval ministr, „*aby celý veřejný aparát, mající svůj základ ve vás a ve všech zaměstnancích obecní správy a končící v centrálních úřadech a v osobách jednotlivých ministrů, byl do nejposlednějšího místečka naplněn duchem věrnosti k Říši, ke svým úkolům a řízen myšlenkou spolupráce na zabezpečení budoucnosti národa. Nikdo neví tak dobře, co je třeba dělati, jako vláda, a proto je bezpodmínečně nutné jejích příkazů poslouchati, neprodleně a do všech důsledků.*"

Leží v zákonitosti dějin, že společenské řády se časem opotřebují, zestárnou a lidstvo hledá řády nové. V dřívějších dobách bývalo toto hledání provázeno těžkými sociálními a hospodářskými katastrofami a vylidněním rozsáhlých území. Také dnes žijeme uprostřed takové doby, jenže dnes nejde o pouhé hledání nového systému, nýbrž o konkretní budování řádu už nalezeného a vybojovaného, a od českých lidí je pouze žádáno, aby se v klidu a kázni věnovali své práci a po případě obětovali trochu svého osobního pohodlí vyššímu zájmu. *Není dobrým Čechem, kdo se této národní povinnosti vyhýbá a je třeba s ním podle toho jednati.*

Ministr Bienert dále řekl:

„Nazval jsem toto shromáždění historickým nejen proto, že nemá obdoby v dějinách české územní samosprávy a že k podobné akci nedošlo ani v bývalém Rakousku ani v demokratické republice, nýbrž také z té příčiny, že je posledním člán-

kem v řetězu apelů a projevů, konaných v této mimořádně významné době v celém Protektorátu, a jejichž smyslem bylo — mimo jiné — vyburcovati ony jedince a vrstvy národa, kteří se ještě neprobrali ze svých snů ke střízlivé skutečnosti. Svou dnešní manifestací korunujete přísahy všech národních složek a jménem svých obcí podepisujete jejich platnost. Od okamžiku, kdy se rozejdete do svých domovů, nastává pro vás těžká a odpovědná práce. Znáte své povinnosti, které jste převzali současně s vedením svých obcí, a uvědomujete si závažnost svého slibu, daného protektorátním úřadům, i životní důležitost závazku, jímž jste slíbili věrnost a poslušnost Vůdci Velkoněmecké říše, Adolfu Hitlerovi, zavázali se pracovati k prospěchu našich zemí — a tím také Říše — a k zachovávání nařízení státního presidenta dr. Háchy a k svědomitému plnění svých úředních povinností. *Mezi ně patří také udržení klidu a pořádku ve vašich obcích a bezohledný boj proti všem živlům, které jakýmkoliv způsobem tento přirozený předpoklad klidného života v obci ohrožují.*"

Tuto energickou výzvu ministr doprovodil ještě těmito slovy:

„*Žijeme v době velkého budování; uvědomte si, že každá hodina, kterou prožijeme v pasivitě, ať už politické nebo sociální, hospodářské či kulturní, je naše národní minus.* Naše obce jsou základem národní pospolitosti, a vy, představení obcí, jste jejími strážci. Selhání smyslu pro pospolitost se rovná zradě na povinnostech a má za následek tvrdý zásah všude, kde se porucha objevila. To vám neříkám jen jako ministr vnitra, jehož prvním úkolem je dbáti o udržení veřejného klidu a pořádku, nýbrž také jako váš dávný spolupracovník v řízení samosprávy a jako člověk, který samosprávné myšlence věnoval značnou část svého života. Proto také vím, že láska k obci, a z ní vyplývající pocity povinnosti vůči vlasti a národu, se nedají nadekretovati, nýbrž jsou v nás

jako nedílná součást myšlení a životního úkolu každého veřejného pracovníka."

V závěru svého projevu ministr Richard Bienert řekl:

„A vy, představení českých měst a obcí, *slibujete před tváří národa a celého světa, že nezradíte důvěru svých spoluobčanů, že své obce nevydáte zničení a zkáze,* a naopak budete usilovati o jejich rozkvět a prospěch. Slibujete, že budete věrnými a spolehlivými pomocníky vlády Protektorátu v její odpovědné práci, *že půjdete neochvějně cestou, kterou vám ukázal náš státní president dr. Hácha* a v aktivní spolupráci s Říší a jejími orgány dokážete pevnou vůli bojovati s ní za lepší budoucnost Evropy.

Zdar Vůdci, zdar našemu státnímu presidentu a zdar naší české samosprávě a celé vlasti!"

SLIB NÁRODA U POMNÍKU SV. VÁCLAVA V PRAZE

V pátek dne 3. července Praha prožila nezapomenutelný a historicky památný večer. Toho dne konala se velkolepá manifestace na Václavském náměstí, která právem byla nazvána slibem národa u pomníku sv. Václava. Dávno před osmnáctou hodinou proudily na Václavské náměstí nesčíslné davy. Mnoho hromadných průvodů přišlo s hudbou. Manifestace na Václavském náměstí se účastnilo 200 000 osob, ale mnoho účastníků se na toto obrovské prostranství nedostalo a zaplnilo i všechny přilehlé ulice. U pomníku sv. Václava po jedné straně stáli v imposantním šiku starostové všech českých obcí, kteří na manifestační projev se odebrali přímo ze svého vlastního projevu v „Lucerně", po levé straně stál oddíl vládního vojska, oddíl rotmistrů a důstojníků. Také musejní rampa byla zaplněna a lidé přihlíželi nejen z oken a balkonů po celém Václavském náměstí, nýbrž na mnoha místech i se střech.

Před devatenáctou hodinou dostavili se na manifestaci předseda vlády dr. Krejčí, náměstek předsedy vlády ministr vnitra Bienert,

ministr školství a ministr lidové osvěty Moravec, ministr financí dr. Kalfus, ministr dopravy a techniky dr. Kamenický a ministr zemědělství a lesnictví Adolf Hrubý a zaujali místa na první čestné tribuně. Krátce před 19. hodinou přijel na Václavské náměstí státní president dr. Emil Hácha, provázený členy své kanceláře. Uvítaly jej fanfáry ze Smetanovy „Libuše". Členové vlády a ostatní čestní hosté na tribuně pozdravili státního presidenta zdviženými pažemi a pan president pozdrav stejným způsobem opětoval. Mezi ostatními čestnými hosty na obou tribunách byli zástupcové nejvyšších protektorátních úřadů, guvernér Národní banky dr. Dvořák, generální inspektor vládního vojska generál Eminger s jinými generály, pražský primátor dr. Říha, dále četní jiní oficiální činitelé veřejného života a zástupci českého tisku.

Přesně o 19. hodině zazněla do pozorného ticha Václavského náměstí hlasatelova slova, že manifestaci českého lidu zahájí předseda vlády dr. JAROSLAV KREJČÍ. Předseda vlády, uvítán potleskem, promluvil takto:

„Pane státní presidente!

Jménem vlády a všeho českého lidu děkuji vám, že jste se dostavil sem mezi nás a tím zdůraznil znovu svou jednotu s vládou a s celým českým národem. Myslím, že mluvím ze srdce všech Čechů dobré vůle, když vám, pane státní presidente, zde poděkuji za vaši starostlivou a neúnavnou práci, kterou věnujete naší drahé domovině a jejímu lidu. Děkujeme vám za vaše jasná slova, kterými jste jako náš jediný zákonný president, českým národem zvolený a jako náš jediný representant příkře odsoudil činnost zrádné emigrace a jejího náčelníka Beneše, který se snaží marně přivodit zkázu národa.

Spoluobčané! Vláda Čech a Moravy svolala vás na Václavské náměstí, aby vám složila účty ze své práce v posledních pěti týdnech, z práce na záchranu českého národa. Stojíme před vámi přesvědčeni, že jsme podle svého českého svědomí udělali všechno, co bylo v mezích našich sil. Svolali jsme vás sem také proto, abychom poděkovali všem rozumným a

upřímným Čechům, kteří svého státního presidenta a svou vládu v těchto těžkých chvílích podporovali. Dnes mohu už prohlásit, že našemu národu jsou dány nové možnosti, aby svou budoucnost zajistil. To neznamená ovšem, že máme složit ruce v klín a oddat se nějakým líným ilusím. Před námi je veliká odpovědná práce, kterou jsme dlužni Říši a našemu Vůdci Adolfu Hitlerovi.

Zplnomocněn panem státním presidentem a v souhlase s celou vaší vládou znovu zde slavnostně prohlašuji jménem celého českého národa, že žádný poctivý Čech nemůže a také nesmí v budoucnu dopřát toho nejmenšího sluchu nepřátelům Říše, nejméně však úhlavnímu nepříteli českého národa, zaprodanci Benešovi. Celý svět má slyšet, že se jednotně známe k Velkoněmecké říši a že svorně zatracujeme její nepřátele. Ti pak, kdo z Čechů by dokonce se opovážili nepříteli Říše a nepříteli českého národa sloužit, přestanou být našimi bratry, jejich osud je nám lhostejný a jejich trest bude plně zasloužený, jako byly tresty, které stihly dosavadní zrádce národa a žoldáky nepřátel Říše. Věřím, že těžká zkouška, kterou jsme nyní prodělali, ukázala nám všem, jak je nutná národní svornost a jakou silou je, stojí-li vláda za národem a národ za vládou, jménem které vám nyní učiní výklad ministr školství a ministr lidové osvěty, kterého žádám, aby se ujal slova."

Ministr EMANUEL MORAVEC při vstupu na tribunu byl shromážděnými davy bouřlivě pozdraven a pronesl tuto řeč, strhávaje svými pohotovými argumenty a skvělým přednesem desetitisícové šiky posluchačů k častým projevům souhlasu:

„Pane státní presidente, národe český, Pražané!

Před malou chvílí zvony hodin oznámily nám hodinu devatenáctou, hodinu významnou. Jak víte, země Čechy a Morava vrátily se právě zpět k svému starému klidnému životu, jejž vyplňuje práce. Pan Zastupující říšský protektor zrušil touto hodinou výjimečný stav, který byl vyhlášen zde u nás

27. května. Vím, co každý z vás v těchto okamžicích cítí a musím se přiznat, že také sám nemohu se ubránit pohnutí. Byly to černé dny a ještě černější týdny, měsíc úzkosti. Po pět týdnů nebylo jasno, co čeká český národ a jak se utváří jeho budoucnost.

Naše práce nebyla snadná. Na jedné straně nepřítel Říše, kterému je každá podlost dobrá, aby dosáhl svého cíle, nepřítel, který používá národních zrádců, naprosto bezcitných k osudu českého národa, nepřítel, který dobře ví, co jej čeká a který se proto za nic nestydí, stejně jako jeho pomahači. A na druhé straně my, vaše vláda, v čele s panem státním presidentem, kteří tvrdíme, že známe svůj národ a kterým zůstala jen krátká lhůta k tomu, aby opravdu dokázali, že Čech dbá svého slova, že Čech se jednou provždy rozešel s britskými, sovětskými a americkými lháři, a že Čech zde u nás uprostřed této druhé světové války nemá nic společného s emigranty, kteří v Londýně si hrají na českou vládu jen proto, aby si zasloužili svých třicet stříbrných za to, že národ prodali.

V uplynulých dnech jsem několikrát opakoval, že spoléhám na střízlivý rozum českého člověka, českého pracujícího, který byl vždy záchranou národa v dobách, kdy urození a učení páni zajeli s českou fůrou do příkopu. Dále jsem tvrdil, že mám jednoho mocného spojence, který přijde na pomoc českému rozumu v jeho boji s nepřátelským podvodem. A tímto spojencem, jak jsem pevně věřil, budou nové, znamenité úspěchy naší skvělé německé branné moci. Dnes mohu říci, že ani malý český člověk, ani naše branná moc mne nezklamali. Marně se pokoušejí londýnští zaprodanci vykládat, že český národ je ochoten obětovat svou krev za zájmy Anglie, jejích spojenců a světového Židovstva.

Výjimečný stav byl zrušen v okamžiku, kdy byla odklizena poslední větší skupina záškodníků, kteří tu v naší domovině s nepřítelem byli ve spojení a kteří jeho agenty vzduchem

k nám poslané podporovali. Před několika dny londýnští zrádci otevřeně doznali, proč potřebují, aby český lid se pokoušel zde u nás o nějaké hlouposti, proč potřebují, aby zde tekla krev. Londýnský Jidáš řekl dne 25. června doslovně: „Jedině vaše chování, nepřátelské k Říši, nám tu v Londýně umožňuje, abychom mohli vystupovat jako orgán bojujícího národa a abychom na mezinárodním foru získali příznivé podmínky pro český národ ve chvíli vítězství." Uvažujte trochu o této troufalosti. Z Londýna zřetelně českému národu se totiž hrozí, že když Beneše a jeho pochopy nebude poslouchat, že nedostane samostatnost i v případě, kdyby Anglie vyhrála. Prostě, nebude-li Čech pro Anglii umírat, Anglie s ním nebude počítat. Ale co nejvíce leží na srdci londýnským zrádcům, je, že od okamžiku, kdy Anglie přestane počítat s českým národem jako se svým spojencem, tito páni zkrachovaní čeští politikové, kteří od nás do Anglie utíkali, přijdou v Londýně o své vladařské příjmy, a že páni „ministři", „státní sekretáři" i se svým skvělým „panem presidentem" dostanou od Churchilla kopanec.

Ztrácet slova a debatovat s touto společností, která natropila v posledních pěti týdnech v českých řadách takovou zkázu a která nás ze zahraničí čtyři roky sužuje, je ovšem marné, v nich se neozve žádné svědomí, oni nepřestanou. Proto je třeba říci pár upřímných slov jejich chlebodárci, který dobře váží své peníze, než je za špinavou práci vydá.

Pane Churchille, jménem vlády Protektorátu Čech a Moravy vás žádám, nařiďte některému ze svých podřízených, aby prohlédl sbírku not, pamětních spisů a politických posudků i situačních zpráv, které vám v posledních třech letech předložili Beneš a spol. Myslím, že zde dojdete k zajímavým závěrům, porovnáte-li to, co oni vám tvrdili, s tím, co se opravdu stalo. Nemusil byste ostatně jít ani tak daleko, postačí, když váš pověřenec prozkoumá „sociologická" a „vědecko-politická" pojednání Benešova podniku z posledních několika měsíců. Be-

neš vám přec slíbil, že letos v květnu, nejpozději v červnu, vám předvede ve střední Evropě znamenité české povstání, které otřese Velkoněmeckou říší. Vy jste dal souhlas k tomu, aby britská letadla dopravila jeho agenty na naše území, kde se povedla těmto zločincům a žhářům pouze jediná vražda politická, která prozatím stála český národ mnoho set životů.

Uvažujte trochu, pane Churchille, o tom, co vám Beneš vykládá a o tom, co skutečně zde u nás je. Kdyby v naší zemi byla opravdu revoluce na spadnutí, nemohla by se, pane Churchille, vláda Čech a Moravy přece před českými zástupy objevit. Kdyby bylo pravdou, pane Churchille, že český národ jde za Benešem a že president Hácha a jeho vláda jsou pouze německými agenty, které chrání německá státní policie, jak by se, prosím vás, tento president a tato vláda mohli odvážit postavit před desetitisícové davy a jak my zde právě na Václavském náměstí vidíme, před více než statisíce českých lidí, aniž by je tyto zástupy neroztrhaly na kusy?

Projel jsem, pane Churchille, Čechy a Moravu od západu k východu, od Plzně až do Ostravy, od Hradecka až po Moravské Slovácko, kolem půl milionu Čechů a Češek stálo přede mnou, ale nikde jsem se nesetkal s nepřátelstvím. Viděl jsem pouze lid, plný obav, poněvadž tento lid dobře ví, že několik set uličníků a bláznů v jeho řadách ukládá právě nyní o národní existenci. Tento lid byl ve starostech, zda se podaří Říši a vládě Čech a Moravy opravdu tuto škodnou v našich řadách dopadnout a po zásluze ztrestat. V Brně jsem se obrátil k českému lidu s prosbou, aby vydal zločince a k zločincům samým, aby se přihlásili a pomohli vrahy pana Zastupujícího říšského protektora zneškodnit, mají-li jen trochu citu s českým národem, jehož budoucnost byla ve hře. Tato výzva setkala se s účinkem. Londýn si může vykládat, co chce, a může tvrdit, že vrazi pana Zastupujícího říšského protektora dopadeni nebyli, může si vymýšlet ty nejnemožnější báchorky. Jisté je, že

atentátníci byli zastřeleni a že pomahači Beneše byli na našem území odměněni po zásluze.

Pane Churchille, také Beneš potvrdil pravidlo, které jste v této válce uplatnil při volbě svých spolupracovníků. Také Beneš, kterého jste povýšil na presidenta neexistujícího státu, dobře se řadí k vašim poraženým generálům. Zatím co vaši lidé selhali v Evropě, v Africe a v Asii, Beneš vás zklamal na celé čáře na vnitřní frontě. Pátá kolona, kterou, jak tvrdil, měl vybudovánu na našem území, tato pátá kolona, jako vše, co dosud Beneš dělal, existovala ve skutečnosti pouze v jeho hlášeních. Zrušení výjimečného stavu v Čechách a na Moravě, o kterém jste se zajisté dnes s překvapením dověděl, ukazuje, jak Beneš si vás dovolil neuctivě vodit za nos.

Víme také, pane Churchille, proč Židáčkové z Londýna v české řeči tvrdí, že vrazi pana Zastupujícího říšského protektora nebyli dopadeni a že u nás jde většinou o popravy zcela nevinných lidí. On totiž pan Beneš má v Anglii připravenu ještě garnituru dalších padákových agentů a byl by velmi nerad, kdyby těmto chlapcům přešla chuť do našich končin se vypravit a kdyby je napadlo to, co už několik z Benešových padákových agentů udělalo, aby se totiž přihlásili u protektorátních úřadů, které společně s úřady říšskými takovýmto ubohým dobrodruhům, často jen svedeným a přelhaným, zaručují až na další beztrestnost.

Jidáši z Londýna tvrdí, že žádný český člověk neučinil hlášení, která vedla k dopadení vrahů a jejich pomahačů. Ale v samém Londýně vědí velmi dobře, poněvadž seznamy osob, které k nám poslali, zajisté si tam uschovali, že celý jejich plán a síť agentů, na které byl budován, tyto dny se zhroutil. V Londýně vědí dobře, které tajné vysilačky zde u nás se odmlčely prostě proto, poněvadž jejich obsluha byla zneškodněna. My zde víme také přesně, v čí hlavě se zrodil plán atentátu proti nepohodlným říšským i protektorátním činitelům.

Pamatujeme se, kdo osnoval ještě za republiky atentát na jednoho balkánského státníka, který byl Benešovi asi tak nepohodlný, jako je dnes ve Francii Churchillovi nepohodlný Laval. Je starou politickou pathologií, že tam, kde v diplomatickém zápasu se nevystačí s duchem, pomáhá si ješitný trpaslík zločinem, vraždou. I tato historie se bude psát a bude to historie českých politických odpadků, které železný smeták národněsocialistické revoluce uklidil z Evropy až na to anglické smetiště.

Z Londýna si mohou pokřikovat, jak chtějí. Poraženi byli zde u nás, porážku stržili v Africe, rozbiti byli v Sevastopolu, a tvrdí-li, že tento rok je posledním rokem války, nebudeme je z toho vyvádět. Pak to bude tedy rok, kdy opět se budou někde balit kufry, kdy se zas bude utíkat od mikrofonů a kdy se zas v samém spěchu zapomene na místě celý kompromitující archiv. Ano, letos se mnohé ještě stane, z čeho nás zde ve vlasti ovšem hlava bolet nebude, ale co připraví Benešovi i jeho smečce nejednu hodinu studeného potu. Nic jim nepomůže stálé hrození, že ten, kdo jde s Velkoněmeckou říší, bude potrestán, a stále opakované prosby, aby se pořizovaly seznamy Čechů, kteří pana Beneše neuznávají. Tyto seznamy vyžádaly by si ovšem dnes značnou spoustu papíru. Lépe bude, když on sám si povede seznam svých lidí, kterých je dnes mnohem méně, než jak si namlouvá.

Podíváme-li se zpět na uplynulý měsíc, členové vlády Čech a Moravy hovořili sami nejméně k jednomu milionu vzrostlých Čechů. Nesčetné korporace, odborové organisace, spolky, osazenstva a instituce svolaly několik set apelů, kterých se účastnilo daleko přes půl milionu lidí. Můžeme klidně říci, že přímo, tváří v tvář, od úst k ústům a od srdce k srdci polovina občanů Protektorátu Čechy a Morava měla příležitost vyslechnout své odpovědné činitele a rozhodnout se, jak v budoucnu zařídí svou práci, jaké stanovisko zaujme k dějům, kterých

jsme svědky. Tisíce a tisíce dopisů souhlasu, hromadných podpisů na prohlášeních, které došly panu státnímu presidentovi a členům vlády, svědčí o tom, že přelom v českém lidu nastal, že mnoho netečností končilo zdravým procitnutím a že nikdy Beneš se svými ztracenými společníky nebyl tak vzdálen duši celého českého národa, jako je tomu nyní na počátku druhé poloviny roku 1942.

Ale jediný přelom a zdravé představy nám do budoucna nestačí. Obnovuje-li se dnes opět normální život v Čechách a na Moravě, znamená to pro český národ řadu závazků, jež přejímá tentokráte národ sám k sobě. O závazcích k Říši nahovořili jsme se v tomto měsíci dost a dost, a je proto těžké, aby se ještě někdo našel, kdo při dobré vůli pochopit nemůže. Hrozná porážka Britů v severní Africe a tím také na celém Středomoří ukazuje, kde je notorická slabost a kde prostě od řečí nedojde už nikdy ke skutkům. Není to nic zvláštního, že v okamžiku, kdy nepřítel nasadil všechny své skryté zálohy, od kterých si Beneš sliboval zázraky, sjela jako blesk na jeho chlebodárce Churchilla katastrofa středomořská. Je to už stará věc, že vždy to, co Beneš mínil, dobrý osud změnil. A naší povinností nyní je tuto změnu dobře zajistit a zde u nás opět vykročit dopředu. Říšské úřady se spravily se zrádci Říše a my se zrádci národa. Má-li však náš lid opravdu kulturně obsadit ony posice, které mu po právu jeho nevšedního nadání přísluší, nestačí pouze, aby se zbavil zrádců, musí také vyklidit ze svých řad všechno, v čem zastydla přemožená minulost. Z českého kulturního a osvětového života musí pryč všichni lidé, kteří se kdysi živili politikou, ať už to byli aktivní nebo pasivní političtí profesionálové. Stále ještě narážíme ve veřejném životě na osobnosti, o nichž je nám známo, že národněsocialistická revoluce a řád, který ona buduje, učinily tlustý škrt přes jejich blahobytné životní plány. Tito lidé navenek poslouchají, podřizují se, ale běda tomu, kdo jim věří a spolehne se na ně

v kritické chvíli. Každý z těchto činitelů starého pořádku, který dodnes nezaujal veřejně a mužně naprosto kladný postoj k národněsocialistické revoluci a k Velkoněmecké říši, bude považován za člověka nespolehlivého a proto musí z vedoucích míst a z důležitých úřadů zmizet. Po Židech, zednářích, přichází dnes na řadu otázka starých politických profesionálů, kterou v nejbližší době budeme musit velmi radikálně vyřešit, abychom jednou provždy měli pokoj s tímto rozkladným odkazem minulosti, která náš národ nejen přivedla na okraj záhuby, nýbrž která také těžce ohrožuje i dnes jeho zdraví.

Bylo by velikým omylem, kdyby se někdo domníval, že nyní, kdy stanné právo bylo panem říšským protektorem zrušeno, nastává doba, ve které obnovíme naši starou ledabylost a zlopověstné české lajdáctví. V prvé řadě to bude mládež, která v nejbližší době vyrazí ke startu na Novou Evropu a k vášnivé, obětavé práci pro Říši. Českou mládež do roka nikdo nepozná. Ta bude vzpruhou loudavým, ale také postrachem všech potměšilých chytráků. *Je naší společnou povinností, abychom české šiky udrželi v kázni a v jednotném kroku revoluce.* Nikdy už se nesmí vrátit smutné doby, které jsme prožili na podzim minulého roku a které se opakovaly ještě truchlivěji v měsíci právě uplynulém. Zde je třeba, aby si každý z nás nejen uvědomil, jak dalece může v dobrém i zlém působit na budoucnost svého národa, nýbrž aby také převzal odpovědnost za každého Čecha bez rozdílu pohlaví a věku, který je svěřen jeho vedení. Rodiče za své děti, představení za své podřízené, právě tak, jako vaše vláda s panem státním presidentem převzala a přejímá odpovědnost za celý národ. Že naše úloha není lehká, víte dobře. A proto také pochopíte, že budeme tvrdí ke každému, kdo na odpovědném místě trpí pod sebou nepořádek, nejasnost nebo klam. *Vláda Čech a Moravy proto zřetelně prohlašuje, že od nynějška v zájmu spásy národa bude s kaž-*

dým provinilcem stíhán současně i jeho bezprostřední představený.

Bylo by zlé a vedlo by to postupně ke katastrofě, kdyby český člověk se po této těžké zkoušce z posledního měsíce opět otřepal a pokračoval v mudrování nad problémy, které problémy být přestaly, anebo dokonce aby řada jedinců, bezohledných k národním zájmům, pokračovala v rozšiřování nesmyslů z jediného snad důvodu, že chce být zajímavá. Pro tento druh lidí, kteří snad nejsou přímými zrádci, ale přece jen národní neřestí, opatříme už přiměřené zaměstnání, které bude tak upraveno, aby je chuť na klepy a povídačky opravdu přešla.

Před jedenácti dny francouzský státník Laval prohlásil jako předseda francouzské vlády, že naše generace se nesmí spokojit tím, že by chtěla být generací poražených. Laval řekl, že si přeje vítězství Německa, poněvadž jinak by bolševismus všude pronikl a to by znamenalo zánik civilisace. Laval mužně přiznal, že Francie nemůže nečinně přihlížet, jak Německo přináší oběti k tomu, aby postavilo na nohy Evropu.

Stejně hovoří také náš pan státní president. Svolává-li sbor londýnských Židáků ty nejstrašnější tresty jen na mne a na ministra Hrubého, jde o veliké vyznamenání, které si nezasloužíme. Za panem státním presidentem Háchou stojí pevně celá vláda, jak jste dnes ostatně také mohli cítit z energického projevu jejího předsedy doktora Krejčího.

Jeden za všechny a všichni za jednoho. To neplatí jen v naší vládě, nýbrž to je také poměr této vlády k celému národu. A vláda Čech a Moravy je jednotnější a pevnější než kdy v minulosti. Přispívají k tomu na příklad také takové výroky, jaké tyto dny učinil v Londýně operetní „státní ministr" Žid Stránský, který mezi jiným prohlásil, že tam v Londýně nepřestanou s bojem a že se nelekají žádných obětí. Známe toho pana Stránského dobře. Dovedl se za první světové války pěkně daleko za frontou schovat a dnes se za té druhé světové války

v Londýně opět povaluje. Ale to mu nevadí, aby neštval a nehnal českého Vaška na porážku za židovské zájmy. Žid Stránský chce najednou bojovat, on prý se neleká ničeho prostě proto, že v londýnských barech ještě nalévají a že v Anglii pochybné dívky nejsou ještě na lístky.

Z Londýna se tyto dny ozval také pan Maxa, který tam předvádí „předsedu" operetní státní rady. Tento ne právě normální Maxa hlasem povýšeným dával nám na vědomí, že naše oběti prý potvrzují jejich národní statečnost. To znamená, čím více krve zde poteče, tím více s námi bude pan Maxa spokojen a s panem Maxou opět jeho šéf pan Churchill.

Na jednu zlomyslnost bych vás zde chtěl upozornit. Když jsem mluvil v Brně, prohlásil jsem, že svým slovem a životem zaručuji tomu ze zločinců milost, který se dobrovolně přihlásí a pomůže zneškodnit vrahy, ale nikdy jsem neřekl, že v okamžiku, kdy budou dopadeni vrahové, přestane tvrdé válečné účtování se zradou. Dopadení vrahů bylo podmínkou, abychom s úspěchem mohli bojovat o lepší osud českého národa. Dopadení vrahů neznamenalo však, že se přestane s tresty proti vyloženým nepřátelům Velkoněmecké říše, že zrada bude promíjena.

V jednom však nikdo z vás nesmí býti na pochybách. Zrušení výjimečného stavu neznamená, že Říše by zítra zde u nás přihlížela k novým rejdům zrádců a Benešových agentů. Kdyby došlo u nás ještě jednou k šíleným podnikům proti Říši, znamenalo by to neodvratný konec českého národa. Velkoněmecká říše má dosti sil k tomu, aby se spravila s národem, který v jejím týlu tropí přes všechna vážná varování neplechu a je nenapravitelný.

Češi a Češky! Pan státní president, jemuž máme tolik co děkovat, že můžeme být zemí dokonalého míru, svolal vás sem před pomník svatého Václava úmyslně ve chvíli, kdy se jemu

společně s námi, kteří tvoříme jeho vládu, podařilo Vůdce přesvědčit, že český národ vcelku nemá nic společného s Benešovými vrahy a jejich ojedinělými pomahači. S Benešem súčtovala česká kultura, když Národní rada česká za souhlasu 42 našich nejvýznamnějších národních kulturních institucí a 14 dalších, které se ještě samy dodatečně přihlásily, tohoto zaprodance vyloučila z českého národa.

Tyto dny súčtujeme s Benešem a s jeho pomahači také právně podle platných zákonů naší země. Právě ustavený Národní soud složil už slib do rukou pana státního presidenta, aby v nejbližších dnech vynesl zasloužený ortel nad zrádci národa, kteří jsou v žoldu nepřítele. *My si u nás uděláme už pořádek,* o tom dovoluji si pana Churchilla na tomto místě ujistit.

Povedlo se to, več jsme už jen slabě doufali. Rozejdete se z Václavského náměstí do naší Prahy, která se tuto hodinu vrací k starému klidnému životu. Pan státní president s vládou vás však prosí, abyste zůstali pevni ve svém rozhodnutí a nechali nezdravého politisování, vystříhali se lidí nejasných a podezřelých, a abyste hleděli svou zvýšenou výkonností pomoci naší Velkoněmecké říši v jejím velikém boji za Němce, za Čechy a za ostatní Evropu.

Zde vám opakujeme otevřeně, pan státní president a my, jeho vláda, že nebudeme moci pro český národ už nic učinit, kdyby si dnes odsud neodnesl poučení, jaké potřebuje pro další život a růst. Ještě jednou nějaké pletky s Benešovými agenty a nám nezbude než odejít, poněvadž jsme se za vás zavázali slibem. Co přijde po nás, po vašem státním presidentu a po vaší vládě, můžete si na prstech spočítat.

Konali jsme svou povinnost, když národu hrozila od nepřítele zkáza. Říše uznala naši snahu a proto ti, národe český, vrátila starý klid a poskytla možnost další plodné práce. Zde pod pomníkem českého patrona, který dobře viděl vývoj, který začal tu nejsprávnější českou politiku před tisíciletím, zde si

všichni slibme věrnost, zde si slibme, že jeden každý z nás při každém svém kroku bude napříště stále myslit na osud svého národa a na sílu Velkoněmecké říše, jejíž pevná ruka znovu nám byla podána. Stiskněme tu tvrdou ruku chlapsky a držme slovo, které za vás dal váš státní president.

V poměru českého národa k Velkoněmecké říši se za celých tisíc let, které nás dělí od doby svatováclavské, nic nezměnilo. Vždy, když jsme šli věrně s Říší, byli jsme silným a slavným národem. Postavili-li jsme se však proti Říši, české země upadaly a měnily se ve válečnou poušť. Dbejme už jednou toho, co učí české dějiny. Slyšte, co vám radí váš moudrý státní president a věřte nám, své vládě, která může dnes hrdě prohlásit, že zachránila v uplynulých smutných týdnech národu více, než si můžete pomyslit a než vám smíme prozradit.

Jděte ke svým rodinám a ke své práci s tím dobrým vědomím, že dokud nás budete poslouchat, dotud vám také ručíme za váš klid a za vaši spokojenost. Buďte vděčni našemu Vůdci Adolfu Hitlerovi, který uvěřil našemu ujištění, že český národ nemá a nikdy už nebude mít nic společného s dobrodruhem Benešem a že český lid svorně bude stát za svou zákonnou vládou a že bude poslouchat svého stařičkého presidenta, kterému v jeho politice byl svatý Václav vzorem a posilou.

Do nového zítřku, který je českému národu zaručen jedině věrností Říši, můžeme vstupovat plni důvěry. Na Churchillovy velkohubé sliby a Benešovy rejdy odpověděla naše skvělá německá branná moc novými velikými činy. Statečný německý voják stojí pod vedením znamenitého maršála Rommela před Alexandrií, která je nejdůležitější britskou námořní základnou ve Středomoří. Předevčírem padl Sevastopol. Nad britským panstvím Blízkého Východu stahují se zlé mraky. Nyní den za dnem bude na Brity a jejich spojence dopadat rána za ranou. Pamatujte si, že každým dnem, který přináší nepříteli porážku, rostou současně možnosti našemu národu. Zítřek je

náš! Zítřek patří Nové Evropě! Zítřek pochoduje svorně pod prapory národněsocialistické revoluce.

Zdar našemu Vůdci Adolfu Hitlerovi! Zdar naší nádherné německé branné moci! Zdar našemu státnímu presidentu doktoru Háchovi! Zdar české budoucnosti!"

Když ministr svůj projev ukončil, mísilo se do bouřlivého potlesku volání „Vůdci zdar!", volání slávy Říši, její branné moci a státnímu presidentovi. Bouře neumlkla, dokud nezazněly zvuky národní hymny „Kde domov můj", kterou hrála hudba vládního vojska a kterou počal zpívati smíšený sbor Národního divadla, jenž stál u stupňů pomníku sv. Václava. Shromážděné davy, které zvedly paže k pozdravu, zpívaly s sebou. Do obnoveného volání slávy zazněla pak slova hlasatelova, že manifestace je skončena. Obecenstvo setrvalo však na svých místech, vyčkávajíc odjezdu státního presidenta dr. Emila Háchy a členů vlády. Pan státní president byl při vstupu do svého vozu a při odjezdu zahrnut dojemnými projevy úcty a sympatií. Účastníci manifestace se potom v naprostém klidu a pořádku rozešli. Odcházeli šťastni, že český národ obstál v těžké dějinné zkoušce, ale i v přesvědčeném odhodlání, že nesejdou již s cesty, ke které se v tento památný večer zavázali před vlídnou a moudrou tváří prvého uvědomělého hlasatele českého dorozumění s Říší, knížete Václava, národního světce a dědice české země.

KE KNIŽNÍMU VYDÁNÍ

Knižní vydání těchto projevů, které jest určeno všem vrstvám českého obyvatelstva, vyžádalo si některých úprav a zkratek. Neměla-li se tato publikace státi nepřehlednou, zbytečně obsáhlou a pro průměrného čtenáře tím špatně upotřebitelnou, bylo nutno vyškrtati z proslovených řečí všechno to, co bylo proneseno již v některém projevu dřívějším. Členové protektorátní vlády mluvili na různých místech Čech a Moravy a mohli a museli se proto vraceti, třeba tak činili v odlišných formulacích, k dřívějším vývodům. I tak v této knize zůstávají některá místa, kde čtenář si bude vštěpovati do paměti různá závažná tvrzení nikoli jen jednou. Projevy pana státního presidenta a památné řeči vládních představitelů na pražském Staroměstském náměstí, dějinně závažný projev ministra Moravce v Brně a zvláště celý průběh národního slibu před pomníkem svatého Václava v Praze jsou přetištěny takřka do posledního slova. Ale i z ostatních projevů všechno podstatné je zachováno. Bylo by si jen přáti, aby všichni čeští lidé četli znovu a znovu pozorně projevy, sebrané v této publikaci. Není nadsázkou, řekneme-li, že jde o řeči historického dosahu. Ve dnech 27. května až 3. července tohoto roku zachránila vláda Čech a Moravy se svým státním presidentem dr. Háchou českému národu nekonečně více, než účastníci manifestací po Čechách a na Moravě a posluchači českého rozhlasu v nejodlehlejších našich dědinách nejasně tušili. Státní president i vláda si zasluhují za to nejen národní vděčnosti, nýbrž také naší svorné poslušnosti a pevné kázně, která je základní podmínkou dalšího šťastného českého života.

V Praze dne 27. července 1942.

Václav Fiala

OBSAH

Beneš, veřejný nepřítel českého národa č. 1
Projev státního presidenta dr. Emila Háchy 7

Kdo jde s nepřáteli, je nepřítelem
Výzva vlády Protektorátu Čechy a Morava 9

Na osudném rozcestí
Rozhlasový projev ministra školství a ministra lidové osvěty Emanuela Moravce 12

HISTORICKÁ MANIFESTACE NA STAROMĚSTSKÉM NÁMĚSTÍ 18

V hodině trpkého bolu
Soustrastný telegram státního presidenta dr. Emila Háchy Vůdci Adolfu Hitlerovi 26

Mezi českým národem a londýnskými emigranty je propast
Rozhlasový projev ministra Emanuela Moravce . . . 27

Tvrdé zúčtování a vnitřní očista
Řeč ministra vnitra Richarda Bienerta k zaměstnancům politické správy 29

Jasně, nesmlouvavě a jednoznačně
Řeč ministra veřejné dopravy a techniky dr. Jindřicha Kamenického 32

V HLAVNÍM MĚSTĚ MORAVY
Chvíle vyzrála do zoufalé osudovosti 36

Poslední cesta a poslední příležitost
Rozhlasový projev ministra zemědělství a lesnictví Adolfa Hrubého 46

V PLZNI
Ani východ, ani západ, nýbrž Říše 48
V TÁBOŘE
Není Čechem, kdo se protiví Velkoněmecké říši 54
Manifest státního presidenta dr. Emila Háchy . . . 55
V HRADCI KRÁLOVÉ
Ne peníze a zlato, nýbrž práce 64
V NÁRODNÍM DIVADLE
Červen 1942 — mezník české sebezáchovy 70
V OLOMOUCI
Cesta věrnosti 72
NA MORAVSKÉM SLOVÁCKU 77
V MORAVSKÉ OSTRAVĚ
Věříme v rozum českého člověka 80
Rozhlasový projev ministra financí dr. Josefa Kalfuse 85
Představitelé české samosprávy obnovují slib poslušnosti a věrnosti 86
SLIB NÁRODA U POMNÍKU SV. VÁCLAVA
V PRAZE 93

KNIŽNICE

MINISTERSTVA LIDOVÉ OSVĚTY

V HODINĚ DVANÁCTÉ

SOUBOR PROJEVŮ

STÁTNÍHO PRESIDENTA A ČLENŮ VLÁDY

PROTEKTORÁTU ČECHY A MORAVA

PO 27. KVĚTNU 1942

S PŘEDMLUVOU E. MORAVCE,

MINISTRA LIDOVÉ OSVĚTY

—

VI. VYDÁNÍ VYŠLO V ŘÍJNU 1942

—

FOTOGRAFIE CEPS, PRAHA

OBÁLKU NAVRHL JOSEF BOHUSLAV

ORBIS, PRAHA

K 12,—

LAND. u. UNIV. BIBLIOTHEK PRAG
ZEM. A UNIV. KNIHOVNA PRAHA

ORBIS

t 3598

14.12.42

12 K

5. XI. 1942